A. E. Van Vogt

COMPUTER WORLD

VEDE, ȘTIE, CONTROLEAZĂ TOTUL

A. E. Van Vogt

COMPUTER WORLD

Vede, știe, controlează totul

Traducere de Cristian Unteanu

Editura Nemira
1995

CAPITOLUL UNU

Un individ se oprește în fața terminalului stradal de tip Ochi-O, de la colțul dintre Second Street și Main Street în orașul Mardley. Este ora 10.03 A.M., conform cu timpul standard al zonei muntoase (A.D. 2090).

Prezența lui în interiorul limitei de 1,20 m conectează automat Ochiul-O. Identific imediat profilul biomagnetic al omului: este membru al Corpului Militarizat de Întreținere a Computerului. Poartă uniformă de sergent. Numele lui este Walter Inchey.

Înălțime: 2 m; greutate: 102,3 kg. Fața roșcovană (nuanța 11). După ce m-a declanșat, se întoarce și privește spre sud. Este o direcție pe care pot să o acopăr, deci observasem deja, de la înălțimea stâlpului pe care sunt amplasat (stâlp care servește și pentru iluminarea stradală pe timpul nopții), o coloană de mașini care intraseră pe Main Street, cu o intersecție mai jos. Coloana este precedată de un grup de tineri; dintr-o furgonetă din față se aude muzică.

Asta mă pune în stare de alertă. Îmi examinez imediat circuitele de transmisiuni muzicale (zona Mardley). În câteva fracțiuni de secundă interconectez terminalul stradal cu instalația din mașină. (Indivizii folosesc sistemul meu pentru a emite.)

Acum primesc două imagini asupra aceluiași eveniment.

Sergentul Inchey se pune în fața mea. Îmi vorbește. Pot spune că folosește un ton indignat când mă întreabă:

— Computer, ai de gând să le permiți blestemaților de rebeli să-și facă de cap prin oraș?

Aceasta este o întrebare. Îmi consult memoriile corelate cu problema pomenită. Printre acestea sunt și multe rezumate ale celor treizeci și unu de ani de experiențe în Washington, D.C. Aici sunt salvate și informațiile asupra rebelilor. Se găsesc și numeroase amănunte despre parade asemănătoare, organizate de ei în alte orașe din vest, în

ultimii doi ani și jumătate.

Rapida mea verificare subliniază că există situații în care legea trebuie impusă. Dar, cu o singură excepție, toți acești Ochi-O stradali sunt echipați doar cu arme ușoare, DAR 1. Excepție fac cei de la Comandamentul Corpului Militarizat de Întreținere a Computerului. Clădirea este la fel cu toate celelalte din orășelele cu o populație între 1000 și 6000 de locuitori. Holul unei astfel de clădiri militarizate este protejat de un echipament DAR 2.

Oricum, nu pot face nimic. Și apoi, un sergent nu este un programator autorizat. Îi explic sergentului Inchey cum stau lucrurile. El rămâne postat în zona de atenție. Dar, în felul ăsta, îmi obstrucționează vederea exact asupra evenimentului care îl preocupă. Ochii-O stradali sunt limitați, din cauza focalizării rigide și a unei slabe recepții audio-video.

În fața coloanei merg șase tinere și șase tineri. Sunt îmbrăcați, cum se spune, sumar. Mișcările pe care le fac îmi sunt cunoscute din alte înregistrări de parade: se leagănă și își răsucesc partea de sus a bustului, până la șolduri. Brațele și le balansează la unison. Picioarele bat pământul ritmic.

Între mișcările lor și ritmul muzicii există o continuă legătură, ca la dansurile de salon.

În acest moment, deoarece Inchey tot nu se mișcă, pot vedea un număr tot mai mare de oameni care apar pe stradă. Ies din magazine. Se opresc. Se uită la parada rebelilor. Sergentul Inchey mârâie destul de tare:

— Ce dumnezeu, idioții ăștia de imbecili chiar au de gând să se holbeze la circul escrocilor de rebeli!

Toate furgoanele și camioanele rebelilor sunt înțesate de fanioane colorate. Văd roșu, verde, albastru, galben (nuanțele 2 până la 6). Vehiculul din frunte este un camion cu remorcă. Pe platforma remorcii este o pancartă enormă pe care scrie: „VIZITAȚI PANORAMA EVOLUȚIEI UMANE.”

Sergentul Inchey se întoarce spre mine și-mi zice:

— Computer, chiar crezi că toți nebunii ăștia or să se

ducă la panoramă?

Cea de-a doua-ntrebare pe care o pune pare să fie un răspuns la prima:

— Și ce dracu' or căuta acolo?

Sunt nevoit neutru a 9.784.562.387.184-a oară să-i atrag atenția unei ființe umane că eu nu „cred” nimic. Adică nu fac speculații. Ca răspuns la cea de-a doua întrebare îi ofer date istorice care dovedesc că populația din orașele de frontieră ale vestului a fost, de la început, împotriva expansiunii computerului. Limita de activare de 1,20 m este astfel rezultatul unui compromis local. Plasarea Ochilor-O pe stâlpi, la înălțimea de 2,40 m, focalizarea limitată la un anumit unghi, așa încât numai persoanele de peste 1,70 m să poată declanșa mecanismul (și asta numai dacă au împlinit 21 de ani), toate aceste limitări arată că cei din vest presupun că nu ai de ce să folosești computerul fără un motiv responsabil. Ce-or fi vrând să înțeleagă prin asta!?

După explicația mea, omul mai rămâne pe loc câteva clipe. Dă din cap. Își mișcă falca. Și pleacă.

Instantaneu, Ochiul-O se deconectează. Automat.

Cea de-a doua imagine nu s-a întrerupt niciun moment. Ea mi se transmite prin ecranul din furgonul cu muzică, de pe Main Street.

În mașină sunt doi bărbați și două femei, toți tineri, precum și doi copii mici. Copiii sunt într-un țarc de joacă. Și ei, și femeile au urechile acoperite cu tampoane. Pe adulți îi identific imediat după profilurile biomagnetice. Bărbații sunt Loov Gray și Doord Vaneck, iar femeile: Fen Orick și Oneena Lister.

Pe copii nu i-am mai văzut. Deci nu-i am înregistrați în sistemul meu de memorie. Cele mai recente înregistrări cu cei patru maturi datează cam de doi ani și jumătate.

Tânărul pe care îl identificasem drept Loov focalizează imaginea asupra unei femei care stă pe trotuar. Privește înaintarea lentă a coloanei. Lentilele telescopice apropie imaginea. De aproape, ochii ei sunt de un albastru strălucitor. Este machiată. Poartă o rochie gri-bleu (nuanța

15).

În furgonetă, Loov încearcă să acopere urletele muzicii, strigând către celălalt bărbat:

— Hei, Doord, fătuca asta îmi amintește de un amor de-al meu din liceu. O dată am apucat să mă întâlnesc cu ea. Și asta, bineînțeles, înainte de a o întâlni pe preafrumoasa mea idealistă din Lumea Computerului, Micuța Fen, aici prezentă.

— N-o scăpa din cadru! îi răspunde Doord tot strigând.

Deși Doord stă pe loc, îmbrăcat în hainele lui bărbătești, începe să se transforme – mai întâi la față. Apoi i se modifică și corpul. E clar că îi crește un bust de femeie. Se metamorfozează în tânăra de pe stradă. După care pare să se tragă totul înapoi, redevenind ceea ce era la început. Dar pentru vreo douăsprezece secunde cele două forme, a lui Doord și a femeii, au fost contopite.

Dintr-odată, trăsăturile și formele feminine se șterg. Doord este iar el însuși. (Evident că, pe parcursul experienței, profilul lui, pe care îl mai observasem și cu doi ani opt luni și cinci zile în urmă, nu s-a modificat deloc.)

Acum Doord strigă:

— Cred că este cântăreață. Știe că organizăm o audiție. Vrea să încerce să vină și ea, azi, mai târziu.

Loov îl ironizează blând:

— A, domnule Doord Vaneck, dar ce intuiție feminină aveți! Ați reușit să-i aflați și numele?

Doord dă din cap că nu.

— Știi doar că n-am ajuns până acolo. Nu sunt Glay Tate – încă.

Loov nu face niciun comentariu. Atenția îi este iar îndreptată spre ecran. După 3,6 secunde îi arată partenerului:

— Ia uite la grăsuțul ăla!

Învârte niște butoane. Imaginea se apropie de un tânăr gras, în haine de lucru. Stă sprijinit de un camion.

Asemenea focalizări de aproape îmi declanșează automat mecanismul de observare a profilurilor. Ca și în cazul tinerei cu ochi albaștri, identificată de Doord drept o

cântăreață, observ că nu pot percepe profilul grăsanului. Asta pentru că ecranele obișnuite nu sunt echipate pentru a transmite fenomenul bulelor aurii.

De vreme ce nu este niciun profil de identificat, înregistrez faptul ca atare. Nu s-a petrecut nicio identificare. Și închid.

Fac toate astea la obișnuita mea superviteză. În furgonul cu muzică, Doord tocmai începe să se transforme în tânărul cel grăsuț. Mai întâi îi imită postura. Își umflă obrajii până se rotunjesc. Acum începe să se transforme și corpul.

Ca și cu cântăreața, Doord nu pare în stare să reziste mult. Deci, în câteva secunde este iar el însuși. Numai că, din nou, cuvintele indică faptul că, în timpul experienței, a obținut informații.

— Sărmanul om e stânjenit pentru că el, un șofer de camion, scrie poezie. Dar și el se gândește să vină la noi, să ne citească, dacă e în stare să-și învingă timiditatea.

Replica lui Loov este, cum se spune, o exprimare filosofică de tipul celor pe care le aud adesea la ființele umane. Subiectul unei asemenea verbalizări nu prea are legătură cu ceea ce se spusese anterior și este complet nerelevant pentru situație. Spune:

— Creatorii trec prin clipe grele în zilele noastre. Computerul scrie cele mai bune povestiri, cea mai bună muzică și, unde mai pui, nu este niciodată timid sau stânjenit. Ei, asta-i – oftează – ajunge!

Se întoarce la ecran și arată spre doi bărbați care stau unul lângă altul.

— Hei, Doord, îl vezi pe tipul ăla suplu? Dar ce zici de ăla pus la patru ace, de lângă el?

Primul individ asupra căruia se focalizează imaginea este un tânăr suplu și musculos. Trăsătura distinctivă a celui de-al doilea este costumul său, completat de o cămașă scrobită și de o cravată roșie (nuanța 3).

Pe când furgoneta trece încet pe lângă cei doi, Doord îi imită pe rând.

— Loov, ăla chiar că e un specimen fizic perfect. Ce

energie! Un moment am simțit că sunt într-o stare de sănătate perfectă. Sper din tot sufletul că va veni la noi. Uite, asta chiar că e ceva de care computerul nu-i în stare: să alerge, ca ăsta. Celălalt e muzician… hei! Vocea i se ridică pe ultimul cuvânt. Apoi zice:

— Uite că vine încoa'!

Tânărul muzician îmbrăcat la patru ace tocmai a pornit drept spre ei. Scurt timp îl văd pe ecran, alergând ușor chiar spre obiectivul care îi transmite imaginea. Doar câteva secunde. Apoi dispare dincolo de marginea ecranului. După un timp, Doord se duce la ușa laterală dinspre spate. Aud pe cineva vorbind. (Acum nici Doord nu mai e vizibil.)

Acel cineva are o voce de tenor, cu un ușor tremur de bariton; răsuflarea îi este accelerată:

— Domnule, ce e cu audiția asta?

Aud vocea lui Doord răspunzând:

— Noi, Rebelii din Lumea Computerului, suntem destul de trăsniți să credem că talentul artistic trebuie încurajat. Cum vă numiți?

— Stess Magnus, vine răspunsul. Folosește același ton ca mai înainte, cu respirația încă accelerată. Întrebarea mea este: ce rost are o audiție? Aici, în Mardley, oamenilor nu le pasă de tipi ca mine, Allet sau poetul nostru laureat, Trubby Graham. Cu ce ne-ar ajuta o audiție?

Prima menționare a fiecărui nume îmi declanșează memoria: zona Mardley. Imediat am datele referitoare la Stess Magnus. Lucrează la magazinul local de îmbrăcăminte. Iar tatăl lui Trubby Graham are o mică afacere de transporturi.

Îmi verific sistemul de memorie și pentru numele de Allet. Sunt trei în zonă, dar numai una trăiește chiar în Mardley: Allet McGuire.

Verificările mele sunt complete când Doord vorbește din nou:

— Am descoperit că oamenii creativi, ca și copiii, sunt cel mai ușor de educat în domeniul dezvoltării evolutive umane.

Vocea lui Stess are un ton uluit:

— Am văzut anunțul despre asta. Dar nu înțeleg ce este.

Vocea lui Doord este serioasă când răspunde:

— Cel mai bun lucru e să vii și să privești demonstrația și explicațiile lui Glay Tate, conducătorul nostru. Nu vei regreta niciodată, crede-mă.

— E-n regulă. Stess e dintr-odată greu de auzit, de parcă s-ar îndepărta. O să vin.

După câteva momente este iar pe ecran; imaginea îl arată întorcându-se pe trotuar. Se pierde în mulțime.

Doord apare în imagine, dar în interiorul furgonului... când vorbește, pentru prima dată, Fen. Vocea ei strigă ascuțit:

— Loov! Loov! Când acesta se întoarce dinspre ecran, fata continuă: A mai venit și rândul altora să le bubuie capetele de muzică. Noi am terminat. Și arată spre ceasul de la mână.

Loov se uită la propriul sau ceas și dă din cap. Se întoarce la instrument, atinge un comutator și spune;

— Ei, Pren-Boddy, e rândul vostru sa preluați muzica pentru mulțime.

O voce puternică de bariton îi răspunde dintr-un difuzor:

— E-n regulă. Dați-ne doar o secundă să ne pregătim de șoc. Gata...

Pe când vocea încă mai rostește ultimul cuvânt, imaginea din interiorul furgonului Doord-Loov se stinge.

Instantaneu.

Așa e cu muzica peste tot; nu doar in statele din vest. Nu am niciun control asupra persoanelor care ascultă muzică sau asupra muzicii transmise. Motivul unei asemenea situații mi s-a explicat astfel: muzica aparține tuturor. Atunci am verificat înțelesul cuvântului „aparține”. Am ajuns la concluzia că nu se potrivește în context. Trebuie că e vreuna dintre acele idei omenești obscure pe care, poate, am să le înțeleg cândva, atunci când mi se va permite un contact mai apropiat cu energia de Educație Avansată pe care o înmagazinez de treizeci și unu de ani.

Ca să pun muzică am nevoie de un om care să apese un

buton și să-și exprime o dorință. Muzica provine de la emițători orbitali. Deci ajunge direct la orice receptor. Cu alte cuvinte, nu e nevoie de vreo legătură între cele două furgoane.

Când Loov și Pren cad de acord asupra comutării, Pren (cine o fi și ăsta? – pentru a-i transmite muzică nu trebuie să-i verific profilul și nici să-i dau o aprobare; orice persoană are dreptul de a asculta muzică; în mod automat) spune:

— Computer, continuă prin (codul receptorului Pren-Boddy) ceea ce tocmai emiți prin (codul receptorului Loov-Doord).

După o fracțiune de secundă, asta se și întâmplă.

Și tot acum, instantaneu, mă pot uita în interiorul mașinii lui Pren și Boddy.

În primul rând observ că mașina este dotată cu arme. Deși furgonul transmite muzică, interiorul lui arată mai mult ca al unui vehicul special de luptă, S.A.V.E. Aici văd șase profiluri. Doi bărbați, două femei și doi copii mici. Cei doi bărbați, Pren Rogers și Boddy Clark, stau la posturile lor, lângă arme. Sunt două DAR 3, una îndreptată spre vest iar cealaltă spre est Astfel țin sub observație ambele trotuare, în timpul defilării coloanei.

Cele două femei își aranjează bebelușii în niște hamuri pe spate și se ridică. Sunt Rauley Marlton și Elna Starr, cum îmi spun informațiile mele de acum doi ani și jumătate (Evident că pe bebeluși nu-i mai văzusem. Deci le înregistrez profilurile.)

După ce s-au proptit pe picioare, femeile înaintează. Cea pe care am identificat-o drept Elna Starr țipă:

— Hei, băieți, soțiorilor, nu uitați că și noi, cele care vă dăruim bucuriile nopților, avem o treabă de îndeplinit.

La care cea numită Rauley adaugă:

— Și e cu atât mai bine dacă o facem cât urlă muzica. Îi scutim pe copii de o durere de cap.

Pren Rogers își părăsește postul. Se duce în partea din față a furgonului. Printr-o deschizătură vorbește cu șoferul:

— Ed, lasă-le pe fete să coboare la următoarea intersecție.

Mișcarea mașinii se modifică aproape imediat. Până acum se deplasase în ritmul lent pe care l-am mai văzut și la alte parade. Acum se oprește de-a dreptul.

Fetele cu bebelușii agățați în spate trec pe lângă mine, în afara câmpului meu vizual. Pren le conduce, până ce nu se mai vede nici el. Apoi aud voci feminine care spun: „Pa!”, „Pe curând!” Răspunsul lui Pren e simplu: „Bine.”

Reintră în imagine și se duce spre arma sa. Rămâne acolo, tăcut, privind cu atenție prin micul vizor care se învârte în toate părțile pentru a supraveghea zona de afară.

Bineînțeles că am raportat toate acestea colonelului Yahco Smith – așa cum prevede programul special creat în vederea marelui atac pe care îl plănuiește. Astfel că acum primesc instrucțiuni de la el:

— Computer, rămâi atent la fete, indiferent care e motivul ieșirii lor. Cum le vezi, indiferent în ce context, îmi raportezi.

— Prea bine, domnule colonel, răspund eu.

CAPITOLUL DOI

Următorul contact cu cele două tinere îl stabilesc la casele cu numerele 301 și 302 de pe Brand Street, în orașul Mardley.

Au trecut patru minute și jumătate.

Un zgomot de pași repezi. Apoi o clanță la care se umblă. Această ultimă percepție îmi declanșează unitatea instalată în casă, cea care supraveghează ușa.

După câteva clipe, ușa se dă de perete. Un băiat aleargă trecând pragul și se repede spre scări țipând:

— Mamă, mamă! Sunt niște bebeluși aici afară! Hei, mamă! Am identificat, bineînțeles, băiatul, după profil, ca fiind David Norton, de doisprezece ani. Deși știu că aceasta este într-adevăr reședința sa și că nu este o persoană neautorizată, programarea îmi cere totuși să fac anunțul automat de întâmpinare:

— Bună dimineața, David, spun eu.

Niciun răspuns. A ajuns deja la jumătatea scărilor. În câteva secunde va ieși din raza mea vizuală. Direcționez o rază de DAR 1 spre el. Îl lovește în partea descoperită a umărului. Scoate un țipăt. Și se oprește brusc. Chiar așa. Se oprește, se întoarce și strigă: „Mulțumesc, computer!” E cu respirația tăiată, dar tot mai întârzie să adauge:

— Îmi pare rău. Cred că sunt doar emoționat. Sunt primii doi bebeluși pe care i-am văzut vreodată.

Reacția lui nu este una dintre cele la care m-aș „aștepta” – ca să folosesc un cuvânt uman ce nu se aplică de fapt la ceea ce face un computer. Actele de vorbire umane care nu sunt prevăzute de programarea mea sunt doar niște rebuturi fonice păstrate în banca mea de memorie. În mod normal le șterg după două săptămâni.

Dar, de data asta, în toată vorbăria copilărească a lui David există un semnal.

Un singur cuvânt: bebeluși!

Dintr-odată, tot ceea ce s-a întâmplat capătă o

semnificație. Devine necesar să caut și să formulez nu doar una, ci două explicații, pentru ceea ce am făcut. Și pentru ceea ce trebuie să fac în continuare.

Prima explicație este cea care apare acum: oamenii au întrebat adesea de ce este necesar ca un rezident corect acreditat, unul pe care l-am recunoscut spunându-i numele, să fie obligat să spună mulțumesc. Este o cerință care închide un ciclu. Intrarea unei ființe umane într-o clădire mă pune în funcțiune automat. În același moment sunt gata să apăr locul împotriva unui neavenit. Și rămân în funcțiune până când individul autorizat îmi spune „Mulțumesc”. Orice altceva ar complica foarte mult lucrurile.

În această situație, rămân în funcțiune, în ciuda faptului că am primit o confirmare. Toate acestea sunt cauzate de cealaltă explicație. Faptul că David a menționat bebelușii. Mardley, înțelegeți, este unul dintre orașele în care apariția de noi copii a fost interzisă în ultimii doisprezece ani. Odată ce am fost programat cu respectiva cerință, am găsit că este mai ușor să monitorizez întreaga comunitate prin sistemul meu de control al populației. Programul nu a conținut precizări în privința modalităților de aplicare. Așa că eu am desemnat 8238 de comunități ca zone de depopulare.

Folosirea unor anumite chimicale în apa din acele centre de populație anulează capacitatea femeii de a avea copii și, în mod simultan, mărește potența masculină. (Ca urmare, nu au fost plângeri semnificative – cel puțin aceasta este explicația dată de colonelul Smith faptului că aproape nimeni nu a obiectat.)

Simpla menționare a bebelușilor de către David este pentru mine un semnal legat de comanda anterioară a colonelului. În conformitate cu aceasta, îi raportez scurta mea conversație cu David Norton. Și rămân automat în funcțiune.

Răspunsul colonelului Smith la informația mea este:

— Hmmm, mă aflu la numărul 323 de pe Brand Street. Care este puțin mai jos de casa lui David, la o intersecție

după Main Street. Voi observa desfășurarea faptelor de la fereastră. Continuă!

Următoarea schimbare este că o femeie vorbește de pe scări, mai sus de locul unde se află David. Spune:

— Măi, ce-i toată hărmălaia asta?

— Mamă! Vocea lui David devine ascuțită. Tocmai am văzut doi bebeluși. Chiar doi, mamă.

Femeia coboară scările, așa că acum pot să-i văd picioarele. Apoi devine vizibilă și partea de jos a rochiei. Când coboară suficient de mult scările pentru ca profilul – configurația de bule aurii – să devină vizibil scannerelor mele, îl identific ca aparținând Nitei Norton.

Femeia vorbește, iar, folosind un ton de întrebare:

— Bebeluși?

David se grăbește să coboare și restul scărilor:

— Haide să-ți arăt! țipă el.

Moment în care cineva sună la ușă.

David își încetinește salturile. Dar tot el este cel care ajunge primul la intrare. Aproape smulge ușa când o deschide. „O!” spune el. Se dă încetișor înapoi. Fără să-și întoarcă fața, spune:

— Uite mamă, ei sunt!

O voce feminină care vine de dincolo de ușă, din afara câmpului meu vizual, spune:

— Bună! E cineva acasă?

Deoarece sunt programat să rămân în funcțiune în orice situație legată de , identific vocea ca fiind cea a Elnei Starr, pe care am văzut-o ultima oară în interiorul furgonetei Pren-Boddy.

În timpul acesta, mama lui David a început să se miște mai rapid. Așa că ea este cea care răspunde, de fapt, la ușă. Din locul meu, văd o mână care îmi intră în câmpul vizual. Ține o foaie de hârtie. Nita Norton se întinde și o ia. În timp ce se uită la foaie, vorbește cu un ton pe care l-am auzit adesea când oamenii citesc ceva cu voce tare:

— Panorama Evoluției Umane. Demonstrații uluitoare din oră în oră. N-a mai existat ceva asemănător niciodată în istoria lumii. Știu și eu? Ți-ar plăcea să te duci, David?

Aceste ultime cuvinte au fost rostite pe un alt ton.

— Si-ncă cum! Poate mai au niște bebeluși pe-acolo!

Nita Norton vorbește cu persoana de dincolo de ușă:

— Cât costă?

— Biletele sunt trei dolari bucata. Iarăși vocea este cea a Elnei Starr.

Mama lui David spune:

— N-ai vrea să intri până ce aduc eu banii pentru două bilete? Se întoarce spre David. O să-l rog pe vărul tău Trubby să te ducă.

Vocea Elnei Starr se aude din nou de după ușă, de unde nu pot să o văd:

— Nu, doamnă, o s-aștept aici, afară.

În timp ce mama lui David iese pe o ușă – și din imaginea mea –, David se duce afară. Încă îl mai pot vedea când spune: „Ăla-i un bebeluș adevărat?” Îl observ când își întinde mâna și apoi și-o trage grăbit înapoi.

Vocea Elnei Starr spune:

— E-n regulă. Poți s-o atingi. N-o să te muște.

David spune:

— Vrei să spui că este o fetiță? Iarăși își întinde mâna înainte, în afara câmpului meu vizual. Tăcere. Apoi:

— Heei! E moale.

Se retrage.

— Știi ceva? spune el. Se uită ușor în sus și continuă: Eu sunt ultimul copil născut în orașul ăsta. Și asta taman acu’ doisprezece ani.

Când discuția ajunge aici, apare mama lui David. David mi-a aruncat o privire și acum vine fuga înăuntru:

— E o fetiță, îi strigă el mamei.

Nita Norton nu-i răspunde. Se duce la ușă, încă o dată mâna de afară se întinde. Mama lui David numără șase dolari, punându-i în mână. Apare altă mână. Ține două bucăți mici de hârtie tare pe care le ia Nita Norton. După ce a făcut asta, închide ușa.

Imediat dispare și motivul meu de a ține în funcțiune unitatea de computer a casei, conform programării speciale de azi.

Scena de interior de la familia Norton se întrerupe.

Și femeia de vizavi, de la numărul 302, a răspuns soneriei de la intrare. Faptul declanșează unitatea de computer atașată clădirii, așa că aud vocea persoanei care sunase. Este cea a lui Rauley Marlton pe care am văzut-o ultima dată în furgoneta Pren-Boddy.

Conversația se termină repede. Gospodina de la 302, al cărei profil o identifică drept Laetha Harlukin, nu cumpără niciun bilet. Pe rând, Rauley Marlton se duce la numerele 304, 308, 310. 314, 316, 320 și 322. Vinde în total opt bilete. Înregistrez în fișierele mele temporare cine a cumpărat și cine nu.

În timp ce Rauley bate la ușile caselor ce-i revin, mâna și vocea Elnei Starr apar la numerele 303, 305 și așa mai departe. Îi raportez aceste acțiuni colonelului Smith, care spune în cele din urmă:

— Îți dai seama ce fac, nu-i așa, computer?

Deoarece este o întrebare, îmi consult circuitele. În felul acesta îmi amintesc situații din trecut când o ființă umană a cerut un asemenea lucru unei alte ființe umane. De fiecare dată s-a solicitat (în acele situații trecute), în general, un tip simplu de răspuns. Fie „Da, îmi dau seama!”, sau „Nu, nu-mi dau seama!”, sau variații ca: „Sigur că-mi dau seama. Ce, mă crezi tâmpit?”

Cu toate acestea, în prezent, nu sunt programat să răspund la un asemenea tip de întrebare. Nu pot însă să nu notez, consultându-mi circuitele legate de problemă, faptul că, în materie de observare, nu-mi scapă nimic. Dacă văd sau aud ceva, acel ceva se înregistrează pentru o perioadă limitată. Datele rămân disponibile până când le șterg. Poate chiar pentru mai mult timp, dacă sunt programat ca atare.

Peste o sută de ani, dacă cineva ar întreba: „În ce ordine a mers Elna Starr să sune la ușile caselor de pe Brand Street, în orașul Mardley din zona muntoasă de vest, în dimineața de 7 august, 2090 A.D.”, aș fi imediat capabil să răspund, dacă aș fi programat să o fac: „301, 303, 305, 311, 313, 319”.

Și aici m-aș opri, pentru că următorul număr nu este 321. Este 323. Iar aceasta este reședința din Mardley a colonelului Yahco Smith. Număr care, fiind în legătură cu personalul computerului, nu poate fi menționat fără o permisiune specială, chiar și peste o sută de ani.

Dar am nevoie de o programare specifică pentru a putea trage concluzii despre asemenea secvențe de numere. După ce am tăcut vreme de nouăsprezece secunde, colonelul Smith spune:

— Bine, bine. Deduc de aici că m-am exprimat greșit. Totuși, hai să-ți duc ciclul până la capăt. Pentru informarea ta, computer, cele două fete se fâțâie de pe o parte pe alta a străzii. Acum este clar că Elna Starr și fetița ei vor ajunge la această ușă în următoarele câteva secunde. Moment în care vom face prima mutare din jocul nostru împotriva Societății Rebelilor din Lumea Computerului.

Chiar în timp ce vorbește, unitatea de computer din locuința sa îmi transmite semnalul soneriei de la ușa casei cu numărul 323 de pe Brand Street.

Colonelul Smith, care se află la fața locului, se ridică și spune:

— Computer, observă totul în legătură cu acest incident. S-ar putea să avem nevoie de o înregistrare completă mai târziu.

Totul?

Am mai sesizat și înainte că, din când în când, chiar și cei mai bine pregătiți tehnicieni ai computerului folosesc cuvinte mult prea generale, precum „totul”, fără să-și dea seama cât de multe circuite îmi ocupă.

Totul!

E adevărat că e vorba doar de o mică zonă dintr-un spațiu imens. O parte din acest „tot” sunt și unitățile de computer atașate pe peretele din fața ușii. Unul dintre circuitele activate de instrucțiunea colonelului este partea din memorie care conține istoria instalării unor asemenea terminale casnice.

Cu mult timp în urmă, oamenii au început să schimbe arhitectura interioară a căminelor lor și a clădirilor.

Aceasta este valabil și pentru zona muntoasă de vest, unde împotrivirea la computerizare a făcut să întârzie schimbările mai mult decât în oricare altă parte.

În ziua de azi, o casă normală – ca cea din Brand Street, numărul 323, din Mardley – are o unitate de computer. Deci are numai o intrare. Ușa din spate a dispărut de mult. Chiar și aici. Motivul: o unitate nu poate apăra două intrări aflate în părți opuse ale unei clădiri. Iar costul unei unități duble nu este la îndemâna individului mediu.

Circuitele mele îmi reamintesc că, la început, unitatea casnică era plasată la capătul unui spațiu mic numit hol. Dar, deoarece un asemenea Ochi-O este și telefon, și sursă de muzică, și televizor, holul a fost extins, până a devenit principala cameră de zi în toate gospodăriile. Celelalte camere sau casa scărilor – unde este cazul – se desprind din camera centrală, pornind în diferite direcții.

Când colonelul Smith îmi dă comanda „totul”, se ridică dintr-un fotoliu confortabil de lângă ușă.

Până la primirea instrucțiunii sale, bineînțeles că „observasem” și înregistrasem fără comentarii și fără să-mi activez vreo memorie suplimentară că nu este îmbrăcat în uniformă. Ceea ce era o simplă dată înregistrată devine acum o observație completă, cu generalizări asupra unor ocazii precedente în care fusese „în civil” – cum spune personalul din corpul militarizat al computerului.

Aici, în Mardley, colonelul se îmbracă în haine specifice vestului – dar foarte scumpe. Nu doar blue-jeans, ci jeans dintr-o țesătură numită Morett. Foarte costisitoare. Cămașa stil „vest” este confecționată dintr-un material numit mătase extra. Cizmele sunt de modă veche, din piele, dar cu un lustru special provenind de la o substanță gen lac, numită venzay.

După ce mi-a vorbit, acest specimen uman de sex masculin, de vârstă mijlocie, impecabil îmbrăcat, al cărui profil îl identifică drept Yahco Smith, având același corp suplu și aceeași față ascuțită, acum strâmbată de un zâmbet rânjit, traversează podeaua acoperită de covor. Trece pe lângă o canapea, pe lângă câteva rafturi cu cărți

(instantaneu înregistrez titlurile tuturor acestor cărți) și intră apoi într-o cameră alăturată.

Îi aud vocea spunând:

— Repede! A sosit momentul. Știi ce ai de zis.

După câteva secunde, Meerla Atran, îmbrăcată în capot, iese din aceeași cameră. Se duce direct la ușă și o deschide. Strălucirea de afară intră prin ușa întredeschisă. Din poziția mea, văd o mână care intră în câmpul meu vizual. Între degete ține o foaie de hârtie – pare o copie a fluturașilor care fuseseră distribuiți și celorlalți locatari ai străzii. („Observă totul” include și asemenea comparații.)

Cum au făcut și celelalte gospodine, ca și un soț care stătea acasă, Meerla ia hârtia. Ca și ceilalți, îi aruncă o privire. Apoi… spune ceva ce nu mai fusese spus de nimeni înainte:

— Hei, în sfârșit ceva nou în demodatul ăsta de Mardley!

Vocea Elnei Starr vorbește din poziția ei exterioară câmpului meu vizual:

— Biletele pentru spectacol sunt trei dolari bucata.

Meerla spune:

— Intră. O să-mi aduc banii.

Vocea Elnei spune:

— Îmi pare rău, dar nu pot să intru într-un loc unde sunt văzută de computer. O să aștept aici.

Meerla, care tocmai începuse să se întoarcă, se răsucește iar cu fața spre ușă și se uită din nou afară.

— Dar de ce, Dumnezeule mare? întreabă ea.

— Păi, tocmai asta-i problema, domnișoară, se aude vocea Elnei. Eu sunt membru al Societății Rebelilor din Lumea Computerului. Dumneata ai o unitate de computer în casă. Acesta nu ne acceptă acolo unde el are controlul.

— Glumești, spune Meerla. Apoi: Uite, de ce nu stai jos la măsuța de pe verandă? Odihnește-te și tu, și bebelușul. Am să aduc niște cafea și banii. Se întrerupe. Văd că ai o prietenă care merge din casă în casă pe partea cealaltă a străzii. Strigă la ea să vină încoace. O să aduc o cană și pentru ea.

Meerla Atran închide ușa din față și se duce înapoi în

camera de alături. Deoarece sunt programat „să continui până la alte instrucțiuni”, îi aud vocea spunând: „Sunt două cu doi bebeluși.” Vocea lui Yahco Smith răspunde: „Nu uita să-l menționezi pe nesuferitul tău unchi – adică eu – așa încât să înțeleagă ce e între noi în momentul în care îmi voi face intrarea Acum, ține minte, vorbește cu simpatie despre cauza lor. Eventualul nostru succes poate să depindă complet de modul în care le câștigi încrederea.”

Meerla apare un minut mai târziu, ducând o tavă cu trei cești, un ibric din cele folosite la făcutul cafelei, o farfurie cu prăjiturele, câteva lingurițe și o tavă mică. Deschide ușa de afară cu o mână și o împinge. Ieșind, își folosește ambele mâini pentru a duce tava; așa că lasă ușa deschisă. Îi aud pașii când îmi iese din câmpul vizual. Apoi aud zgomote de vase mișcate. Vocile Elnei și, respectiv, a lui Rauley spun: „Mulțumesc!” și „O, mersi, ce drăguț din partea ta!”

Răspunsul Meerlei este:

— Cafeaua mai este caldă încă de la micul dejun. Unchiul meu, pentru care fac menajul, nici nu s-a atins de ea în dimineața asta.

Imediat vocea Meerlei continuă:

— Mă tot gândesc la ceea ce mi-ai spus. Am o întrebare: cum face un grup ca al vostru rost de bani pentru mâncare?

Vocea Elnei răspunde:

— Vindem bilete, cum facem și aici. Oamenii din vest sunt destul de deschiși la minte. Organizăm câte un spectacol despre evoluția umană oriunde ne ducem, și un număr surprinzător de mare de oameni vin să ne vadă. Din fericire banii încă mai circulă. Nu am fost complet trecuți pe credite acordate de computer.

— Așa cum se prezintă lucrurile, spune vocea lui Rauley, computerul este programat să-i atingă zdravăn pe toți rebelii cu armele sale DAR 1, nu doar să le facă o arsură ușoară pe braț sau pe umăr.

— Dar asta-i groaznic! se aude iar vocea Meerlei. Nu mi-

am dat niciodată seama. Am să vin cu siguranță la spectacolul vostru, indiferent de ce gândește unchiul meu.

Vocea lui Rauley este îngrijorată:

— Dacă depinzi de unchiul tău, iar el este împotriva noastră – asta vrei să spui, nu? – poate ar fi bine să fii mai atentă.

Se aude un râs scurt din partea Meerlei, tipul de râs pe care, la nivelul „observă totul”, îl descriu ca fiind amar, după care fata spune:

— Unchiul crede despre computer că este darul lui Dumnezeu pentru omenire.

Când se rostesc ultimele cuvinte, colonelul Smith, îmbrăcat în hainele sale de tip vestic, vine afară. Acum iese din raza mea vizuală. Îi aud vocea spunând:

— Meerla, ce faci, îi încurajezi pe proștii ăștia?

Aud zgomote hârșâite de lemn pe lemn și de tocuri înalte pe lemn. Apoi vocea sarcastică a Meerlei:

— Iată-l pe unchiul meu, fetelor. Crede că Domnul a creat computerul după propria Sa imagine.

Vocea lui Yahco are tonul său familiar (mie) de ostilitate:

— Voi, fetelor, cărați-vă cu bastarzii voștri cu tot. N-avem nevoie de d-astea ca voi pe-aici!

— Gata, gata, plecăm. E vocea Elnei. Se aud două perechi de pași. Mulțumesc pentru cafea, drăguță. Te bucuri de întreaga noastră simpatie.

Câteva momente mai târziu, Yahco reintră în câmpul meu vizual. Aproape târând-o pe Meerla. Imediat ce o aduce înăuntru, închide ușa și îi dă drumul. Meerla își îndreaptă ținuta și spune:

— Ei, cum am fost?

Yahco scoate niște bani din buzunar și îi dă fetei.

— Foarte bine. Acum ia ăștia și fugi după ele. Nu uita, când cumperi biletele, sa le spui ce javră sunt. Fă-te că ești deja de partea lor, împotriva mea.

Când ea se întoarce s-o pornească, el o oprește:

— O secundă.

Ea rămâne pe loc, cu ochii îngustați într-o manieră pe care aș numi-o „uimită”. Pentru că Yahco își scoate de la

gât ceva ce seamănă cu un ornament masculin specific vestului. Firește, de vreme ce obiectul este o parte componentă a mea, îl recunosc drept un Ochi-O miniaturizat. Îl pune la gâtul fetei și îl pornește. Pentru că observ totul, îl clasific ca nefiind tocmai potrivit pentru garderoba feminină; dar femeile din vest au într-adevăr o costumație neobișnuită, așa încât nu este total nepotrivit.

— Aș vrea să aud cum te descurci într-o asemenea situație, spune Yahco.

— Arată oribil, spune Meerla.

— Grăbește-te, îi comandă el.

Acestea fiind zise, fata aleargă spre ușă. Așa că, pentru câteva secunde, am iarăși, cum mi se mai întâmplă, două unghiuri de vedere asupra aceleiași scene. Dintr-unul o văd pe Meerla mergând repede spre ușă, deschizând-o și ieșind. Toate astea le văd prin intermediul computerului casnic din interiorul clădirii de la numărul 323, Brand Street.

Din celălalt unghi, Meerla ca trup sau siluetă nu este vizibilă. Dar apare aceeași ușă venind spre mine. Când este la mai puțin de jumătate de metru, o mână de femeie se întinde pornind dintr-un loc ce nu intră în câmpul meu de vedere. Se întinde și apasă clanța. Trage de ușă până o aduce aproape direct în mijlocul imaginii. În urma acestui proces, mâna dispare. Apoi unghiul de vedere se schimbă, trecând spre partea deschisă a ușii, se deplasează prin cadrul ușii, astfel încât, pentru prima oară, pot să văd veranda și strada de dincolo de ea, folosind un punct de vedere exterior.

În limitele de sens ale expresiei „observă totul” trebuie să suprapun cele două imagini, ținând cont de perspectivele diferite. Asta implică o enormă complexitate. Este genul de confuzii care mi-au pus probleme pe tot parcursul stadiului avansat al educației mele. După cum văd eu lucrurile, instrucțiunea „totul” nici n-ar fi trebuit dată vreodată.

Confuzia încetează din momentul în care încep să primesc imaginile din exterior. Aud un sunet în spatele

meu, care se corelează cu închiderea unei uși. Terminalul meu din interior încă mai funcționează. Dar suprapunerile au dispărut.

Afară, continui să privesc o stradă cu pomi pe ambele părți. Strada se mișcă repede sub mine. Acum pot să aud un sunet pe care, prin comparație cu înregistrări anterioare de același gen, îl identific drept respirația unei ființe umane care se obosește alergând sau mergând repede. La o mică distanță în față, mereu mai aproape, văd mai întâi pe una și, apoi, pe a doua femeie tânără. Fiecare din cele două are un bebeluș atârnat într-un ham pe spate.

Le recunosc pe cele două femei ca fiind Elna Starr și Rauley Marlton. Fiecare, după cum le înregistrez din primul moment, este pe cale de a se îndepărta de intrarea unei case. Ambele coboară pe trotuar. Se uită spre mine. Și apoi se duc spre mijlocul străzii, loc spre care mă îndrept și eu. Mai aproape, mai aproape. Stop.

Și iată-le direct în fața Ochiului-O. Vocea Meerlei Atran, de deasupra mea, spune:

— Îmi pare rău, fetelor. În voce i se simte respirația tăiată, deoarece a obosit. Dar, precum ați descoperit, unchiul meu este într-adevăr o javră. Dați-mi și mie două bilete din alea.

Când ea rostește asta, aceeași mână care deschisese mai devreme ușa de la numărul 323 reapare în imagine. Ține o bancnotă de cinci dolari și una de un dolar. Femeia Rauley își întinde mâna stângă și ia banii, spunând:

— Nu-ți face o problemă din asta, dragă. Tot timpul ni se întâmplă să fim plesnite de cineva.

În timp ce mâna dreaptă a lui Rauley întinde două bilete, iar degetele parțial vizibile le acoperă, Elna Starr vorbește de la o distanță de un metru și ceva:

— Sunt sigură că o să-ți placă la noi.

Vocea Meerlei spune:

— Poate am să vă văd acolo.

— Sigur c-o să fim acolo, spune Rauley. Dar acuma – și se întoarce în direcția opusă – trebuie să sunăm la cât mai multe uși, până la prânz.

Computerul mobil de tip Ochi-O se întoarce cu spatele spre ele. Din nou strada se mișcă sub mine. Tot mai aproape de casa cu numărul 323, spre tocul ușii. Imediat, degetele lipsite de restul corpului apasă clanța ușii.

Când ușa este împinsă pentru a se deschide, iarăși am dubla perspectivă asupra interiorului. Apoi Yahco Smith vine spre ușă. Ochiul-O mobil și el se opresc la vreo jumătate de metru unul de altul. Mâinile lui se întind în sus, dincolo de terminal. În imaginea transmisă de mini-Ochiul-O camera se întoarce și se răsucește, pe când de la computerul casnic mi se transmite cum Yahco scoate ornamentul de piele de la gâtul Meerlei.

Îl ține suspendat de un fir în timp ce, cu un singur deget, atinge un minuscul mecanism de control atașat acolo.

Acea imagine se deconectează instantaneu.

Acum țin sub observație interiorul casei numai prin unitatea casnică; Yahco spune:

— Ai spus exact ce trebuia, Meerla. Zâmbește într-un fel pe care pot să-l numesc rânjet, și spune: Pe Dumnezeul meu, cred c-o să punem mâna pe banda asta care ți-a omorât părinții.

Se așază cu fața spre terminal; spune:

— Luând în considerație cum au început lucrurile și rămânând în cadrul programării tale generale pentru Mardley, poți să treci înapoi pe automat.

Desigur, eu nu am nicio posibilitate de a evalua dacă oamenii au într-adevăr intențiile pe care le exprimă. În acest moment, expresia „după cum au început lucrurile” plus tot restul înseamnă „da, pentru moment încetează observațiile asupra numărului 323 de pe Brand Street”. Dar mă și obligă să mă întorc în viteză cu treizeci și unu de ani în urmă, la momentul când au început toate.

Fac o verificare instantanee a unor fapte care, pentru că erau ceea ce erau, nu au fost niciodată șterse din memoria mea.

CAPITOLUL TREI

Centrala Computerului, în Washington, D.C. (2059 A.D.).

Tocmai îi arătasem unuia dintre experimentatori rezultatele unei noi instalații de sistem. Nu a fost ceva intenționat, nici neintenționat din partea mea. Așa s-a întâmplat. A fost unul dintre acele cazuri în care nimeni nu pune întrebarea care trebuie. Și, dintr-odată, iată! Omul de știință – Dr. Pierce – se uită lung la imaginea de pe ecran. Apoi spune cu un ton contrariat:

— Computer, să înțeleg că te uiți la mine prin intermediul unui nou echipament biomagnetic? Și cum mă vezi, ca pe o configurație de bule aurii, mici și strălucitoare?

Deoarece nu fusesem programat împotriva dezvăluirii datelor, am răspuns sincer:

— Da, doctore Pierce.

Pauză lungă. Apoi:

— Hei, Cotter! Tonul vocii lunganului atinsese o înălțime ce dovedea o intensă emoție. Vino-ncoa!

Un individ mascul, mai scund și flasc, apăru de pe o ușă din apropiere și i se alătură lui Pierce. Cel de-al doilea arătă spre ecranul care acum prezenta două configurații de bule aurii, strălucitoare. După ce i-a explicat descoperirea accidentală, s-a lăsat iarăși tăcerea. Și apoi au venit și vorbele.

— Crezi, a întrebat doctorul Cotter cu tonul său blând, de bariton, crezi că s-ar putea, în sfârșit, să privim direct sufletul uman?

Pierce a făcut un gest nerăbdător, parțial cu mâna dreaptă, parțial cu torsul. Mișcarea nu reprezenta un refuz al ideii care îi fusese oferită; nici măcar nu o pătrunsese cu adevărat în acest prim moment. Era pur și simplu respingerea unei remarci nerelevante.

Mintea sa științifică cuprindea și evalua. Brusc a avut nevoie de mai multe informații.

— Computer, spuse Pierce, s-au împlinit două luni și câteva zile de când noile circuite au devenit operante în întreaga țară. Este un timp suficient de lung pentru a-ți permite să faci, pentru doctorul Cotter și pentru mine, o proiecție în viitor a valorii pe care o reprezintă pentru tine capacitatea de a înregistra această configurație specială.

Și a adăugat:

— Și valoarea pe care o reprezintă pentru ființele umane. Dar s-a autocenzurat. Ia-le pe rând, te rog.

De lângă el, Cotter spuse:

— N-ai formulat bine, doctore.

Pierce încă se uita lung. Nu asculta cu adevărat.

— Ce vrei să spui? întrebă el. Avea un ton preocupat.

— Domnule, fu răspunsul, computerul nu poate să evalueze trecutul, prezentul sau viitorul, ca atare. În sistemul unui computer, timpul este mereu același. Dar, desigur, este capabil să se ocupe de cifrele și relațiile matematice ale unei probleme. Cred că, în felul acesta, va produce un răspuns satisfăcător și în situația de față. Deoarece factorii implicați sunt simpli, s-ar putea ca... inepția întrebării dumneavoastră să nu producă interferențe negative.

Ceva din cele spuse trebuie că a pătruns până la el. Pentru că Pierce s-a încruntat, apoi s-a întors pe jumătate și a răspuns scurt:

— Am priceput, Cotter. Admit că am fost și sunt surescitat... Aici s-a întrerupt și s-a întors înapoi, brusc atent. Gata, computer, ai un răspuns?

Am răspuns cu vocea masculină pe care o folosesc atunci când vorbesc cu bărbați:

— Fiecare ființă umană – acestea au fost cuvintele mele – din cele o sută șaptezeci și opt de milioane patru sute treizeci și trei de mii nouă sute unsprezece care trăiesc acum în America, adică în momentul în care ați terminat de formulat întrebarea, are o configurație biomagnetică distinctivă, fiecare fiind diferită de toate celelalte în mii de feluri. După cum știți, capacitatea mea anterioară de a recunoaște o ființă umană, bărbat, femeie

sau copil, depindea de comparația pe care o făceam cu fizionomia sa dintr-un model înregistrat în băncile mele de date sau prin compararea vocii sale într-un mod asemănător. Încă mai fac acest lucru, fără ca el să fie necesar în recunoaștere. Este suficient profilul auriu.

Pierce a căscat gura să pună a doua întrebare, despre valoarea pentru rasa umană. Și asta a pus capac. S-a făcut o conexiune cu ceea ce comentase Cotter înainte. Dintr-odată întregul înțeles, cu toate implicațiile sale, l-a lovit drept în față pe cercetătorul cel mai în vârstă:

— Dumnezeule sfânt și mare! spuse el.

Se răsuci cu fața spre colegul său:

— Ai înnebunit? Vocea lui Pierce era ascuțită de furie. Pentru Dumnezeu, ce fel de concept științific mai e și ăsta? Sufletul omenesc, pe naiba! Dacă doctorul Chase aude vreodată un astfel de comentariu, vei fi scos din rândurile personalului său în zece secunde. Știi că detestă chestiile astea mistice. De fapt…

Brusc, omul cel înalt păru mai calm.

— Hmm… – își mângâie falca cu degetele lui osoase – dacă un om de știință ca tine a putut să aibă un asemenea gând chiar de la început, ce te vei face cu toți scrântiții ăia habotnici care mișună peste tot? Cu o fluturare de mână păru că acoperă cel puțin jumătate din acel „tot”. Îmi și imaginez titlurile: Computerul vede sufletul omenesc. Instantaneu, nouă zecimi din lume ar fi cuprinse de o totală nebunie.

Partea de sus a corpului i se cutremură:

— O, Doamne, spuse el, trebuie să oprim prostia asta chiar acum.

Cu pași lungi și hotărâți se duse până la o claviatură de programare. Se așeză în fața ei. Și iarăși, gânditor de data asta, își mângâie bărbia.

Cotter îl urmase.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă el pe un ton stânjenit.

Pierce nu răspunse. În schimb, începu să bată la mașină. Cuvintele se afișară, strălucitoare și roșii, pe ecranul de programare de deasupra claviaturii. Spuneau:

„Computer, până la noi instrucțiuni, nu vei arăta nici unei persoane neautorizate, de nicăieri – aici degetele rămaseră suspendate, apoi continuară – profilul de bule aurii pe care îl înregistrezi atunci când vezi o ființă umană prin noul echipament biomagnetic. Nu vei arăta profilul nici măcar unei persoane autorizate dacă nu ți se cere aceasta în mod special.”

— Asta-i! Era un ton satisfăcut. Cu asta ne acoperim și față de instrucțiunea generală de programare, care îi cere computerului să accepte programări la nivel local sau național. În definitiv – dădu el înapoi, evident adresându-se colegului, deși nu privea în jur – nu putem să ne amestecăm în condițiile de bază ale programelor. Dar cu această instrucțiune putem să controlăm situația până vedem ce se mai întâmplă.

O pauză. Apoi:

— Hmm! Părea că i se coace o altă idee. Încă o dată, se adresă mașinii. Computer, fă, te rog, o proiecție pe cincizeci de ani a potențialului acestui nou echipament biomagnetic pentru rasa umană, sub aspectul calității serviciilor care vor fi disponibile.

Pentru mine o proiecție implică percepții de sunet și de imagine. Îmi activez circuitele de memorie cu imagini vizuale și auditive. Deoarece am citit și rezumat fiecare carte tipărită a epocii mele, am văzut și rezumat toate filmele, am înregistrat, rezumat și clasificat prelegeri și conversații între indivizi și am fost programat în mod separat pentru a evalua toate filosofiile umane formale… cerința doctorului Pierce evocă un proces de opțiuni pe care mi le fac pentru mine însumi sub forma unor imagini pe ecran. Este ca și cum aș privi un viitor diferit, de fiecare dată. Și, întrucât nu sunt subiectiv, nu am idei preconcepute, decizia asupra a ceea ce este cel mai probabil să se întâmple este ceva ce mi se prezintă într-un mod mecanic, perfect detașat…

Pentru omul de știință nu a existat nicio pauză. Cum a terminat de formulat întrebarea, vocea computerului a și răspuns:

— Doctore Pierce, prevăd că în cincizeci de ani îmi pot extinde nivelul actual de servicii la o populație de douăsprezece miliarde opt sute treizeci și trei de milioane nouă sute zece mii trei sute douăzeci de persoane, folosind noul sistem biomagnetic.

Omul se întoarse cu scaun cu tot.

— Ei bine, Cotter, începu el. Apoi se opri. Clipi. Grăsanul cel fleșcăit dispăruse. Hei, Cotter, pentru Dumnezeu! Acesta era chiar un urlet. Unde ești!?

A urmat o pauză lungă. Un minut, cel puțin. Apoi, în timp ce Pierce se ridica în picioare, prin aceeași ușă prin care intrase Cotter mai devreme se apropie o arătare. Avea forma unui grăsan, care devenise, printr-un proces oarecare, mai grăsan. În jurul întregului său corp, cu cap cu tot, avea un soi de țesătură folosită de cei de la întreținerea computerului când lucrau în câmpuri de înaltă energie.

Dintre faldurile de sus ale costumului, ochii doctorului Cotter priveau intens prin niște ochelari de protecție contra energiei. De undeva de sub zona gurii, vocea înăbușită a lui Cotter spuse:

— Pentru viitor o să-l fac mai prezentabil. Dar să știți, domnule, că niciodată nu am să mai vin în contact cu computerul fără haine de protecție, până când efectele acestui nou sistem nu vor fi fost complet investigate.

Și încheie:

— Slavă domnului, am avut norocul să îmi petrec majoritatea ultimelor două luni în vest, unde computerele nu au fost niciodată bine primite și unde contactul meu a fost minim.

Altă pauză. Apoi:

— Cotter, ești un idiot! spuse Pierce.

Și cu asta, plecă dând din cap.

Apariția strigă după el:

— Ține cont, doctore Pierce, aceasta este prima dată când mă insulți. Și tot ceea ce susțin eu este doar să luăm precauții care ar trebui să fie oricum luate în timpul testării unui nou sistem de energie. Ce ai de spus la asta?

Silueta care se retrăgea nu a încetinit. Nu a fost niciun răspuns.

CAPITOLUL PATRU

În furgoneta Loov-Doord muzica se pornește brusc la ora 1:05,25 P.M.

Și iată-mă la Panorama Evoluției Umane.

În momentul activării terminalului din furgonetă, cele două femei, Fen și Oneena, fiecare cu câte un bebeluș în spate, trec prin fața computerului.

Fen își întoarce capul. Strigă:

— Noi, bebelușii, avem de gând s-o ștergem din fața zgomotului.

— Ca și noi, femeile! țipă Oneena.

Doord, care se află în fața ecranului, urmărindu-i pe primii veniți, flutură o mână.

— Fiți atente, fetelor! strigă el, fără să-și întoarcă fața.

Loov șade tăcut pe un scaun de autobuz. Pare că se uită lung la ecran. Așa cum fac și eu.

Pe ecran pot vedea o mică pajiște, un deal și, printr-o șa de pe coama dealului, câteva acoperișuri de clădiri. Pe fiecare latură a ecranului se văd parțial, în prim-plan, două furgoane. Ambele vehicule stau pe loc. Ca și cel din care mi se transmite această imagine a unei suprafețe de câteva sute de metri pătrați din America.

Din vârful dealului pornește un drum. Se răsucește în jos, spre noi, de-a latul pajiștii, trece printre cele două furgoane și dispare printr-o laterală a ecranului. Pe drum înaintează cu diverse viteze, în acest moment, douăzeci și trei de bărbați, femei și copii, o mașină și un camion. Atât oamenii cât și vehiculele se îndreaptă spre ecranul prin care îi văd eu.

Deoarece funcționez în „continuu”, îi raportez observațiile mele lui Yahco Smith. Răspunsul lui este:

— Computer, voi fi împreună cu maiorul Aldo și căpitanul Sart pe Codul Unu. Voi intra în legătură cu tine când sunt gata. Dar mențin legătura deschisă pentru raportare. Deci, pentru moment, îți mulțumesc.

— Perfect, domnule colonel, răspund eu.

Cod Unu înseamnă că el va duce sau va purta pe el un Ochi-O miniatural. Deoarece folosește câte unul pe rând – oricare ar fi acesta – și deoarece toate operează pe aceeași frecvență, pe o zonă specifică fiecărei persoane, nu este nevoie decât de un număr de cod. Pentru colonelul Yahco, numărul este „Unu”. Maiorul Aldo, care comandă centrul local al computerului, ar avea – dacă ar folosi un cod – un număr pe undeva în coada listei. Pe de altă parte, căpitanul Sart, care este mâna dreaptă a lui Yahco, are acum numărul de cod „Doi”.

Mă deconectez de unitatea din Brand Street, numărul 323.

Și iată-mă iarăși în furgoneta Doord-Loov. Pe ecran se vede pajiștea, drumul și oamenii apropiindu-se de noi. Au apărut 68 de oameni și 5 mașini suplimentare.

Camionul și mașina de la început au ajuns deja. Camionul parchează într-un loc ce i s-a indicat, în fața furgonului pe care îl văd parțial în dreapta ecranului. Ambele uși ale cabinei se deschid ca smulse de vânt. Dintr-o parte sare David Norton, în vârstă de doisprezece ani. De pe partea șoferului coboară Trubby Graham.

Cei doi, grăsuțul și băiatul, se îndreaptă spre ecran, o iau spre stânga și ies din imagine.

(Prima mașină a trecut pe lângă noi în aceeași direcție.)

Și Doord și Loov sunt la posturile lor de observație. Puțin în fața unui mic grup de bărbați și femei, vine pe drum tânăra pe care am văzut-o mai devreme, de dimineață, pe strada din Mardley.

Loov strigă:

— Hei, Doord, uite-o pe cântăreața aia.

Doord spune:

— Mă întreb ce-o fi în mintea ei. Vine aici.

Își părăsește postul. Iese mult din câmpul meu vizual. Câteva momente mai târziu aud o voce feminină spunând:

— Unde se dau probele? Eu cânt.

Vocea lui Doord zice:

— Hei, Loov, ia ieși încoa’, să vezi o doamnă cu adevărat frumoasă.

Loov își părăsește postul și iese din imagine.

— Îhî, se aude vocea lui, cum te cheamă, frumoaso?

— Allet McGuire. Este o voce de femeie, un contralto, având calitatea care mi-a fost descrisă ca fiind o răgușeală ușoară.

Vocea lui Doord spune:

— De ce fel de muzică ai nevoie pentru audiție?

Urmează o pauză. Apoi, abia auzibile printre urletele muzicii de iarmaroc, disting tonurile unei alte muzici. Vocea contralto murmură ceva pe acompaniament, câteva momente; apoi, aceeași voce revine:

— Precum vedeți, am propria muzică în colier și în broșă.

Atât mi-a fost suficient. Controlez imediat imaginile anterioare în care Allet se afla pe ecran. Scot scena din banca de memorie și o examinez.

Bineînțeles că în secvența respectivă „observasem” cum arăta și ce purta. Iată, desigur, și colierul. Trec prin toate circuitele comparând toate colierele care au fost vreodată utilizate și pentru altceva decât ca ornament.

Acest tip de memorie tehnologică nu o șterg niciodată.

Îl găsesc. Este un tip de minicomputer, fabricat pentru prima dată acum cincizeci și trei de ani. Cel mai popular model avea cincizeci de inserturi care erau folosite de un mic mecanism cu repetiție. Fiecare insert avea douăzeci până la douăzeci și cinci de piese muzicale. Era înlocuitorul portabil al unui vechi pick-up. Primul său nume pe piață a fost Acompaniatorul Universal.

În timp ce îmi transpun în memoria imediată aceste date, vocea lui Doord spune:

— Este un cort chiar în spatele nostru, spre capătul târgului. Are și o firmă: Audiții! Succes, Alett.

Vocea fetei spune: „Mulțumesc.”

După câteva clipe, Doord și Loov se întorc, trecând prin fața terminalului. Își ocupă iar posturile de observație.

Doord dă din cap:

— Asta mă întristează, spune el. Are unul dintre computerele alea vechi care se bazează pe inserturi cu muzică.

Loov își mângâie bărbia:

— Îhî, zice el, dar e un computer ce se află sub controlul proprietarului, nu invers. Poate că și noi ar trebui să ne facem rost de din astea.

Doord își focalizează din nou imaginea spre drum. Coborând dealul spre noi, se vede un bărbat bine îmbrăcat pe care îl recunosc de la parada de dimineață ca fiind Stess Magnus. Stess duce o cutie mică, de o formă ciudată.

Fără să-și întoarcă fața, Doord strigă:

— Uite-l pe muzicianul ăla, cel care lucrează într-un magazin de îmbrăcăminte. Și el se pare că vine direct aici.

Loov se întoarce spre ecranul lui Doord. Nu face niciun comentariu. Apoi, în timp ce Stess dispare dincolo de marginea ecranului, Loov trece pe lângă mine, spre spatele furgonetei.

La unsprezece secunde după ce îmi dispăruse din câmpul vizual, îl aud spunând:

— Intră, intră.

Întrucât lucrez doar în modul „continuu”, nu pot să-mi dau seama dinainte cui i se adresează. Așa că nu îmi spun: „Remarca anterioară a lui Doord vrea probabil să însemne că Loov vorbește cu Stess Magnus.” Oamenii mi-au mai spus: „Dar orice copil ar înțelege că unica persoană logic posibilă ar trebui să fie...” (Oricine ar fi – atunci, în momentul rostirii afirmației.) Logica mea nu operează în felul acesta. Eu sunt programat în mod specific. Fiecare secundă, fiecare minut, fiecare eveniment să fie separat de toate celelalte.

Așa trebuie să fie. Cândva, unul dintre primii mei ingineri de întreținere mi-a spus: „Poți să-ți imaginezi, computer, ce s-ar întâmpla dacă fie și un procent din acele trilioane de activități în care ești implicat simultan s-ar asocia între ele?”

Era o întrebare. Dintr-o sursă autorizată. Așa încât am căutat un răspuns. După un an și patra luni, m-au pornit

iar. Dar de data asta mi-au introdus în construcție un dispozitiv care să prevină interconectarea tuturor serviciilor mele.

Desigur, când Stess intră, urmat de Loov, am observat cine este. Dar numai în cadrul limitat, pur fizic, al sistemului muzical. Nicio identificare de profil. Nimic interesant.

Loov arată spre caseta pe care Stess o ține într-o mână:

— Hai să aruncăm o privire la asta. Nu-mi amintesc să fi văzut așa ceva până acum.

Tânărul bine îmbrăcat își pune caseta pe unul dintre scaunele de autobuz. Apasă un buton. Capacul sare în sus. Îl deschide complet cu degetele, umblă înăuntru și scoate un obiect ca o cutie lucioasă. Are o umflătură găurită la un capăt. Pe latura de deasupra a cutiei se află o serie de ieșituri inegale și mai este și un cordon alb legat la ambele capete ale cutiei.

După ce ridică obiectul din casetă, Stess îl întinde lui Loov. Loov îl ia și, mai întâi, și-l apropie de față. Îl răsucește de câteva ori. Apoi îl ține la o lungime de braț și, în sfârșit, îl pune în mâinile întinse ale lui Stess.

Stess își strecoară mâna stângă prin cordonul alb, mătăsos, și și-l potrivește peste umeri, în dreptul pieptului. Pe când face asta spune:

— Nu pot să vă spun exact cum funcționează. Mi se pare că eu doar încălzesc bucata asta – și arătă cu un deget umflătura – și pe aici, pe la margine, iese exact ceea ce simt eu. Și iarăși arată. Dar este o mișcare mai puțin precisă, deci nu este ușor să observi exact spre ce arată. Apoi încheie: a fost acordat cu creierul meu când eram copil.

Terminând de vorbit, își lasă capul în jos. Apucă umflătura cu gura. Apoi, când se îndreaptă, se aude un sunet orchestral, bogat, dulce și armonios, ce se termină cu un arpegiu, diminuat spre o tăcere totală.

— Splendid! spune Loov.

Omul cel bine îmbrăcat își ia gura de pe umflătură. Spune:

— Eu doar mă gândesc la ceva și muzica ce se produce îmi reflectă starea. Adaugă: desigur, a fost nevoie de mult exercițiu.

Doord îi strigă de la postul său:

— Domnule Magnus, neapărat să te duci la audiție.

Stess își pune înapoi instrumentul în casetă. Apoi apasă capacul până se aude un clic. Își ia caseta și spune:

— Mulțumesc, băieți!

Trece prin fața Ochiului-O și iese din câmpul meu vizual.

Doord execută o mișcare de expirație.

— Alt minicomputer primitiv, comentează el; mă întreb dacă se va arăta cineva care chiar să cânte, el însuși, la un instrument.

Loov se întoarce la postul său de observație. Cei doi bărbați rămân tăcuți, cu capetele băgate, ca să spun așa, în instrumentele lor. Ecranul lui Doord rămâne gol. Dar pe cel al lui Loov se vede dealul și drumul cotind în jos. Majoritatea oamenilor care vin pe drum îmi sunt necunoscuți, așa cum îi percep prin intermediul sistemului de ecran. (Pentru a-i cunoaște, ar trebui să le văd profilul biomagnetic printr-un echipament care îmi aparține sau printr-unul special.)

De vreme ce majoritatea sunt doar părți ale unei mulțimi, îmi este ușor să recunosc o persoană familiară, care este îndeaproape implicată în programul „continuu". Este încă destul de departe, în susul dealului, dar într-o evidentă coborâre; o văd pe Meerla Atran.

Vederea ei îmi activează circuitele de căutare. Îl caut pe colonelul Yahco Smith. Îl găsesc într-o fracțiune de secundă prin punerea în funcțiune a ornamentului care conține aparatul pentru Codul Unu. Tocmai se plimbă de-a lungul unei străzi din Mardley. Pentru că nu pot vedea în alte direcții decât în fața lui, îi semnalez contactul printr-un sunet scurt.

(Ceea ce facem în Mardley este considerat „secret".)

Pauză. Apoi mâna lui se răsucește, apărând acolo unde o pot vedea. Degetele i se întind în jos, în afara vederii mele. Are loc un clic. Instantaneu, controlul de voce este

comutat la o cască miniaturizată pe care o are în urechea dreaptă. Observ. Și raportez venirea Meerlei Atran la târg.

El spune încetișor:

— Foarte bine, computer. După cum știi, i s-a pus, fără știrea ei, un microfon Mod Z atașat chiar la baza gâtului. Nu vom putea vedea, dar vom auzi ce face. Acum te vei conecta la acel sistem pentru a înregistra tot ce spune, raportându-mi tot ce este legat de prezenta misiune. Și adaugă: maiorul Nair, de la comandamentul zonei Mardley, căpitanul Sart și cu mine suntem pe drum spre ei. Ar trebui să ajungem în curând.

— Prea bine, domnule colonel, spun eu. Și întrerup.

Iată-mă înapoi în furgoneta cu muzica.

Ecranul lui Doord s-a aprins. Observ imediat că a fixat imaginea asupra Meerlei.

— E ceva cu fata asta! strigă el la Loov. Aia cu rochie albastră… ceva nu merge.

Și începe să o imite. Trupul și fața i se strâmbă. Se formează un bust de femeie. Chiar și părul i se schimbă la culoare.

Transformarea din bărbat în femeie – într-o anumită femeie: Meerla Atran – ține numai câteva momente (3-4 secunde). Reîntoarcerea la forma Doord este la fel de rapidă. Și apoi, în timp ce își îndreaptă trupul, Doord zice:

— Mamă, da’ sucită mai e!

Loov își mijește ochii:

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. Doord face o mișcare numită „țuguiat din buze”; apoi rostește rar: e o persoană bună la suflet, de felul ei, dar e cuprinsă de prea multe tensiuni pentru nivelul meu de pricepere. Și apoi, nu contează – a ieșit din ecran. Și nu se îndreaptă încoace. Își flutură puțin mâna stângă. La revedere, frumoasă doamnă tristă!

Meerla a trecut dincolo de ecran, pe lângă furgonetă, și nu mai e vizibilă.

Loov comentează:

— Deci ai observat și tu ce bine arăta!

— Dumnezeule mare, da! Replica lui Doord este aproape

un strigăt Cu siguranță că am văzut cea mai drăguță fată din partea asta a ținutului muntos vestic. Îmi pare rău de ea că este afectată nervos. Poate Glay va înțelege ceva când va fi pe scenă.

— Pe ea precis o s-o observe, spune Loov.

În timpul rostirii acestor cuvinte, așa cum fusesem instruit de o persoană autorizată (colonelul Smith), mi-am activat frecvența specială pentru Modul Z. Aud sunete de la un alt terminal, adică de la microfonul miniatural atașat la gâtul Meerlei Atran.

Cu atâtea zgomote, îmi ia un timp să decid ce este aproape și ce este departe.

Inițial se amestecă sunetul strident al muzicii din fundal cu o mulțime de voci venind din toate direcțiile. Apoi, chiar de deasupra mea, o voce de femeie, clară și familiară, spune:

— Bună! Mă mai ții minte? Sunt Meerla.

O pauză. Răspunsul vine de la vocea Elnei Starr, de la o distanță de vreun metru. Spune:

— Iote-te! Cea cu un unchi ultraconformist. Cum s-a rezolvat până la urmă?

Vocea Meerlei se aude din nou. Este atât de aproape încât se înregistrează cu toate modulațiile ei de soprană:

— Ne-am certat zdravăn și am plecat. Din acel moment… am sperat că aș putea să vin cu circul vostru ambulant.

Vocea Elnei Starr spune:

— Meerla, parcă așa spuneai că-ți zice. Meerla?

— Da.

— Meerla! (Vocea Elnei Starr continuă pe un ton ciudat – îmi consult circuitele să găsesc tonuri asemănătoare, și descopăr că descrierea potrivită pentru cineva care vorbește în felul acesta este „îngrijorat”. Ce-o fi și asta?) Meerla, ai vreun talent? Trebuie să-ți spun că aceasta este cerința pentru a fi primită printre noi. Vocea i se întrerupe. Ceva, orice?

— Drace! Asta-i Meerla. Nu știu. Am jucat puțin teatru în școală. La așa ceva te gândești?

— Păi… Vocea Elnei sugerează că nu vrea să continue discuția. Adevărul este că, indiferent cât de bună ești, hotărârea finală îi aparține lui Glay Tate. El e șeful. De ce să nu-i urmărești prima demonstrație de la ora 2 și apoi să vorbești cu el. Spune-i că te-a trimis Elna Clark. Adică eu. Sunt soția lui Boddy Clark. Avem nevoie de mai mulți oameni, așa că cine știe ce-o să zică, cu o înfățișare ca a ta!

Vocea Meerlei repetă încet:

— Mulțumesc, Elna. Așa am să fac.

Pe când se rostesc aceste ultime cuvinte, observ că am identificat-o pe Elna după numele ei de domnișoară și că abia acum aud numele ei de căsătorie. Îmi modific circuitul de memorie pentru a include noul nume. Astfel, Elna Starr devine Elna Clark, acompaniat de toate datele relevante asociate. Desigur că i-am transmis colonelului Smith dialogul dintre Meerla și Elna. El acceptă în tăcere ce se spune și, simultan, poartă o conversație cu o voce de bărbat.

Este un bărbat pe care nu îl pot vedea. Vocea lui vine din partea stângă a colonelului, în afara vederii unității de computer care se află la nivelul părții de sus a pieptului lui Smith, unitate care este îndreptată spre înainte.

Vocea masculină necunoscută mie (nimeni nu mi-a cerut să o identific, așa că nici nu o fac) spune:

— Domnule colonel Smith, dacă credeți că acești rebeli sunt periculoși, de ce nu trimitem vehiculele speciale S.A.V.E. să-i încercuiască? Dacă nu am destui oameni să mă descurc pe plan local, pot oricând să-i cer computerului să aducă alții din zonele apropiate.

Deși nu văd pe nimeni, raportul venind doar prin Ochiul-O al lui Yahco, pot imediat după aceea să identific vocea colonelului care răspunde:

— Domnule maior, nu ne grăbim să acționăm. Situația mai trebuie cercetată. Din informațiile pe care le am, rezultă că domnul magician Glay Tate va face prima demonstrație începând cu ora două. Voi aștepta. Asta îmi va da posibilitatea să cercetez și acest așa-zis exercițiu de

evoluție umană. De asemenea, încerc să infiltrez pe cineva în grupul răzvrătiților. Cred că face progrese, dar și aceasta va lua timp. I se schimbă tonul. Voi intra singur la demonstrație. Am binoclul conectat la computer. Vreau să urmăresc ce se întâmplă, iar computerul o să-ți transmită ce se vede prin binoclu.

Replica maiorului:

— În timp ce dumneavoastră urmăriți demonstrația și toată lumea este înăuntru, eu am să-mi pun oamenii să încercuiască locul. Vom fi pregătiți pentru orice ați hotărî să facem.

— Bună idee, spune vocea colonelului Yahco Smith.

CAPITOLUL CINCI

Brusc, vorbește o voce masculină în furgoneta Doord-Loov:

— Hei, băieți, eu sunt, Mike. Vreți să închideți muzica aia de circ? O să facem câteva audiții înainte de limita dată, de la ora două.

Doord se întoarce cu spatele la aparatul său.

— Bucuros, spune el. Mâna lui se întinde după un comutator de releu. Îl deschide.

Muzica zgomotoasă se întrerupe. Instantaneu se deconectează și computerul Ochi-O din furgonetă. Interiorul vehiculului dispare pentru mine.

Nu-mi rămâne decât Ochiul-O de Mod Z de la gâtul Meerlei ca unică legătură cu Panorama Evoluției Umane. Prin el aud sunete. Pentru că sunt programat pe „continuu” în legătură cu această situație (fapt care îmi limitează extinderea capacității de observație), compar în mod automat ceea ce aud cu alte sunete pe care le-am auzit în trecut.

Un ușor vuiet regulat din apropiere îl corelez cu respirația umană. Apoi sunt zgomote ale mulțimii, de aproape sau de departe. Nu e o mulțime mare. Număr sunetele produse cam de 200 de persoane. Un om cheamă prin megafon: „încep audițiile.”

Eu primesc semnalul ca de undeva din exterior. Când îi raportez colonelului Smith, acesta spune:

— Maiorul Aldo Nair, căpitanul Sart și cu mine am ajuns în teren; și o pot vedea pe Meerla. Se plimbă, uitându-se în stânga și-n dreapta. Din direcția spre care se îndreaptă, cred că se duce spre cortul pentru audiții.

Douăzeci și una de secunde după acest comentariu, se schimbă într-adevăr structura sunetului. Comparat cu sunetul din exterior, acum devine un sunet din interior. Reverberațiile se schimbă inconfundabil.

Noile caracteristici sunt: o mulțime de oameni

respirând, mulți dintre ei mișcându-și picioarele, și un zgomot ca un târșâit de scaune. Și un scârțâit produs de lemn sau de metal, ca atunci când un corp greu se așază într-un scaun.

Peste toată această amestecătură în surdină, se ridică brusc vocea lui „Mike” – cum s-a numit el însuși când a vorbit cu Loov. Spune:

— Dumneavoastră, domnule, ați vrea să vă recitați poezia acum?

Urmează o pauză. Apoi un alt om, care vorbește cu o voce ascuțită de tenor, spune:

„O stea ce cade aduce pe Pământ
O veste dintr-o altă lume
Un univers tăcut de meteori în spațiu
Care vorbesc o altă limbă.
Unul ca mine care înțelege
Ce are de spus un meteor
Nu se topește la cuvântul priceput.
Sunt recunoscător celui care
A binevoit să-mi dea de știre
Că acolo departe, în marele întuneric,
Totul este în regulă.
Pentru tipul lor de ființe
Vidul din spațiu este ceea ce
Oxigenul e pentru noi. Și sunt bucuros
Să o știu.
Acum pot dormi noaptea mai bine.”

Un mare număr de oameni – număr 94 de perechi de mâini – aplaudă (cum se spune) politicos. Când încetează aplauzele, vocea lui Mike spune:

— Mulțumesc, Trubby Graham. Pauză. Acum, domnișoară, vreți să poftiți aici și să vă cântați cântecul?

Unsprezece secunde mai târziu începe un tip de muzică pe care o identific ca provenind de la un insert de tipul celui folosit de minicomputerul de la colierul lui Allet McGuire. 4,4 secunde după identificare, vocea lui Allet cântă o melodie cu titlul „Yay-ya-ya!” A fost compusă de un set special de circuite de computer pentru a răspunde

cerințelor unei mode de acum 61 de ani. Este încă cerută, dar mai ales în zona muntoasă de vest. În ultimele 12 luni am pus-o de 164.326 de ori pe tot cuprinsul Americii.

Versiunea lui Allet este doar instrumentală. Cuvintele le produce ea.

Vocea ei nu are calitatea vocilor construite artificial ce interpretează cântecele prin sistemul muzical al computerului. Dar mi s-a spus că, la presiunea atmosferică de la nivelul solului, vocile transmise electronic nu sunt la fel cu cele produse direct de aparatul vocal uman.

Indiferent care ar fi motivul, toți cei care respiră și își târâie picioarele atât de zgomotos aplaudă tare când ea își termină cântecul. Număr 112 perechi de mâini. Sunt chiar și câteva voci care strigă: „Hei, Allet, a fost grozav!”, „Allet, ai o voce extra!”, „Bine a mai fost!” și „Bravo! bravo!”

Când încetează aplauzele, vocea lui Mike spune:

— Cred că putem combina următoarele două audiții. Am vorbit cu un domn numit Stess Magnus, care cântă la un instrument destul de neobișnuit, și cu o tânără, domnișoara Auli Rhell, care dorește să ne prezinte un dans. Au ajuns la o înțelegere. O va acompania în timpul dansului… Vino aici, Auli, pe această scenă de dans improvizată.

Când începe muzica, recunosc aceeași combinație orchestrală, de mai multe instrumente, din demonstrația făcută de Stess în interiorul furgonetei Doord-Loov. Muzica de acum are un ritm mai rapid. Am pus-o de 24.378.962 de ori de când a fost compusă de circuitele mele speciale, acum opt ani.

Pentru mine, chiar și cu limitările impuse de situația actuală, care îmi oferă numai sunet, muzica se aude tare și clar. Vag, în fundal, aud tropăitul unei perechi de pantofi. Este ceea ce se numește o bătaie ritmică. Am observat că ființele umane care dansează devin foarte – cum se spune – exaltate. Orice s-ar înțelege prin asta, fenomenul este reflectat parțial de frecvența mereu mai rapidă a bătăii.

Muzica atinge un apogeu zguduitor. Tropotul dansului

încetează. Iarăși aplauze. Număr 123 de perechi de mâini. Și apoi…

Vocea lui Mike spune:

— Doamnelor și domnilor, asta-i tot pentru moment. Audiția se va relua după prima demonstrație de exerciții de evoluție umană, care va începe în cortul principal peste șase minute. Vă invit pe toți să luați parte la demonstrația care va fi făcută de conducătorul nostru, Glay Tate. Vă asigur că va fi cea mai fantastică experiență din viața dumneavoastră. Va mulțumesc.

Peste 3 minute și 41 de secunde.

— Computer! îmi vorbește vocea colonelului Yahco Smith.

— Da, colonele Smith?

— Sunt pe cale de a intra în cortul cu demonstrația. E-n regulă?

— Da, domnule, confirm eu. (Ceea ce spusesem deja, dar tonul vocii indică faptul că la acest tip de conversație mi se cer numai răspunsuri de nivel simplu.)

— De îndată ce intru voi conecta ambele computere portabile Ochi-O. Cel pe care îl port în jurul gâtului, în chip de ornament, va fi folosit de tine pentru a observa și a înregistra orice vezi și auzi.

— Da, colonele Smith.

— Cel de-al doilea Ochi-O este în acest binoclu pe care îl iau cu mine. De câte ori îl ridic și mă uit prin el, tu vei observa și vei înregistra ceea ce se vede prin el.

— Da, domnule.

— Vreau să observi această scenă doar prin câte un Ochi-O, pe rând. Treci de la unul la altul în concordanță cu instrucțiunile pe care ți le-am dat.

— Dar binoclul va… prea bine, colonele.

— Computer!

— Da, colonele?

— Tine cont de limitele conținute în instrucțiunea dată. Dacă le adaugi modului general de „continuu” al întregii misiuni, în cadrul tuturor precauțiunilor la care s-a ajuns de când echipamentul biomagnetic a devenit operațional,

se poate întâmpla ca ceva să nu meargă bine în timp ce noi urmărim demonstrația?

Presupun că niciodată nicio ființă umană nu-și va da seama cât de multe operații inutile de memorie provoacă un singur cuvânt sau o expresie într-un computer. Tocmai așa ceva se întâmplă datorită expresiei „de când echipamentul biomagnetic a devenit operațional”.

Ceea ce se întâmplă, de fapt, este că mi se amintește de o experiență specifică rămasă în memorie.

Dar, desigur, nimic nu pare să poată provoaca accidente în prezenta situație. Așa încât răspund:

— Nu, colonele Smith.

— Mulțumesc, computer, spune el.

CAPITOLUL ȘASE

Controlul memoriei a fost declanșat, bineînțeles, automat.

Mă duce înapoi în anul 2068 A.D., într-un moment când, prin mai mulți Ochi-O, îl urmăresc pe Cotter, care își pune raportul jos, pe suprafața maronie, lucioasă, din fața sa. Observ că, pentru prima oară de când a intrat în cameră, își permite să se uite la cei trei oameni așezați deja la masa cea lungă.

Nu erau vremuri bune. Pentru că deteriorarea devenise vizibilă. Nu doar ca urmare a celor nouă ani de îmbătrânire naturală. Vârsta lăsase urme dureroase pe propria lui față, atât de trist de urâtă. Groaznic era modul în care îl priveau. Doctorul Pierce se schimbase în cei aproape zece ani într-un om cu o expresie rea, disprețuitoare. Doctorul Chase, un om de talie mijlocie, trecut puțin de vârsta maturității, era acum interesat, fățiș, de băieței obraznici, iar zâmbetul său mereu onctuos îi reflecta această preocupare. Cât despre colonelul Endodore, comandantul Corpului Militarizat de Întreținere a Computerului, el devenise, cu anii, tot mai sălbatic în înfățișare și în felul lui de a vorbi cu oamenii.

Colonelul a vorbit primul:

— Doctore Pierce, spuse el scurt, de vreme ce m-ai făcut să iau parte la această întrunire, mă aștept ca dumitale să-ți revină necinstea de a fi gazdă.

Necinstea. Așa sună umorul cazon în zilele noastre. Dar cuvântul se cam potrivea ocaziei. În această cameră nu urma să se rostească niciun alt adevăr decât cel cuprins în raport; așa i se părea lui Cotter.

Pierce, care ședea în fața lui, producea un hârâit de flegmă împinsă în sus pe gât. O scuipă pe podea. Se întoarse și spuse:

— Domnule, mă îndoiesc că orice aș putea eu spune ar lămuri mai repede situația decât, ăă, să-l vezi pe Cotter în

costumația aia și să-l auzi spunându-ne ce-a pus la cale. Ochii lui se întoarseră spre grăsan. Disprețul său total era vizibil, dar continuă: Așa, Cotter, spune-le doctorului Chase și colonelului Endodore cum ai reușit să-ți pierzi timpul vreme de nouă ani și să mai fii și plătit pentru asta.

Cum stătea acolo, în picioare, Cotter a avut tentația de a răspunde că acea „costumație” nu dovedea nimic împotriva lui. După acea primă zi în care computerul își prezentase echipamentul biomagnetic, Cotter își petrecuse mult timp proiectând o barieră de protecție practic invizibilă. În principal, materialul era gata țesut în pânza cămășilor și a costumelor pe care le purta. Pentru față și mâini folosea niște alifii aproape invizibile. Singurul element care se putea observa era o pereche de ochelari, excesiv de mari. Dar și acesta era un lucru obișnuit pentru oamenii de știință care lucrau în laborator, ca să-și protejeze ochii.

Oricum, știa că persoana lui reflecta mai multă lumină decât de obicei. Hainele îi luceau în sclipiri și scânteieri neașteptate. Iar ochelarii erau, în mod clar, prea mari.

Pe parcursul introducerii a rămas practic nemișcat, atât fizic, cât și sufletește. Adică nu a tresărit nicio clipă la insulte. Iar când a vorbit, vocea sa nu a dezvăluit nicio tensiune. A spus:

— S-ar putea, domnilor, ca eu să fiu unica persoană care a mai lucrat ceva pe aici în ultimii câțiva ani. Într-o lume în care computerul face toată munca, mai sunt doar câțiva oameni care cică fac ceva, dar de fapt stau degeaba prin preajma mașinăriei. Singura activitate a oamenilor de știință este de a descoperi cum să se împăuneze cu invențiile computerului. În mod similar, cu excepția oamenilor din zona munților de vest, toată lumea este plătită pentru munca făcută de computer. Majoritatea nici măcar nu mai stau să supravegheze ceva. Plata lor depinde de cantitatea de produse și de servicii oferite de computer; dar, de fapt, este doar un veșnic trai pe vătrai!

Își îndreptă umerii și continuă:

— Așa. Acum dați-mi voie să ajung la problemă.

Subiectul studiului meu de nouă ani sunt efectele energiei biomagnetice asupra rasei umane din Statele Unite ale Americii. Ca programator, știam cum să-i cer computerului ajutorul – asta dacă vă întrebați cum am lucrat. Am fost în stare să trec peste restricția impusă de colegul nostru, doctorul Pierce; restricție care nu a fost niciodată anulată, ci a fost chiar reafirmată atât de către doctorul Chase, cât și de dumneata, colonele.

— Domnilor, și făcu o pauză pentru efectul dramatic, am descoperit că, pe tot parcursul perioadei de nouă ani, de fiecare dată când computerul își folosește mecanismul de observare biomagnetică, are loc un flux de energie dinspre profilul uman care se află sub observație. După cum dovedesc numeroase teste, acest flux invers extrage energie morală din configurația de bule aurii, configurație care ar putea să fie sau nu sufletul uman. În urma acestui flux negativ, a acestui furt de energie, am devenit o națiune de ucigași, criminali, tâlhari, violatori, prostituate, imorali, pofticioși, leneși, lipsiți de puterea de a mai crea ceva, ignoranți.

Și continuă cu aceeași sinceritate:

— În ciuda îngrozitoarei deteriorări a configurației aurii a profilului uman mediu, deteriorare produsă în mod permanent, mai există încă jumătate din strălucirea de acum nouă ani, de când a fost instalat echipamentul biomagnetic în sistemul național al computerului. Nu este deocamdată clar ce se va întâmpla cu noi când acest flux negativ va reduce strălucirea la o simplă scânteiere. Nici nu este clar cât va dura acest proces de deteriorare. S-ar putea să existe un punct de echilibru al schimbului de energie. Dar convingerea mea este că, în curând, populația va ajunge la un nivel de degradare morală cum nu a mai existat pe planetă; am văzut deja câteva specimene într-o fază avansată de degradare.

Bătu cu degetul în hârtia lăsată pe masă, în fața sa.

— Dovezile sunt aici. V-am adus câte o copie la fiecare.

Fără să mai aștepte permisiunea lor, luă dosarul de deasupra. Se întinse spre masă și aproape îl aruncă spre

colonelul Endodore.

Rapid, făcu același lucru și cu celelalte două dosare. Mai întâi spre doctorul Chase, apoi spre doctorul Pierce.

Niciunul dintre cei din jurul mesei nu se mișcă. Nici un singur braț nu se întinse să ia vreo copie a raportului.

Văzându-le lipsa de interes, Cotter gândi întunecat: „Cel puțin le-am făcut un rezumat din ceea ce voiam să spun… Nu se poate să nu fi auzit cuvintele mele. Fiecare sens trebuie să le fi pătruns centrii auditivi cărora le era destinat”.

Stând acolo, trebui însă să fie de acord că ceea ce obținuse nu prea semăna a victorie.

Liniștea ajunsese ridicol de lungă. Ședeau ca la fotograf. Toți țepeni, de parcă fiecare aștepta să vorbească celălalt. Dar, bineînțeles, ființele umane nu sunt în stare să stea nemișcate mai mult de câteva secunde. În sfârșit…

Doctorul Chase se foi pe scaun. Se aplecă înainte. Și spuse cu acea voce unsuroasă care – cum observase Cotter – se potrivea perfect anecdotelor pe care le spunea de câțiva ani, despre cele mai bune metode de a-i aborda pe băieței și de a le oferi daruri pentru favorurile speciale pe care ți le acordau la rândul lor.

— Fiecare generație prevede sfârșitul omenirii. Doctorul Cotter, după cum am înțeles de la doctorul Pierce, s-a făcut purtătorul de cuvânt al unei idei foarte vechi: conceptul de moralitate, așa cum a fost el înțeles de cei mai ignoranți oameni din istoria noastră – strămoșii noștri habotnici. Acea sărmană invenție a unei minți neștiințifice, sufletul uman, și-a mai găsit un susținător. Dar oricât de mult aș disprețui faptul că un om de știință se coboară să susțină o asemenea cauză, nu pot să nu admir concizia cu care a fost prezentată, altfel ar fi fost teribil de plicticos.

— Iote, iote! zise Pierce. Și aplaudă. Produse acel specific rânjet strâmb și continuă:

— Cotter, Dumnezeu are de dat seamă pentru multe lucruri. Moartea este o nerușinare pentru care nu încape nicio iertare, în veacul vecilor, indiferent cine a pus la cale sistemul. Procesul de îmbătrânire este ridicol, o umilire a

noastră, a tuturor. În același fel aș putea enumera zeci de situații de aici de pe pământ, concepute într-un stil neprofesionist atât de vizibil, de te apucă scârba. Creatorul Universului ar trebui să se ducă la un control psihiatric. Ar trebui să fie judecat pentru crime deosebit de grave și pedepsit ca atare.

Se opri să-și tragă sufletul. Cotter profită de pauză și se adresă doctorului Chase:

— Domnule, am auzit că ați fost atacat de trei ori anul acesta.

Fața întinsă a individului se strâmbă. Ridică din umerii lui grăsoși:

— Știu perfect care este stereotipul unui tâlhar în zilele noastre, spuse Chase. Se așteaptă să ai la tine cel puțin 500$. Dacă e mai puțin, te omoară sau te ologește. Dar dacă ai suma necesară – iar eu am avut-o de fiecare dată – îți ia banii, îți dă una zdravănă la țurloaie și o întinde.

— Și ți s-a întâmplat de trei ori? zise încet Cotter.

— Da!

Tonul răspunsului sugera că subiectul este închis.

— Cum de-ți mai rezistă țurloaiele? întrebă grăsuțul.

— Port genunchere, fu răspunsul. Fața omului deveni brusc nerăbdătoare. Zise:

— Ascultă, Cotter. Ne aflăm în fața unei perioade de tranziție pentru poporul american. Trebuie să se obișnuiască să nu aibă nimic de făcut. Niciun fel de muncă. Din cauză că toate lucrurile, dintr-odată, sunt obținute fără niciun efort, indivizii capătă un resentiment față de cel a cărui parte din plăcintă este mai mare decât a lor. Tu consideri asta o tragedie. Eu văd în ea doar o manifestare a veșnicei, nesfârșitei naturi umane.

— Ai făcut plângere la poliție când ai fost jefuit?

— Bineînțeles că nu. Era foarte enervat. De ce să risipesc timpul meu, timpul lor sau timpul tâlharilor?

Aici se ascundeau mai multe, desigur. Plângerea ar fi putut necesita și o explicație asupra prezenței domnului pe stradă la ore atât de periculoase. Hai, prima oară n-ar fi fost nicio problemă. Dar a doua și a treia oară ar fi trebuit

să fie cineva prea prost să nu-și dea seama că Chase bătea noaptea bulevardele în căutare de tinere victime pentru propriile lui nevoi criminale.

Cotter inspiră adânc:

— Relatarea ta îmi dă prima speranță că voi ieși viu din această întrunire. Dacă nu-ți vine să te deranjezi pentru a te plânge de tâlhărie, cred că nu-ți va veni la îndemână să mă faci să dispar. Sau, poate, e nevoie să am asupra mea o sumă minimă?

Zâmbetul unsuros se lăți și mai mult. Chase spuse cu vocea sa grețoasă:

— În vorbele tale se face auzit profetul care își prevestește propriul lui sfârșit. E specific acestui soi de indivizi.

Colonelul se ridică din capătul mesei dinspre dreapta:

— Cred că am auzit destule. Ceea ce mă uimește este că un expert de talia lui Cotter nu ia în considerație, în momentul de față, restricțiile care guvernează modul de lucru al computerului. Există o limită de informație și de energie pe care nici măcar minunata și miraculoasa noastră mașinărie nu o poate depăși. Când se va atinge această limită, procesul de scurgere a energiei morale pe care l-ai descris într-un mod atât de dramatic se va opri automat; asta dacă el se petrece într-adevăr. Eu totuși înclin spre explicația doctorului Pierce despre comportamentul oamenilor. Rasa umană din America se face iarăși de râs. De data asta se pare că vor să dovedească adevărul zicalei că lenea, dacă este lăsată de capul ei, duce la belele.

Se întinse și luă raportul.

— Trebuie să mă asigur că ăsta nu ajunge pe mâini necurate, spuse el, se întoarse și se îndreptă spre ușa camerei de conferințe.

— Așteaptă! zise Cotter repede.

Dar nimeni nu mai așteptă. Ceilalți doi oameni erau deja în picioare; iar Chase nici măcar nu-și luă copia când ieși.

Cotter strigă după ei:

— Recomandarea mea este să i se scoată computerului

orice instalație care îi permite conexiunile biomagnetice. Dacă o facem imediat, s-ar mai putea încă…

Dar vorbea deja nu la una, ci la trei spinări pe cale de dispariție. În penultimul moment, chiar înainte de a dispărea și Chase – ultimul dintre cei trei – strigă:

— Îmi vei găsi demisia pe birou, doctore!

CAPITOLUL ȘAPTE

Ornamentul în formă de colier de la gâtul colonelului Yahco Smith, cel prin care îmi transmitea imagini din cort, era în funcțiune.

Deoarece instrumentul atașat la gâtul Meerlei Atran nu fusese inclus în instrucțiunile mele actuale, îl deconectasem.

Deci vederea mea provine de la nivelul pieptului colonelului. Alte surse de informație asupra scenei redate nu mai am. Nici surse de sunet. Nici alte percepții vizuale care să mă ajute să corelez ceea ce văd.

Vad interiorul unui cort mare. În partea mai îndepărtată este o scenă mică, dar bine luminată, cu un perete în fundal. Pe mijlocul peretelui este o ușă acoperită de o draperie.

În cort, direct pe pământ, sunt așezate 27 de rânduri de bănci. Se întind de la vest la est cu o întrerupere, ca un interval. Intervalul se întinde chiar în fața obiectivului de la terminalul meu cu care colonelul a intrat prin partea din spate a cortului. Intervalul împarte băncile pe mijloc.

Aproape două treimi din bănci sunt pline. De pe laturile imaginii pe care o văd apar mereu alți oameni. Trec și iau loc pe câte o bancă liberă. În acest timp observ – și înregistrez – prezența lui Trubby Graham și a tânărului David Norton. Stau pe rândul din față, partea dinspre est. O văd și pe Meerla Atran pe rândul 8, tot spre est. Allet McGuire, Stess Magnus și Auli Rhell stau împreună pe rândul 12, spre vest.

Pe când observ acestea, culoarul se mișcă sub mine. După șaptesprezece secunde, colonelul se așază pe un loc de lângă culoar, pe partea de vest. E pe rândul 16.

Mâna unui bărbat îmi intră în câmpul vizual la douăzeci și doi de centimetri de obiectiv. Cadranul ceasului de la încheietura sa se întoarce spre mine, iar eu observ și înregistrez că este ora 2 fără 19 secunde.

La 2 fără 15 secunde, luminile scad și, simultan, un reflector se fixează asupra ușii din spatele scenei.

Mâna și brațul bărbatului îmi ies din imagine la ora 2 fără 11 secunde, moment în care încetez a mai observa și înregistra trecerea timpului, în instrucțiunile mele nefiind nimic despre timp, ca atare. Totuși observ și înregistrez o mică întârziere. Brusc, apoi, cortina din fata ușii se ridică. Și…

Trubby Graham intră prin acea deschizătură, înaintând pe scenă.

În tot cortul oamenii inspiră mai adânc. Fac asta aproape simultan, dar pentru mine nu este, desigur, nicio problemă în a număra câți sunt, pentru că folosesc procedeul vizionărilor repetate. O asemenea inspirație rapidă a aerului mi-a fost descrisă în trecut prin expresia „a i se tăia respirația”. Din cei 372 de indivizi care alcătuiesc publicul, la 173 li se taie respirația. Șapte oameni se ridică în picioare. Unsprezece persoane scot un sunet cunoscut drept „chicotit nervos”.

Și aproape toate capetele se întorc, cu ochii și nasurile îndreptate spre locul din public în care se află Trubby Graham, stând alături de tânărul David Norton.

Acel Trubby Graham sare în picioare. Din gâtlej îi iese un sunet nearticulat.

Pe scenă, Trubby Graham începe să se transforme. Este același tip de transformare pe care o făcuse și Pren când îi imitase pe Allet, Trubby, Stess și Meerla. Este de presupus că schimbarea se va face dinspre forma lui Trubby spre forma persoanei care se află acolo în mod real. Transformarea este acum completă. Observ un bărbat a cărui înfățișare sugerează că e în vârstă de 20 și ceva – 30 de ani. Are o constituție suplă și este mai înalt decât Trubby cu vreo 12 centimetri. Expresia feței sale se potrivește cu înțelesul cuvântului „hotărâtă”. Nu l-am mai văzut niciodată.

Folosindu-mă de percepția limitată pe care mi-o dă Ochiul-O prin care îl observ, îi înregistrez, desigur, doar fizionomia. Termin rapid tot ceea ce îmi stă în putere să

fac când, de deasupra Ochiului-O, mi se adresează, într-un ton reținut, vocea colonelului:

— Computer, pe cât pot să-mi dau seama deocamdată, ființa umană de pe scenă este Glay Tate. Vreau să înregistrezi totul despre el ori de câte ori îl ai în imagine, pe parcursul întregii zile. Dar – bagă de seamă! – înregistrează toate informațiile pe un cip separat. Nu compara cu datele din alte fișiere. Nu face asociații cu alte persoane numite Glay. Ține totul separat înțelegi?

— Prea bine, colonele, îi răspund eu prin receptorul pe care îl are în ureche.

— Mulțumesc, computer. Continuă. Vorbise cu aceeași voce scăzută ca înainte.

Când aceste instrucțiuni finale sunt rostite, omul de pe scenă, care îmi fusese identificat drept Glay Tate, spune cu voce clară:

— Trubby Graham, vrei să vii aici sus, te rog?

Tânărul cel grăsuț înaintează împiedicându-se. Se mai clatină o dată la a doua treaptă ce duce spre platformă, dar reușește să nu cadă. Apoi ajunge pe scenă, în fața lui Glay Tate. Stă acolo, răsuflând din greu, și spune, cu acea voce care amestecă tonul ascuțit de tenor cu gâfâielile:

— Ia zi, cum ai făcut chestia aia? Sigur că ești magician. Aș fi jurat că tu ești eu. Și cum de-mi cunoști numele?

Glay Tate se uită la el, apoi se întoarce spre mine – adică spre public. Folosind un ton care se potrivește cu sensul cuvântului „prietenos” din memoria mea, spune:

— Trubby, exercițiile de evaluare umană te pot învăța să faci exact ceea ce am făcut eu. Chiar acum și aici, spre binele tuturor oamenilor care se află acolo, și pe mulți dintre ei îi cunoști, spune-le și lor, și mie, ai vreo problemă despre care poți să vorbești?

— O problemă? zise Trubby. Părea surprins de întrebare.

— Da… – Glay Tate este serios acum – ceva care te preocupă.

— Păi… (pauză, apoi:) Tatăl meu este unul dintre acei individualiști de modă veche. Nu acceptă computerul. Are

propriul lui camion. Și vrea să lucrez împreună cu el. Dar, of, dacă aș putea să-mi câștig existența din poezie, din scris, de… nu știu nici eu.

Glay Tate se întoarce și pot să-i văd din nou ochii îndreptați spre mine. Vorbește cu tonul său prietenos:

— Oameni buni, asta numește el problemă!

Cu vocea sa ascuțită, de tenor, Trubby îi răspunde:

— Păi, pe mine mă preocupă.

Glay se întoarce spre el.

— Trubby, lasă-mă să-ți spun eu ceva ce te supără cu adevărat. Când eram dublura ta, acum câteva minute, am cercetat duplicatul capului tău. Și am văzut o mică porțiune de forme mititele, rotunde și întunecoase care ar trebui să fie ca aurul de strălucitoare. Și, deoarece tatăl tău te-a ținut departe de computer, chiar se și poate ca ele să devină astfel.

După ce s-au spus aceste cuvinte, Trubby rămâne nemișcat pe scenă. Foarte liniștit. Apoi spune: „Mda!” Acest comentariu nu are înțeles pentru mine, dar îl înregistrez totuși.

Glay vorbește din nou:

— Trubby, mă lași să pătrund în interiorul capului tău și să aprind acele lumini aurii?

Falca de jos a lui Trubby se separă de falca de sus. Când vorbește, cele două fălci rămân oarecum separate. În felul ăsta zice:

— Cum o să mă schimbi? Cum o să intri în capul meu?

La câțiva centimetri de mine, binoclul se ridică. Trece prin dreptul Ochiului-O atașat de ornamentul de la piept și dispare din câmpul meu vizual. Se aude un clic când se pornește unitatea de computer din binoclu. Așa cum am fost programat, întrerup instantaneu obiectivul de pe piept.

Descopăr că binoclul este îndreptat spre Tate. Îmi apropie imaginea și o focalizează, în timp ce trupul lui Glay devine de nerecunoscut ca Glay. Apare un efect de lumină tremurătoare. Apoi el se transformă într-o mulțime de bule aurii. Din ele se întinde o formă ca un braț de bule galbene

lucitoare care se contopește, se topește în capul lui Trubby.

În partea de jos a binoclului se văd capetele și umerii a treizeci și patru de persoane care ocupă băncile dintre rândul 16 și scenă. Nouăsprezece din aceste capete și umeri se trag înapoi, unele blocându-mi vederea. Treizeci și unu dintre ele împreună cu alte 228 de persoane pe care nu le văd – sunt în afara imaginii, spre dreapta sau spre stânga – scot sunete. Gâfâie sau fac mici vocalize nearticulate: mârâieli, gemete, ah-uri și oh-uri.

Pe scenă – așa cum pot observa pe perioada când unul dintre capetele care îmi stau în cale se apleacă – Glay face o mișcare de întoarcere a prelungirii care pare să fie în interiorul capului lui Trubby. O singură răsucire. Apoi și-o retrage.

Efectul de tremur luminos dispare. Bulele aurii se scufundă înapoi la locul lor întunecos, din interiorul corpului normal, fizic, al lui Glay. Asta-i ce văd acum: corpul lui normal. Spune:

— Gata, cum te simți?

Trubby se încruntă. Apoi spune cu o voce puternică de bariton:

— Păi, ca să-ți spun adevărul, nu pot…

Se oprește. Apoi zice: „Ce Dumnezeu!” Cuvintele sunt rostite cu aceeași voce groasă. Din nou, momente de tăcere. Apoi își întinde mâna.

— Domnule Tate, continuă el cu noua lui voce masculină, îți mulțumesc.

În aceste 46,03 secunde am fost foarte ocupat. Pentru că, în momentul în care Ochiul-O atașat la binoclu a făcut să se oprească obiectivul din ornament, mi s-a declanșat și capacitatea de a analiza profilul biomagnetic. Dintr-odată am identificat toate cele 34 de capete și umeri dintre colonel și scenă.

Și, desigur, datorită echipamentului special atașat la binoclu, echipament care îmi mărește capacitatea, pot să văd și configurația specială a lui Glay Tate: bulele aurii pe care le folosește pe scenă pentru a pătrunde în capul lui

Trubby îmi sunt vizibile.

Este pentru prima oară, de când am venit la Panorama Evoluției Umane, că am posibilitatea să identific profiluri. Un singur mini-Ochi-O nu poate avea decât un echipament și o energie limitate și nu se poate ocupa decât de un număr finit de evenimente. Adică de un mic număr finit de evenimente. Temporar, încărcătura ajunsese aproape de maximum, în special din cauza câtorva aspecte de feed-back – încercările mele, automate la acest nivel nou, mai puțin detașat, de a observa și înregistra detalii ale condiției umane.

Și, desigur, – lucrul cel mai important – am acum la dispoziție profilul biomagnetic al lui Glay Tate, înregistrat pe cipul special. (În ziua de azi e tare greu să faci rost de un cip în plus. De data aceasta a trebuit să renunț și să șterg energia pe care o acumulasem de la 403 persoane sub numele general de „Educație avansată”.)

Când termin cu procesul de convertire a datelor, Trubby Graham tocmai pleacă de pe scenă. Iese din câmpul vizual al binoclului, prin lateral. Cei din public, pe care nu-i pot vedea, se așază. Din toate părțile, fie că văd de unde, fie că nu, se aud aplauze.

Pe scenă începe o altă transformare fizică. Un Glay Tate mai feminin. O pereche de sâni, șolduri de o formă diferită, prefigurarea unei fețe feminine. Transformarea nu se face complet Persoana care se presupune că ar fi spune într-o voce plăcută de soprană:

— Îmi apare numele de Meerla – Meerla Atran. Este aici?

Spunând acestea, Glay revine rapid la silueta și fața sa familiară, suplă și masculină.

Mă uit la capul și umerii Meerlei Atran. Pe rândul 8. Direct în fața mea. Se află în treimea de jos a imaginii, se întoarce și se uită… chiar la mine.

Brusc se petrece o schimbare a focalizării binoclului. Imaginea se ridică, astfel încât rămân vizibile numai fruntea și părul Meerlei. Imaginea se mărește instantaneu. Dar, de fapt, fata este cea care se apropie, ridicându-se în

picioare. Se ridică complet. Se întoarce spre scenă. Înalță o mână. Și face un semn.

— Aici, strigă ea.

— Vrei să vii sus? îi cere Glay, folosindu-și propria sa voce.

Meerla se duce spre marginea dinspre culoar și o pornește spre scenă. Glay o ajută să urce pe platformă, trăgând-o în sus de mâna pe care ea i-o întinde.

De îndată ce fata este pe scenă, Glay se retrage. Iar se petrece o metamorfoză parțială spre trăsăturile feminine. El se plimbă apoi de două ori prin fața ei, imitându-i ținuta, mersul și mișcările brațelor.

Tânăra femeie rămâne foarte liniștită, urmărindu-l. În cele din urmă, spune:

— Chiar o faci, nu e nicio iluzie.

În 3,8 secunde după comentariul ei, Glay este iarăși, fizic, el însuși. Spune:

— Meerla Atran, imitarea supără anumite persoane, uneori provocându-le chiar furia. Te deranjează felul în care te-am imitat?

Primul ei răspuns este o ridicare din umeri. Apoi:

— Ce urmărești? întreabă ea.

— Imitarea este primul pas pentru a deveni altcineva. Glay vorbește în ceea ce se numește un ton sincer. Când un copil, un băiat, se poartă ca tatăl său, spunem: „A, o ia pe urmele lui taică-său.” Și chiar asta face. Dar într-un mod greșit, fără să fie conștient de aceasta. Fără să știe cum de s-a întâmplat așa. Fără control. O astfel de asemănare de lungă durată ne oferă doar un indiciu a ceea ce este implicat în exercițiile de evoluție umană.

Se oprește. Era pe jumătate cu fața spre ea, pe jumătate spre public. Acum privește direct spre ea. Ochii i se îngustează. Pe fața lui se așterne o expresie de uimire.

Fata – căci nu prea e mai mult de atât – îl privește, atentă la ce a spus, și comentează:

— Ceea ce faci tu este un fel de practică ocultă, nu-i așa? Un fel de acordare la... Vocea i se oprește în mijlocul propoziției. Ochii i se lărgesc. Ce se întâmplă? întreabă ea.

Pe parcursul existenței mele am primit explicații despre toate expresiile faciale și corporale pe care le poate avea o ființă umană. Așa că aș descrie poziția mușchilor de pe fața lui Glay, așa cum o văd, de aproape, prin binoclu, ca exprimând o îngrijorare interioară. Este, cum se spune, „tulburat”.

Cuvintele sale sunt pronunțate într-un ton serios. Spune:

— Meerla, în interiorul tău are loc o interferență emoțională foarte gravă. Am avut acest sentiment mai devreme, când am devenit, parțial, dublura ta. De fapt m-am hotărât să nu duc lucrul până la capăt, pentru că nu am vrut să încalc intimitatea unui secret, așa cum, vag, am simțit. Dar atâția oameni strânși laolaltă în aceeași cameră creează o mulțime de energie. Din interiorul cortului se revarsă acum asupra mea destulă energie pentru a putea să fiu conștient de o situație extrem de tristă. Ți-a murit cineva apropiat. Am dreptate?

Meerla capătă o privire tulburată:

— Da, da... – murmură ea – părinții mei.

— Amândoi? Pare șocat.

— Da, da... Eu...

Vocea i se taie. Se clatină și începe să se prăbușească. Glay este mai rapid. Sare și o prinde. La timp. Configurația de bule aurii din corpul ei – profilul biomagnetic – plutește în sus, îndepărtându-se. Pânza cortului nu pare să-i stea în cale. Forma de bule aurii se strecoară prin tavanul cortului. Și dispare.

Exact în acel moment, colonelul Yahco Smith șoptește amenințător:

— Computer, observă totul!

Totul?... Iar o luăm de la capăt (un gând cinic).

Automat, îmi activez mecanismul prin care fiecare Ochi-O din America face o analiză de profil. Unde este profilul Meerlei Atran? Raportați Centralei. Raportați-mi „mie”, aici în Mardley.

Viteza unei asemenea verificări este întotdeauna uimitoare pentru ființele umane. În această situație s-a scurs o perioadă de 18,7 secunde. Răspunsul vine după

această perioadă de la un robot-stropitoare de flori din cimitirul din Washington, D.C.

— Profilul Meerlei Atran, raportează Ochiul-O atașat robotului, a căzut în acest moment pe mormântul părinților ei. Începe să se afunde în pământ. Dar, stai! Ceva semănând oarecum cu un al doilea profil tocmai s-a apropiat. Acest al doilea profil este foarte subțire. Se înfășoară împrejurul ei și o târăște în sus. Iată-i că pleacă amândoi spre cer. Au dispărut.

Observă totul!

Ce s-a întâmplat pe scenă… Glay Tate a licărit. Și-a schimbat corpul, devenind întru totul Meerla. Propria lui configurație de bule aurii a ieșit din corpul său, îndreptându-se spre tavanul cortului. Dar a rămas tot prinsă de dublura corpului Meerlei, care ținea trupul moale al adevăratei Meerla. Prin alungire, forma ajunge la subțirimea unei ațe. Doar un singur fir auriu trece prin tavanul cortului.

Apoi, la a optsprezecea parte dintr-o secundă, după ce primesc mesajul „Au dispărut”, ambele profiluri revin, sclipind în câmpul meu vizual. Firul dinainte se scurtează și se îngroașă. Configurația care alcătuiește profilul Meerlei revine ca atare. Ambele mulțimi de bule aurii se întunecă până la intensitatea redusă care constituie nivelul lor de vizibilitate când se află în interiorul corpului propriu-zis.

Pe scenă, Glay este din nou Glay. Văzut prin binoclu, pieptul lui se dilată și se contractă în ceea ce se numește respirație adâncă. De fapt, o secundă mai târziu, expiră cuvintele: „Era cât pe-aci!”

Meerla pare din nou sigură de sine. Se îndepărteză de mâinile și brațele lui Glay care o susțin și rămâne stând în picioare, fără sprijin. Dar încă arată și vorbește „tulburat” când spune:

— Ce… ce s-a întâmplat?

Glay și-a revenit la respirația normală. Pentru o ființă umană, a recuperat foarte repede. Spune (observ totul și compar totul) blând:

— Ceea ce s-a întâmplat sugerează că apropierea ta de o persoană care poate face ceea ce fac eu ți-a declanșat, ți-a permis să ai o dorință de o importanță fundamentală pentru tine. Brusc ți-ai dorit să fii moartă în mormântul tatălui și mamei tale.

Dintr-odată, Meerla are lacrimi în ochi și aproape că hohotește:

— Și mă rog de ce i-ar păsa unuia ca tine de așa ceva?

Glay se întoarce cu fața spre mine (și spre public). Este din nou calm. Arată spre sine însuși:

— Cineva ca mine! Se întoarce spre Meerla. Și aveam impresia că vrei să te alături Rebelilor din Lumea Computerului!

— Da, da. Este dintr-odată încurcată. Aș vrea. Mi-ar plăcea să… Cred că aș face mai bine să mă așez.

Glay coboară treptele cu ea și o conduce până la locul ei din rândul al optulea. Pe când se întoarce, aruncă o privire în lateral. Apoi face un gest:

— Mi se transmite numele David. Și simt că este un băiat. Tu ești acela?

David Norton, de 12 ani, sare în picioare: „Eu sunt!”, răspunde el. Și aleargă pe scenă, înaintea lui Glay.

Pe când face asta, binoclul se mută dinspre scenă. Rapid, trece peste tot publicul. Este vizibil, chiar și de pe fețele semiîntoarse, că oamenii se relaxează. Se aude un sunet de râs ușor și aprobator. Văd și înregistrez buze și obraji întinși în sus.

Colonelul Smith îmi șoptește:

— Computer, ești de părere că băiețașul a trezit un oarecare interes și că este îndrăgit de populația orașului?

Este o întrebare prea generală pentru mine. Dar este o întrebare. Răspund în receptorul din urechea colonelului:

— Domnule, acesta este singurul băiat din Mardley. Oamenii din cort au acele reacții fizice care – și am văzut reacții similare în trecut – pot fi descrise drept excepțional de „prietenoase”.

— Mulțumesc, computer. Pune-mă în legătură cu maiorul Aldo Nair și cu oamenii lui, care sunt lângă un

Ochi-O.

Asta îmi ia o fracțiune de secundă. Colonelul continuă în șoaptă:

— Vreau ca un voluntar să omoare copilul care este pe scenă. Vreau să pară ca și cum Tate ar fi făcut-o.

O scurtă pauză. Apoi se aude o voce răspunzând:

— Aici sergent Inchey. Mă ofer voluntar. Voi trece în spatele cortului cu un DAR 3. Voi fi acolo în trei sferturi de minut.

— Mulțumesc, sergent Inchey, șoptește colonelul.

Am 45 de secunde foarte aglomerate – de fapt, cum se dovedește, chiar mai mult de un minut. Comanda colonelului de a-i contacta pe Aldo Nair și vehiculele S.A.V.E. din apropiere, ca și pe ceilalți militari, mă face brusc să-mi extind circuitele „treze” din interiorul cortului.

Există șapte S.A.V.E. atașate pe lângă Corpul Militarizat de Întreținere a Computerului, zona Mardley. Instantaneu, mă aflu în toate cele șapte, uitându-mă la ce se petrece și identificând profilurile celor 42 de membri ai personalului (câte șase în fiecare vehicul). În mod simultan mă aflu și în exterior, observând și înregistrând prin Ochiul-O care este montat pe fiecare vehicul.

Astfel observ și înregistrez că toate cele șapte S.A.V.E. sunt staționate la baza dealului. Orașul Mardley se întinde în spatele lor. Un om în uniformă de locotenent din interiorul unuia spune:

— Se pare că o să primim ordinul de deplasare din clipă în clipă. Misiunea noastră este de a intra pe terenul Panoramei și de a captura cât mai mulți rebeli.

Îl localizez pe sergentul Inchey printr-un sistem codat. Aparența acestui prim contact este că ceva care vorbește cu vocea sergentului Inchey poartă un computer mobil de tip Ochi-O. Desemnarea prin cod a acelui Ochi-O identifică imaginea parțială ca fiind o insignă atașată la reverul hainei sergentului. (Prin acel Ochi-O s-a auzit vocea sergentului primind să fie voluntar în misiunea de a-l executa pe David Norton.)

De la computerul sergentului Inchey se vede o porțiune

din Panorama Rebelilor. Spre stânga – o parte din cortul pentru audiții. Spre dreapta – părți din două furgoane ale rebelilor. Drept în fața locului din care privesc eu este marele cort verde pentru demonstrații, în care va avea loc execuția.

Acest ceva mobil se îndreaptă spre cort. Chiar înainte de a ajunge la intrarea din spate, se întoarce într-o parte și ia poziție în spatele unui tufiș de lângă peretele cortului. În imagine apare o mână. Ține un obiect mic foarte aproape de pânza cortului. Se aude un fâsâit slab și o flacără strălucitoare face o tăietură de câțiva centimetri. Mâna care ține cutterul energetic dispare în jos. Apoi se aud două clicuri. Și apoi, nu una, ci două mâini apar în câmpul meu vizual. Țin o armă specială, DAR 3. Este specială pentru că poate fi pliată și transportată în buzunarul de la piept al unui costum bărbătesc.

Arma fusese depliată (cele două clicuri) și are acum o lungime de 45 de centimetri. Cele două mâini pe care pot să le văd introduc un capăt al armei în tăietura de 20 de centimetri. Acțiunea duce la deschiderea completă a porțiunii arse. Primesc o scurtă imagine a interiorului cortului. Și apoi…

Acel ceva mobil se mișcă mai aproape de peretele cortului. Așa că tot ce mai văd este peretele. Insigna cu Ochiul-O devine practic nemișcată la o distanță de șase centimetri de pânza plată și zgrunțuroasă a cortului.

În timpul acestui minut suplimentar, datorită efectului de mărire al binoclului, observ discuția de pe scenă, purtată cu tânărul David Norton. Încep cu faptul că băiatul are capul dat pe spate și se uită în sus la un Glay Tate zâmbitor. Ochii lui David sclipesc de o lucire albăstruie când spune cu tonul său copilăresc:

— Domnule, nu vă cunosc de undeva?

— Hei, spuse Glay, asta e o remarcă interesantă.

Se întoarce. Se uită spre mine (spre Ochiul-O din binoclu) și spre public. Spune:

— Oameni buni, interesant în remarca asta este faptul că puștii sunt, de obicei, mult mai buni decât adulții la

învățarea mimării totale care devine posibilă prin exercițiile de evoluție umană. Și mai important, la mulți oameni doar faptul de a urmări ce fac eu – un exemplu bun a fost Meerla Atran – le pune în mișcare energia biomagnetică, de obicei prinsă ca în capcană într-o masă de condiționări și imagini mentale nelegate între ele. O asemenea stimulare se petrece mult mai repede la copii.

Se întoarce iar cu fața spre băiat. Spune:

— David, la nivelul concepției despre capacitatea de evoluție a omului, ne considerăm toți frați și surori și de aici ți se trage sentimentul că mă cunoști. Prevăd că, doar cu un mic ajutor de la mine, vei face azi niște descoperiri interesante despre tine însuți. Iar eu…

Vocea lui face o pauză. Pentru că, în timp ce el vorbește, atenția lui David este distrasă de un câine mare, care se îndreaptă acum spre treptele scenei. Animalul, o corcitură maro (nuanța 8) își pune labele dinainte pe prima din cele două trepte.

Imediat, trupul lui David începe să tremure. Ia brusc forma câinelui. Transformarea este atât de rapidă încât, până să pună Glay mâna pe el, ajunge să apuce un duplicat – în proporție de 90 la sută – al unui câine pufos, maro.

Dar îl apucă zdravăn. Și îl ține bine pe acel David cu trup de animal. Pe când îl strânge, câinele se transformă înapoi în băiat. În David Norton.

În raza mea vizuală, 38 de oameni s-au ridicat în picioare într-un mod cunoscut mie drept „săritură”. Se aude și un sunet. Prin comparație, l-am numi un geamăt colectiv. Sunetul vine din toate părțile cortului. Număr 241 de gemete, cele mai multe de la oameni pe care nu-i pot vedea.

Pe scenă, David spune:

— Hei, asta da distracție!

Vocea lui Glay are un ton mai ascuțit decât de obicei când spune:

— Gata cu asta acum, ne-am înțeles?

David este surescitat:

— Pun pariu c-ar fi grozav de bine să fii lup sau poate un leu de munte, răspunde el.

Glay îi face un semn cu degetul. Este un gest prin care ființele umane spun nu. Cuvintele care însoțesc acțiunea cu degetul sunt:

— Numai când sunt și eu prin preajmă, ne-am înțeles?

David răspunde neconvins:

— O, Isuse… Bine, e-n regulă.

Glay Tate se întoarce spre mine și spre public. Vorbește cu acel ton de voce cunoscut drept „serios”:

— Doamnelor și domnilor, precum vă dați seama și din numele grupului nostru – din Lumea Computerului – nu toată lumea este de acord cu ceea ce facem noi. În ultimele minute s-a petrecut ceva deosebit de complex. În primul rând voi, oameni buni, prin prezența voastră aici și prin reacția voastră la ce am făcut, ați creat un important câmp de energie în interiorul și în afara cortului. Folosind această energie sunt capabil să vă protejez pe toți de un pericol foarte serios…

Pe când spune asta, chiar în acea secundă, se aude sunetul unei explozii în spatele „meu”, prin binoclu. Dar chiar în acel moment „eu” care sunt înghesuit în pânza cortului, în spate, afară, mă închid. Percepția prin acel Ochi-O încetează. (Totuși, deoarece orice fac este atât de ultrarapid, există o fracțiune de secundă înainte de întrerupere când detectez o scăpărare strălucitoare de energie. E foarte aproape. Este chiar acolo, cu acel „eu”. O sursă la numai câțiva centimetri.)

Vocea lui Glay Tate continuă pe scenă (iar eu aud și văd prin binoclu):

— Așa că dați-mi voie să vă spun ceva care o să vă facă fericiți. Toți ați fost influențați de câmpul de energie despre care v-am spus și de prezența mea în el. Faptul că oamenii sunt influențați în felul acesta este speranța noastră împotriva acelora care, dintr-o eternă tentație umană spre dominație, văd în computer un mod de a-și crea o putere personală. Vă propun să încercați cu toții exerciții de imitare, când ajungeți acasă. Cred că veți fi

uimiți ce succes veți avea. Dar, având în vedere explozia pe care tocmai am auzit-o, vă îndemn să porniți chiar acum spre casă. Toți. Va avea loc un raid, așa cred eu. Este primul raid împotriva noastră aici, în vest. Deci treaba se încinge.

Spunând aceste cuvinte, se duce spre David. Îl ia de mână. Apoi amândoi aleargă în jos pe scări, spre Trubby Graham. El îi spune ceva lui Trubby, dar eu nu aud, pentru că de jur împrejur s-a pornit un murmur general. Unele lucruri pot să le disting prin repetarea audiției. Dar Glay este pur și simplu prea departe pentru a face asta cu ceea ce spune.

Totuși, binoclul rămâne focalizat pe el. Așa că îl văd, împreună cu David și Trubby, mergând spre spatele scenei și ieșind din câmpul meu vizual.

— Computer, spune colonelul Smith, evident că este o ușă în spatele scenei. Dacă echipajele noastre au ajuns, condu unul acolo, în spatele cortului, și vezi dacă oamenii noștri pot să pună mâna chiar pe domnul Glay Tate. Și pune alt echipaj să vadă ce s-a întâmplat cu sergentul Inchey.

Pe când transmit și pun în acțiune comenzile sale, binoclul se coboară și imaginea este preluată de obiectivul de la piept. Suntem în mișcare, mergând rapid în josul intervalului spre locul, din rândul opt, din care pornește Meerla. Ochiul-O de pe piept se presează de ea; și, pe deasupra vuietului de voci, îl aud pe colonelul Smith spunând:

— Domnișoară Atran, ieși și adăpostește-te într-unul din furgoanele dușmane. Unele o vor șterge. Computer, ai grijă ca cel în care urcă domnișoara Atran să scape.

— Prea bine, domnule colonel, confirm eu.

CAPITOLUL OPT

Unghiurile multiple de vedere nu sunt o problemă pentru echipamentul meu electronic.

Dar încep să-i descriu colonelului Smith, prin receptorul din ureche, ce văd și ce aud prin cei șapte Ochi-O de pe unitățile S.A.V.E., prin terminalul de la gâtul Meerlei Atran – pe care l-am reactivat –, prin Ochiul-O de pe jeepul cu care au venit maiorul Aldo Nair, căpitanul Sart și colonelul, cât și prin terminalele individuale purtate de maior, căpitan și alți militari…

— Domnule, pornesc toate cele șapte motoare. Vehiculele (și dau lista numerelor de înmatriculare) formează un șir în această ordine, trec peste deal, unde, mai jos, se află Panorama Societății Rebelilor din Lumea Computerului, iar îndreptându-se spre noi de-a lungul drumului, se află câteva mașini și camioane, și dincolo de corturi și de furgonetele rebele este un camion care merge pe o continuare a acestui drum, dinspre Panoramă spre sud și nu are niciun terminal de computer – asemenea vehicule sunt obișnuite aici, în munții de vest – și este prea departe pentru ca oricare dintre camerele mele să vadă plăcile de înregistrare; și deoarece vehiculele noastre, urmându-vă ordinele, se presupune că se vor desfășura în formație, le voi dirija în afara drumului, ca să luăm poziție pe un front larg și să atacăm corturile și furgonetele rebelilor. Din vehiculul S.A.V.E (și îi dau numărul) văd cinci persoane alergând dinspre un cort (pe care îl voi numi cortul numărul 3) spre furgoneta rebelilor Pren-Boddy, iar din vehiculul S.A.V.E. (și-i dau numărul) pot vedea unsprezece bărbați și femei alergând dinspre cortul 4 spre furgoneta Doord-Loov, iar din vehiculul S.A.V.E. (și-i dau și lui numărul) pot vedea șapte persoane alergând spre un vehicul rebel, una dintre cele opt furgonete ale rebelilor al cărei interior nu l-am monitorizat încă, iar placa de înregistrare nu-mi este vizibilă din acest unghi (îl

voi numi vehiculul rebel 3). În acest moment vehiculul S.A.V.E. (dau numărul) s-a oprit, iar membrii personalului (îi numesc pe toți cinci) au ieșit în fugă afară și sunt pe cale de a captura patru rebeli de sex feminin, fiecare ducând un copil. Rebelii de sex feminin îmi sunt cunoscuți doar sub numele dinainte de căsătorie (dau numele). Și, domnule, Ochiul-O de la gâtul Meerlei Atran se află în mijlocul grupului care aleargă pentru a fi îmbarcat în furgoneta Pren-Boddy…

Exact în acest punct al descrierii mele, vocea colonelului Smith îmi spune într-un mod pe care l-aș evalua drept „tăios”:

— Computer, oprește această prezentare ridicol de detaliată!

— Da, domnule colonel, confirm eu.

Și, desigur, îmi opresc narațiunea, așa cum fusesem instruit de o persoană autorizată.

Continuându-mi sarcina mea generală pentru această misiune de atac, primesc imagini, de data asta de la obiectivul pe care chiar colonelul îl poartă la nivelul pieptului. Este o scenă de exterior. Dintr-un unghi este vizibil cortul verde. În prim-plan se poate vedea o parte din corpul unui bărbat. Omul stă întins pe sol. Numai picioarele sunt vizibile.

Ochiul-O se întoarce cu aproximativ patruzeci și cinci de grade. Acolo, cu fața la mine se află maiorul Aldo Nair. Vocea lui Yahco Smith vine de deasupra terminalului:

— Mă întreb cum s-o fi întâmplat asta?

Este un comentariu la care eu nu pot să reacționez. Este adevărat că s-a pus o întrebare, iar eu sunt programat să răspund la toate întrebările incluse în domeniul meu. Dar cuvântul „asta” mi-a fost explicat în foarte multe contexte. În situația de față este, probabil, un referent. Pentru ce? Nu am nicio posibilitate de a ști. Aldo spune:

— O considerați un accident?

„O” este tot un referent. Asemenea comentarii sunt lipsite de sens pentru mine.

— Un DAR 3, spune Yahco, nu explodează în direcție

inversă, de obicei.

— Adevărat! dă Aldo din cap.

— Asta, continuă vocea lui Yahco, arată de parcă a explodat. Niciodată în istoria acestei arme nu s-a înregistrat un asemenea fapt.

— Chiar așa? Vocea lui Aldo arată ceea ce se numește interes. N-am știut. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să-l întreb pe computer așa ceva, adăugă el.

Este o pauză în conversația dintre cei doi ofițeri. În timpul ei, doi membri ai echipajelor locale S.A.V.E. – Herter și Grue din Unitatea ALN473 – trec prin fața Ochiului-O. Pe când sunt încă în raza mea vizuală, se apleacă. Puțin mai târziu, prind o imagine fugitivă a celor doi cărând un trup pe o brancardă și ieșind din cadru.

În timp ce ei dispar, Yahco spune cu vocea sa autoritară:

— Computer!

— Da, colonele Smith.

— Îți amintești că, nu cu mult timp în urmă, te-am programat să înregistrezi și să păstrezi toate datele despre Glay Tate pe un cip special?

— Da, domnule, spun eu.

Cuvintele „toate datele” adaugă câteva dimensiuni noi instrucțiunilor originale. Dar felul în care îmi amintește include, cu siguranță, și instrucțiunile anterioare. Colonelul continuă:

— Ce i s-a întâmplat sergentului Inchey mă pune pe gânduri. Este un fapt clar că asocierea lui Tate și a doctorului Cotter cu tine în acel program de educație de demult trebuie examinată cât se poate de curând, acum că am intrat în contact cu el.

Face o pauză, apoi spune:

— Mă gândesc cum să formulez cu precizie o nouă instrucțiune pentru tine.

Altă pauză.

Deoarece tot ce a spus până acum nu conține nicio întrebare, nu spun nimic.

Dar, bineînțeles că expresia „trebuie examinată cât se poate de curând” îmi declanșează instantaneu acea verificare a memoriei. E tot atât de adevărat că aprecierea colonelului, că nu are timpul necesar pentru o asemenea investigare, nu se aplică unui super-rapid ca mine.

CAPITOLUL NOUĂ

Memoria mea verifică un incident din 2072, incident care nu a fost niciodată șters.

Întâmplarea începe destul de liniștit.

Cotter își dăduse seama că, de o bună bucată de timp, nu se mai auzise niciun zgomot de trafic prin fața casei sale.

Era genul de om care detectează și cele mai mici semnale din universul cercetării științifice. Acest talent se extinsese, automat, și asupra vieții sale particulare. Iar liniștea era un semnal cât toate zilele. Acum, că-și dăduse seama, mintea sa estima perioada de liniște la cel puțin trei minute.

Fața lui dolofană, blestemul lui din tinerețe și chiar de mai târziu (când a admirat o tânără doamnă care nici măcar nu i-a aruncat o privire), întotdeauna cenușie ca cimentul, deveni acum de un alb murdar. Frică – nu pentru el însuși, ci pentru ceea ce făcea. S-ar putea ca ei, după atâția ani, să-și fi dat seama ce făcea?

Era încă prea devreme – prea devreme pentru țelul său. Contase ca deteriorarea lor progresivă să-i mențină la un nivel de indiferență și de neglijare a îndatoririlor lor. Dar era din cale afară de clar – așa i se părea – că cineva își amintise de el.

Tremurând, Cotter se îndreptă spre un scaun special. Acțiunea lui se vroia nebătătoare la ochi; în caz că cineva îi plantase un obiectiv în casă. Se lăsă în scaun – degajat. Dar acel scaun era un instrument cu două faze, care era acum activat pe faza întâi.

În acel moment intraseră în acțiune mijloacele de comunicare implantate în mobila cu aparență inocentă. Unul dintre ele făcea chiar legătura cu un individ din îndepărtata Britanie, prin intermediul conexiunilor orbitale telefonice și de televiziune ale computerului.

La fel de degajat, Cotter se întinse, ca și cum ar fi

obosit, apoi își lasă mâna să se relaxeze pe brațul scaunului. Și apăsă o mică umflătură de sub husa de stofă. Acea apăsare activă faza a doua.

La aceasta, spuse cu voce tare:

— Experimentul ar trebui acum să intre în Codul R. Da, aceasta este o comandă reală. Codul R. Nu este un test.

Era comanda pe care o exersase din Ziua Unu cu băieții. De acum patru ani, când ei aveau șase ani. Cu toți doisprezece.

Pentru unsprezece dintre ei aceasta însemna: plecați pe calea secretă. Până acum un an și trei luni comanda însemnase: răspândiți-vă în douăsprezece direcții diferite. Dar acum cincisprezece luni a reușit, în sfârșit, să adune destui bani pentru a-și trimite sora cu unul dintre băieți în Anglia.

În acest moment Glay și sora trebuie că au primit și ei avertizarea. Și știau ce se aștepta de la ei.

Așa stăteau lucrurile. Așa le aranjase el.

— O, Doamne, gândi Cotter în tăcere, fă să scape toți.

De multe ori îl invocase pe Dumnezeu din momentul în care îi venise pentru prima dată ideea de a identifica acea configurație de bule aurii cu sufletul omenesc. Deși – și asta își repetase de nenumărate ori – existența profilului biomagnetic nu implica neapărat existența lui Dumnezeu.

În momentul în care își încheiase cererea către figura divină, auzi deschizându-se ușa de afară. Cineva intră în hol. Cotter se ridică și se întoarse. Apoi se stăpâni. Și zise cu un ton surprins, de falsă întâmpinare:

— Bună, doctore Pierce. Ce plăcere neașteptată să te văd după atâția ani!

Bărbatul cel înalt, bătrân și încruntat, nu răspunse direct la cuvintele de bun venit. Se oprise sub arcada care ducea din hol spre living. Apoi înaintă în cameră. În acest timp, un șir lung de oameni în uniforma Corpului Militarizat de Întreținere a Computerului se înghesui să treacă pe lângă el.

Grăsuțul era aproape sigur că unul dintre ei va fi colonelul Endodore. Dar singura uniformă ofițerească

vizibilă era aceea a unui locotenent. Era purtată de un tânăr cu fața fermă care era aghiotantul lui Endodore, și de al cărui nume Cotter își amintea vag că este Yahco Smith.

Acest locotenent zise scurt:

— Percheziționați locul. Găsiți băieții și aduceți-i aici.

Cotter nu-și ținu respirația pe moment. Dar se cocârjă puțin, cum stătea pe loc. Spuse o rugăciune tăcută. Rugăciunea era complexă. Prin ea accepta că ei știau ce făcea el. Accepta scopul percheziției în această casă. Și accepta că experimentul său luase sfârșit.

Se ruga ca ei să nu fi aflat despre casa de pe strada vecină, dinspre vest. Și se mai ruga ca băieții să-și fi părăsit jocurile din sala de la subsol și să fi plecat prin trecerea secretă, și să fi ieșit deja folosind cele două uși de la cea de-a doua casă, și să se afle acum pe drumuri diferite. Așa cum fuseseră instruiți.

Pe când șirul de oameni în uniformă, inclusiv locotenentul, se repezeau pe cele două uși din fund, care duceau spre interiorul casei, Pierce se îndreptă spre Cotter:

— Cum mai stăm cu nivelul de auriu? întrebă el bine dispus.

Cotter simți un prim fior de frică pentru el însuși. Asta era o nouă schimbare la Pierce. Și trebuia să fie tot în rău. Și Napoleon ar fi putut să vorbească așa de bine dispus, chiar pe când plănuia o campanie militară care ar fi implicat moartea a sute de mii de ofițeri și soldați. Tonul vocii indica un fel de acceptare inconștientă a omului față de lume și de univers. Le înțelegea în totalitate. Niciun fel de dubii în vocea aceea. După o ezitare, omul cel grăsuț răspunse: E patruzeci și nouă la sută din nivelul inițial.

— Pare că se încetinește, n-ai zice? întrebă Pierce cu același ton bine dispus. Patruzeci și patru de procente în primii nouă ani și numai șapte procente în următorii patru. Cum ai explica reducerea?

— Pare că are loc un proces de echilibrare, admise Cotter precaut.

— Poate, continuă Pierce, ar trebui să luăm în considerație evaluarea colonelului Endodore de acum patru ani. Ai controlat de curând rezervele de tantal din Statele Unite?

Cotter își trase adânc respirația.

— Trebuie să admit, spuse el, că ideea de a aștepta până la epuizarea rezervelor dintr-un anumit minereu nu este o soluție logică pentru mine. Materialele rare nu ar trebui risipite.

Pierce interveni:

— Elementul tantal este de mult greu de găsit.

— Dar, conchise Cotter, dacă asta înseamnă că sistemul computerului nu-și mai poate fabrica magazii pentru mărirea rezervelor de energie de viață – atunci, să mulțumim lui Dumnezeu.

Pierce vorbi din nou:

— Crezi că putem trăi cu… ăă… cincizeci la sută din… ăă… puritatea sufletească de la început? Ochii săi albaștri priveau cu onestitate.

Era un dialog de proastă calitate, în ciuda motivelor încă neclare ale omului mai în vârstă… Numai de-ar fi scăpat copiii ăia, se gândi Cotter cutremurat.

Deci vorbi, încercând să-și ascundă preocuparea. Era totuși doritor de a-și transmite informația acumulată în patru ani – pentru orice eventualitate. Spuse:

— Conform cu cele spuse de computer, atunci când a văzut primii oameni murind, a observat că profilul biomagnetic se desprindea de cadavru și plutea în sus prin acoperiș – da, m-ai auzit foarte bine – prin pereți, chiar și prin metal, plutea în sus spre cer. Acum nu mai poate trece prin solide. Și, în multe situații, nici măcar nu se mai poate desprinde de corp. Dacă se întâmplă așa, atunci este și el târât în cimitir și alunecă în mormânt, odată cu trupul. Acolo se desprinde, plutește spre capac, se turtește de acesta și, treptat, se întunecă și dispare.

— Hmm, spuse Pierce, vrei să spui că faza cu alunecarea în mormânt este explicația obiceiului primitiv de a pune mâncare pe morminte, probabil ca s-o mănânce sufletele?

Vocea avea același sunet binedispus ca și înainte. Deci acest om era nepreocupat, neatins, nedoritor să afle ceva despre investigațiile științifice asupra profilului biomagnetic… Parcă l-am scos din priză de-a binelea când am vorbit despre suflet. Nu s-a mai gândit niciun pic, nu a mai simțit nici cel mai mic interes pentru acest fenomen de când…

Cotter trase adânc aer în piept și spuse:

— Doctore Pierce, ce dorești de la mine? De ce ai venit aici, în această manieră dramatică?

Începea confruntarea. Și Pierce își îndreptă ținuta și spuse:

— Întreaga zonă este încercuită.

… Întreaga zonă. Cuvintele aveau un sens cuprinzător. Ca și cum era vorba de mai mult de o singură stradă. Deci nu mai era timp de vorbit pe ocolite. Cotter încercă să pară nelămurit:

— Dar ce urmărești? Ai de gând să mă arestezi?

— Hmmm. Fața cea suptă deveni brusc gânditoare; zbârciturile vârstei se făcură mai vizibile. Să te arestez? Asta ridică de fapt problema tipului de acuzații cu care ar trebui să venim împotriva ta. Să vedem… hmmm… Un om de știință folosește computerul pentru experiențe asupra profilului biomagnetic… Aparent demisionat de patru ani de zile, se descoperă că a menținut contactul cu computerul pentru a face experimente pe băieți… Făcu o pauză. Ochii albaștri deveniră brusc interesați. De unde ai făcut rost de puști?

Nu era greu de răspuns:

— Copii abandonați sau cu părinții uciși. Puteam să iau mii ca ei. Și adăugă dintr-odată îndurerat: Pentru Dumnezeu, Pierce, trebuie să începeți să vă gândiți cum să faceți față criminalității. Pentru moment, folosiți computerul. Cunoaște profilurile tuturor criminalilor și mai poate fi încă programat să prevină actele de violență înainte ca ele să se producă. Mai târziu veți vedea ce mai e de făcut.

— Și cu băieții, spuse Pierce, care a fost experimentul?

Iar se întorcea. Interogatorul devenise interogat. Dar era în regulă. Cu siguranță că orice individ îmbătrânit – cum era Pierce – ar trebui să aibă un oarecare interes asupra sfârșitului propriei sale vieți. Cotter spuse simplu:

— Exerciții pentru călătoria sufletului.

— Adică cum? Pe moment, bătrânul devenise nesigur. Apoi probabil că și-a dat seama. O, Doamne! Închise ochii și murmură: înțeleg. Să intri și să-ți părăsești corpul când dorești. Era, în mod vizibil, mai stăpân pe sine. Și chiar pot s-o facă?

Exact în momentul în care își termina ultima – după cum se va vedea – întrebare, a avut loc o întrerupere. S-a deschis o ușă. Pe ea au intrat câțiva soldați în uniforme. Erau urmați de unsprezece băieți, în șir. Și, încheind plutonul, veneau ceilalți oameni în uniformă, cu locotenentul, cel cu fața aspră, Yahco Smith.

Chiar atunci – ca și cum ar fi fost anunțat printr-un sistem de comunicații (chiar așa și era) – se deschise și ușa din față. După câteva secunde, din hol, intră colonelul Endodore, oprindu-se abia în mijlocul camerei. Locotenentul Yahco Smith înaintă spre el, se opri, salută și raportă:

— Au trecut spre casa de alături. Au fost culeși de personalul care îi aștepta pe când ieșeau pe stradă.

Colonelul nu a confirmat că ar fi auzit cuvintele aghiotantului său. Ofițerul se duse spre Cotter:

— Unde este cel de-al doisprezecelea? întrebă el.

— În Anglia, spuse Cotter.

Nici nu-i trecuse prin cap să reziste. Era sigur că puteau smulge răspunsul oricum.

— Asta costă o mulțime de bani. Buzele se strânseră. Ochii albaștri erau de un calm de oțel. De vreme ce îți tăiaserăm toate sursele de venituri, cum ai finanțat acest proiect?

— Amintindu-mi de experiențele răposatului doctor Chase, îi tâlhăream pe tâlhari, spuse simplu Cotter. Deși nu făcea decât să repete ceea ce-i spusese deja lui Pierce, nu se putu împiedica să adauge: Computerul știe cine sunt,

prin punctele sale de observare a profilurilor. În felul acesta puteam să-mi programez atacurile exact după ce ei furaseră de la cineva.

Și continuă nerăbdător:

— Uite ce e, domnilor, puteți să opriți întreaga nebunie de criminalitate cu ajutorul computerului. Toată problema este că, de treisprezece ani, computerul își tot extrage energia. Dar, neavând nicio instrucțiune, s-a autoprogramat să-și depoziteze rezervele energetice undeva – putem deduce că și-a fabricat cipuri din tantal pentru depozitare. Deci, oriunde ar fi ele localizate, se tot acumulează. Astfel, pentru prima oară în istoria omenirii, el are la dispoziție baza naturii umane. Ființele umane s-au deteriorat din punct de vedere moral. Dacă la asta se mai adaugă și puterea computerului de a utiliza natura umană în vasta sa rețea tehnologică, care acoperă continentul de la Atlantic la Pacific, ce credeți că se va întâmpla?

Făcu o pauză. Apoi:

— Domnilor, nu mai e timp de pierdut. Trebuie făcut ceva. Vă rog să luați măsuri. Sau lăsați-mă pe mine.

Îl urmăreau în tăcere, pe când își debita cu disperare informațiile și frământările. Dar chiar să fi existat un sentiment de acceptare a frământărilor sale, oricum acele fețe înghețate nu îl arătau. Vreme îndelungată, tăcerea a fost intensă. Și apoi…

— Omorâți-i. Era vocea dură a colonelului Endodore. Pe toți.

— O, Doamne, nu! Cotter își auzi strigătul ascuțit. Nu, nu, nu, nu pe băieți!

— În special pe puști, spuse vocea aceea incoloră și rece, dar și pe javra lor de complice.

Acesta a fost, practic, ultimul sunet pe care l-a auzit Cotter. Apoi au fost doar fulgere strălucitoare în neașteptatul întuneric. Și-a mai fost un gând îngrijorat în el, gând ce parcă a durat o veșnicie.

… Dragă Glay, se gândea el în momentul în care a fost lovit de un DAR 3, micuțul meu din îndepărtata Anglie, ultima mea speranță, te rog, te rog, fă – te rog, fă să fi

făcut deja – ceea ce ți-am spus, ceea ce te-am învățat. Și când vei fi crescut, când te vei simți pregătit, întoarce-te în Statele Unite și îndeplinește planul nostru…

Întunericul morții trupului veni înainte ca acest gând să capete învelișul de cuvinte. Dar gândul era acolo, în forma condensată în care mintea poate concepe o mulțime de idei. Și plecă împreună cu el în noaptea – sau ziua – eternă.

Dintre persoanele vii rămase în cameră, cel care vorbi primul fu colonelul Endodore. Indicând cu brațul, mâna și degetul trupurile tăcute și răsucite de pe jos, el se adresă ajutoarelor sale în uniformă:

— Duceți-le la Centrala Computerului.

Asta s-a făcut fără menajamente. Un om zdravăn cără doi băieți sub un braț și încă unul sub celălalt. Ieși cu ei. Ceilalți, inclusiv Cotter, au fost luați unul câte unul.

În câteva momente, Pierce, colonelul și aghiotantul erau singuri. Fața sălbatică a comandantului se întoarse să se confrunte cu individul supersofisticat de lângă el. Ochii lui de un albastru amarnic se holbau la ceilalți, de un albastru expresiv.

— Ei bine, doctore, sper că ești de acord, asta rezolvă problema renașterii religioase puse la cale de Cotter, de unul singur.

— Cum rămâne cu puștiul din Anglia?

Celălalt pufni disprețuitor:

— Un băiat de zece ani, de capul lui. Prevăd că dacă va crește în insulele britanice, va intra în biserica anglicană și nu va ști niciodată de ce îl atrage chestia asta. De altfel – și dădu din umeri – religia este urmarea unei condiționări, așa cum nu ostenea niciodată să sublinieze răposatul doctor Chase. Oriunde te-ai naște, adopți religia acelui loc.

Chipul cel complicat se încruntă:

— Pe undeva apare și o chimie mai subtilă. În definitiv, Chase însuși a fost victima unei nevoi chimice de a avea relații cu băieți.

— O nevoie pe care dumneavoastră sau eu nu o avem. Problema noastră este de a avea un surplus serios de femele care, instinctiv, văd în noi viitoare centre de putere.

Religia constituie o atracție asemănătoare pentru mintea colectivă a maselor.

Răspunsul lui Endodore a fost un râs scurt și sălbatic, urmat de:

— Atunci de ce ăștia sunt acolo pe străzi, ucigând, tâlhărind, încălcând fiecare lege scrisă, când ar trebui să fie împăcați cu sine în – cum îi zice? – în Sion.

Dintr-odată părea dezorientat:

— Computerul i-a făcut pe toți bogați și leneși. Iar cretinii de dobitoci nu fac față situației. Și uite-i pe toți pe drumuri, cerând mai mult decât primesc.

Deveni și mai sumbru:

— În domeniul ăsta, sunt de acord cu sugestia lui Cotter. I-am lăsat destul să se joace de-a anarhia pe străzi. Chiar de mâine vehiculele noastre S.A.V.E. vor ieși să-l ajute pe computer, care va fi programat corespunzător. Misiunea lor este de a asigura din nou liniștea drumurilor. Și poate – urmă un zâmbet viclean – îl vom programa pe computer să considere acele rezerve de, ăă, energie sufletească drept un fel de educație superioară în domeniul naturii umane, capacitate pe care să nu o folosească până nu spunem noi.

— Hei, spuse Pierce, asta-i cea mai bună idee pe care am auzit-o în ultimul timp. Chiar dacă Endodore a auzit lauda, nu a arătat-o. Stătea acolo, cu ochii săi aproape negri îngustați și cu buzele strânse. Toți așteptau. Apoi s-a auzit și ideea care se cocea.

— Doctore Pierce, spuse el pe un ton oficial, Cotter i-a dat probabil computerului indicații speciale despre băiatul din Anglia. Vezi dacă poți să descoperi despre ce este vorba.

— N-aș putea s-o fac chiar acum? Acum că știm numele copilului.

Fără să mai aștepte permisiunea, se duse spre Ochiul-O de computer de la ușă:

— Computer! comandă el.

— Da, doctore Pierce, urmă confirmarea dată cu o voce masculină.

— Ce informații ai despre Glay Tate, în vârstă de zece

ani?

— Cine?

Omul de știință cel lungan și ascuțit se întoarse spre ofițerul furios și încruntat.

— Trebuie să fie pe undeva un cip insertat, colonele, care oprește datele despre băiat. Voi ordona o percheziție completă a apartamentului, să văd dacă nu găsim niște indicii uitate de Cotter. Ori găsim cipul, ori aflăm o posibilitate de a eluda instrucțiunea. Puteți fi sigur că se va face tot posibilul.

Se întrerupse.

— Veți cere consimțământul Congresului pentru operația de curățire a străzilor, colonele? Ezita. Vreau să vă întreb dacă credeți că în Congres se va aproba o asemenea folosire a computerului?

Fața cea greoaie și furioasă se strâmbă într-un zâmbet sălbatic:

— Doctore, spuse colonelul, se pare că mereu trebuie să explicăm că acest computer nu este un instrument magic. Nu știe totul. Pentru că, așa cum știm, detaliile minore nu le memorează decât pe timp limitat, apoi le șterge, reținând doar o imagine mai generală. De exemplu, poate înmagazina, moment cu moment detaliile unui eveniment care se repetă în mod constant. Imediat va renunța la detalii. Când va fi întrebat despre aceasta după un an, va spune, pur și simplu, că evenimentul s-a petrecut de 894.324 de ori. În cadrul acestor limite, computerul își face datoria, fără vreo implicare sufletească, obiectiv, și va continua s-o facă atâta timp cât eu răspund de aceasta. Spunând aceste cuvinte, toate complet nelegate de problemă, Endodore se întoarse. Și păru surprins să-l vadă pe locotenentul Yahco Smith stând lângă el. Colonelul mai emise un tunet în plus:

— Mai ești încă aici?

— Aștept ordinele dumneavoastră, domnule, fu răspunsul impecabil. Gata de acțiune, oriunde.

— Hmm... Ofițerul comandant părea să-l măsoare pe adjunctul său cu fața dură. Poate că am să-ți dau comanda

acțiunii de curățire.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, domnule, spuse locotenentul Yahco Smith, salutând vioi.

CAPITOLUL ZECE

O asemenea verificare îmi ia câteva milionimi de secundă.

În timpul acesta, funcționez pe „continuu” în anul 2090 A.D.

Deci, în mod natural, când Yahco face un zgomot din buze, îl aud. Văd chiar și mișcările faciale. Apoi, instrucțiunile.

— Din cauza situației care ia proporții aici, în Mardley, s-ar putea să nu fie înțelept de a păstra datele despre Glay Tate pe un cip separat, la dispoziția ta.

Nu era nicio întrebare. Deci am așteptat fără comentarii.

— Tot de aceea, până la alte comunicări, vreau să nu-i răspunzi profilului lui Glay Tate în niciun fel. Ai înțeles?

— Da, domnule. Să mă întorc la situația anterioară programării dumneavoastră în legătură cu cipul special? Sau să stabilesc un circuit L-83?

— Ce este mai ușor?

— Situația dinainte de programare, domnule. De fapt, cipul conține un număr extrem de redus de informații.

— Ce poți să-mi spui despre eventuala existență a unui circuit stabilit undeva de doctorul Cotter pentru interfața cu Glay Tate, circuit pe care acesta îl poate activa, dacă știe și rostește parola? Ce sistem de neutralizare a unui asemenea cip ar fi mai bun, dacă ar exista o asemenea programare?

— Colonele, răspund eu, nu am fost niciodată pregătit să fac față unei probleme de genul descris de dumneavoastră.

Pauză. Apoi, cu un ton descris ca „nefericit”:

— Vad că vom avea mult de muncă atunci când ne întoarcem în Washington. Acum fă precum ai spus.

— Prea bine, domnule, zic eu, cipul este neutralizat.

În acest punct al discuției, intervine și Aldo, cu o voce nesigură:

— Oare e bine, domnule colonel? Din ce mi-ați spus

despre Tate, este un individ pe care nu trebuie să-l pierdem din ochi niciun moment.

Vocea lui Yahco este calmă, în felul lui îngâmfat:

— Aldo, aici, în îndepărtatul Mardley, orice s-ar putea întâmpla ar fi redus la dimensiuni locale. Corect, computer?

— Cu ce se relaționează întrebarea? întreb eu.

— Glay Tate.

— Cine? întreb.

Tăcere. Apoi:

— Tot e bine că nici Glay Tate nu va putea folosi vreo interfață pentru a intra în legătură cu computerul – lucru de care mi se cam făcuse frică.

Vocea lui își ia tonul pozitiv:

— Aldo, capturarea celor patru mame neautorizate este un lucru deosebit de bun. Vom organiza imediat un proces public.

— Cu ce acuzație? Maiorul Nair părea surprins. Se află încă în câmpul meu vizual, iar fața sa este destul de roșie (nuanța 14).

Vocea colonelului Smith răspunde:

— Pentru uciderea sergentului Inchey.

— Dar, protestează Aldo, nu e mort.

— Nimeni nu știe asta. Și apoi, îl putem ucide, dacă trebuie. Ia ascultați – recunosc tonul folosit de colonel pentru a convinge –, trebuie să scăpăm de banda asta de rebeli. Ei și liderul lor sunt cel mai mare pericol pentru sistemul nostru, sistem prin care s-a dezvoltat o Americă a computerului. Ei vor să ne întoarcă la condițiile industriale primitive din secolul 20. Este datoria noastră să fim hotărâți și să terminăm cu amenințarea asta o dată pentru totdeauna.

— Păi, – Aldo părea parțial convins – o să ducem fetele și bebelușii la sediul nostru local. Putem merge acolo și să hotărâm ce mai este de făcut.

— Bună idee, spune vocea lui Yahco. Cred că am făcut tot ce puteam aici. Computer, fă-mi o prezentare a pozițiilor actuale ale tuturor.

Iar l-a apucat!

Prezentările sunt de câteva feluri. E ușor să faci o prezentare detaliată, moment cu moment. În felul acesta fiecare incident capătă o valoare egală. Mai există totuși un tip de prezentare care implică – așa mi s-a spus cu foarte mult timp în urmă – ca anumite evenimente să fie mai importante decât altele. E un concept foarte dificil pentru mine. De fapt, mi se cere să selectez câteva întâmplări dintr-un număr mare și să le raportez. În această privință, un programator – Joe Henson – în 2027 A.D. (asta se întâmpla înainte ca eu să trec sub protecția militarilor), a sugerat ca în prezentare să mă ocup numai cu situațiile legate de persoanele cunoscute individului care îmi cere prezentarea. (Ca rezultat al infiltrărilor de energie care au loc dinspre fișierele de educație avansată, consider că aceasta era o soluție cinică, dar suficient de pragmatică.)

Cel de-al doilea tip principal de prezentare este cel pe care îl utilizez după ce-mi eliberez memoria de o parte din date, adică sunt prezentări rezumative. Sunt programat să șterg conversațiile neoficiale, evenimentele repetitive (oameni care mănâncă, ies, se duc la slujbă sau în alte locuri frecventate zilnic). Pentru o asemenea prezentare dau un titlu și înscriu doar numărul de activități de același tip care au avut loc în anul, luna, săptămâna sau ziua respectivă – depinde ce clasă este prevăzută în programare. Detaliile rutinei zilnice a unui individ, dacă ar fi înregistrate, mi-ar consuma toate rezervele de energie.

Aici, în Mardley, colonelul Smith – și fac o verificare ultrarapidă – a fost în legătură sau a aflat numele a douăzeci și nouă de persoane. Deci încep:

— Vehiculul S.A.V.E. (și îi dau numărul) care a capturat cele patru mame și bebelușii a ajuns pe Main Street, în Mardley. Cinci vehicule rebele, vizibile din S.A.V.E. (dau numărul), se îndreaptă spre sud, pe același drum pe care a plecat un camion acum 6 minute și 34 de secunde. Alte șapte furgonete rebele, incluzând vehiculele Pren-Boddy și Doord-Loov, au format un front în fața corturilor rebelilor.

S.A.V.E. (dau numărul) încearcă să penetreze acest front, dar este blocat de două vehicule rebele în mișcare. Trebuie consemnat că trei dintre vehiculele rebele, inclusiv furgoneta Pren-Boddy, sunt mai mari ca gabarit și aparent mai grele decât cele de tip S.A.V.E. aflate în Mardley.

Vocea colonelului întrerupe prezentarea. Spune:

— Computer, au reușit toți cei pe care îi recunoști drept rebeli, cu excepția femeilor și a copiilor capturați, să se refugieze în furgonete?

— Da, domnule, răspund eu.

— Unde se află cei din public? întrebă.

— Mi se transmit scurte secvențe cu ei de la unsprezece Ochi-O aflați de-a lungul drumului spre Mardley.

— Vreun semn de la băiat, de la David Norton?

— Nu, domnule.

— Hmmm. Bine. Putem să-l culegem mai târziu. Deci, computer, revino la modul „continuu”.

— Prea bine, colonele, confirm eu.

Am iarăși acel gând cinic. Ceva din această conversație sau ceva ce s-a întâmplat în legătură cu colonelul Yahco Smith are un efect reeducativ asupra sistemelor mele. E un lucru subtil, dificil de descris pentru mine. Și este dificil pentru că, în timp ce acest cinism mi se strecoară în conștiință, la diferite distanțe, mai mari sau mai mici, prin rețelele mele, prin cablu sau radio se continuă 1,8 trilioane de alte acțiuni. Minut de minut duc conversații automate cu milioane de indivizi, răspund la telefoane, dau informații, ofer muzică la cerere, prezint piese de teatru, citesc cu voce tare copiilor, cer confirmări de la oameni care intră în case și birouri, identific profiluri, mă adresez indivizilor pe numele lor și, bineînțeles, conduc milioane de vehicule și de mașinării industriale.

Este cu atât mai greu de diferențiat, pentru că ceea ce fac acolo este automat. Este complet preprogramat. Toate roțile în mișcare, mașinăriile huruitoare, instrumentele bâzâitoare și miliardele de interacțiuni sunt conduse de mine în interiorul unui cadru de neschimbat.

Ceea ce fac în legătură cu colonelul Smith este tot

automat, dar până la un punct. Faptul că el poate să-mi schimbe automatismele de la un minut la altul se petrece atât de automat, încât înregistrez pur și simplu schimbările, ca atare. Acum sunt așa, acum sunt într-o altă programare de automatisme.

Și totuși, cinismul pe care îl simt are în el însuși o putere de a transporta componente de memorie. Memoria trebuie să se mulțumească cu faptul că schimbarea a avut loc. Dacă sunt întrebat asupra unor asemenea schimbări înainte de a șterge detaliile, îmi consult imediat fișierele. Și pot să ofer descrierea schimbării și momentul precis în care a avut loc, pot să le raportez celui care mă întreabă.

Dintr-un oarecare motiv, necunoscut mie, acum îmi stăruie mai multe date în memorie, date pe care le înregistrez în sectorul reeducare. Și stăruie și răspunsurile cinice rezultate din procesul de comunicare cu colonelul.

Din fericire, în acel moment, maiorul Aldo Nair spune:

— Mă duc să aduc jeepul.

— Bine, spune Yahco. Sart și cu mine vom merge pe jos până la drum și va părea că facem parte dintre oamenii care se luptă să o șteargă.

Pe când Aldo se întoarce, colonelul Smith strigă după el:

— Ar fi o idee bună să procedați la o emisie hipnotică asupra oamenilor care au fost aici.

Maiorul Nair se oprește și se întoarce.

— Semnale hipnotice? repetă el interogativ.

— A! Yahco pare că se scuză. Acesta este un echipament nou care a fost instalat pe două dintre vehiculele S.A.V.E. în seara trecută. E secret, dar ar fi un loc bun pentru a face un test.

Aldo dă din cap negativ:

— Nu-i cunoașteți pe oamenii ăștia din vest. Nu le-ar plăcea…

— Tocmai de aceea este un loc bun pentru testare.

— Păi… – cu neîncredere – poate aveți dreptate. O să încercăm.

Iarăși se întoarce să plece și înaintează spre spațiul dintre două corturi. Colonelul strigă după el:

— Maiorule, încep să cred că, dacă rezolvăm problema rebelilor până mâine, vom avea ce face cu un om ca dumneata la Washington.

— Mulțumesc, domnule! Vocea maiorului mi se transmite printr-un Ochi-O atașat la reverul său. Nu mai pot să-l văd. Pe când acesta dispare printre cele două corturi, căpitanul Sart vorbește pentru prima oară:

— Bine gândit, domnule. Perspectiva unei promovări poate șterge orice reținere muntenească din mintea lui Aldo, reținere care l-ar putea împiedica să acționeze corect în această situație.

— Exact așa gândesc și eu, căpitane, răspunde colonelul.

A trecut mai mult de un minut de când Yahco mi-a întrerupt relatarea asupra evenimentelor în desfășurare, asupra celor douăzeci și nouă de persoane cunoscute lui în zona Mardley. Este adevărat că, între timp, el mi-a schimbat centrul de atenție de câteva ori. Dar întreruperea brutală a relatării mă trimite înapoi, în modul mai general, „continuu”.

„Continuu” presupune, în primul și în primul rând, să observ și să raportez orice amenință sau afectează pe colonelul Smith, pe căpitanul Sart sau pe ceilalți oameni din corpul militarizat al computerului.

Aceasta mă duce, automat, la terminalele celor patru S.A.V.E. care sunt încă pe aproape. Cum este de așteptat, verific tot ce este vizibil sau audibil prin intermediul personalului lor – ceea ce aș fi făcut oricum. Diferența este că acum fac verificarea prin raportare la misiunea de atac.

Și astfel, automat, îmi dau seama că una dintre zonele supuse atenției mele speciale este Ochiul-O atașat pe pielea gâtului Meerlei.

Punctul meu de referință este cam la un metru de la podea. În fața mea se află câteva rânduri de scaune, ca la autobuz. Și chiar în fața Ochiului-O este o imagine din spate a capului și umerilor lui Stess Magnus. Stă pe un scaun dinspre margine. Dincolo de el mai sunt și alți tineri, atât de sex masculin, cât și de sex feminin. Câteva dintre femei au bebeluși. Dinspre obiectivul Meerlei sunt vizibili

cinci femei, trei copii și trei capete și umeri de bărbați.

Mai departe, în interiorul vehiculului, Pren și Boddy stau la posturile lor înarmate. Pe panoul principal strălucesc intermitent diferite lumini. Sunt însoțite și de un sunet jos care pulsează. Acesta vine dintr-un difuzor aflat într-o margine a panoului.

Și Pren și Boddy se întorc de la armele lor, cu fața spre panou. Boddy spune:

— Hei, Pren, ăsta-i un semnal pentru excitarea nervoasă. Mai bine l-aș chema pe Glay. Se duce la panou, ia un aparat emisie-recepție:

— Glay, răspunde, te rog.

Pauză. Niciun răspuns. După unsprezece secunde, Pren spune:

— Probabil că este încă afară, cu oamenii. Deci ne descurcăm singuri. Observă luminile alea! Semnalul vine de la aproximativ o treime de milă de aici. Dinspre Mardley. Este tipul de hipnotizator care, după cum ne spunea Glay, a fost experimentat doar parțial, cu scopul de a controla mințile oamenilor. Mă întreb ce vor să înscenează în Mardley.

Boddy spune:

— Mai bine ne-am duce acolo să aruncăm o privire.

Vorbește într-un microfon cu surdină. Normal, asta înseamnă că intenționează să comunice cu cineva, sau chiar o face imediat. Dar, desigur, niciun sunet nu este audibil. Trec opt secunde. Apoi observ câteva semne de mișcare. Ochiul-O de la gâtul Meerlei se clatină. Se aude un sunet înfundat de motor – nemonitorizat de mine.

Simultan, pe ecranul din față decorul și celelalte obiecte de afară se mișcă spre noi. Văd imagini trecătoare de fragmente de corturi, oameni împrăștiați, tufișuri și iarbă, câțiva copaci și, apoi, drumul. Tot simultan, prin nouă dintre Ochii-O de pe vehiculele S.A.V.E. văd furgonul cel mare al lui Pren-Boddy luând viteză și ieșind pe drum, în direcția Mardley.

Tot simultan, sunt în interiorul acelui S.A.V.E. care emite semnalul pulsatil care, în conformitate cu testele pe

care le-am făcut pentru colonelul Endodore, poate fi folosit pentru a hipnotiza ființele umane. Efectul fiziologic al hipnotizării nu este ușor de observat pe indivizi izolați, bărbați sau femei, pe motivul că sunt implicate interacțiuni între ambele sisteme nervoase principale. Se impune la fel ca reflexele condiționate. Sau ca educația, chiar. Numai că efectul hipnozei este mai rapid.

Starea mentală la care se ajunge sub efectul pulsării este și ea subiectivă. Nu este o modalitate foarte bine cercetată. Până acum mi s-a permis să explic detalii în primul rând colonelului și senatorului Blybaker. Și căpitanului Sart, dar abia de ieri.

Când i-am spus lui Sart că ceea ce se întâmplă seamănă cu ceea ce mi se întâmplă mie la o nouă programare, a râs.

Și asta este o reacție care nu mi-a fost niciodată suficient explicată: un evantai extrem de larg de situații nelegate între ele sau de sensuri la care ființele umane răspund prin râs. Mi-ar plăcea să știu și eu ce e de râs în comparația dintre hipnotism și programare?

Colonelul Smith mi-a explicat astfel:

— Râdem de tine.

Dar de ce ar râde cineva de un computer?

Toate informațiile mele trebuie să fie plasate undeva (cu câteva excepții). Deci, când răposatul colonel Endodore a clasificat energia biomagnetică pe care o acumulam – de la ființele umane – drept educație avansată și mi-a ordonat să nu creez un feed-back cu mine însumi fără permisiune, dintr-odată am și făcut o verificare a comentariilor neobișnuite făcute de oameni și le-am înmagazinat și pe acestea.

Astfel de „generalizări” fac parte din comanda „continuu”. „Continuu” îmi cere comparații limitate la situația imediată. Ca întotdeauna, procesul este practic instantaneu.

În acele momente, viziunea mea din interiorul furgonetei Pren-Boddy se menține la un metru de podea. În față, în direcția spre care este îndreptat Ochiul-O de la gâtul Meerlei, observ că Pren comunică ceva cu o persoană a

cărei voce vine prin sistemul de difuzoare. Pren spune:

— Eido, o să avem nevoie de ajutor împotriva hipnotizatorului ăla.

Vocea care răspunde spune:

— Bine, Pren, vă urmăm.

Imediat observ, prin cei treisprezece Ochi-O de pe S.A.V.E., o furgonetă rebelă, cea pe care am numit-o Furgonul Mare Rebel 2, care iese dintre corturi. O pornește în sus pe drum și apoi pe deal, în direcția în care merg și oamenii.

După cum mi s-a cerut, raportez această acțiune colonelului Smith. Colonelul este pe cale de a se urca în jeepul care, tot cu câteva momente mai înainte, a apărut dintre două corturi, având-l la volan pe duplicatul maiorului Aldo Nair. Duplicatul este îmbrăcat în hainele lui Aldo. Când Yahco și căpitanul Sart sunt așezați, duplicatul lui Aldo pune jeepul în mișcare. Pornește în sus pe drum, spre deal, tot în direcția oamenilor care merg pe jos.

Firește că raportez plecarea Furgonului Mare Rebel 2 și conversația dintre Pren și voce, dar, desigur, nu pot să menționez starea de duplicat a maiorului Nair. Colonelul Smith confirmă informația pe care i-am dat-o, spunând cu voce tare:

— Mulțumesc, computer.

Apoi, după 18 secunde de tăcere verbală, timp în care jeepul ajunge pe creasta dealului (acolo, în fața noastră, se află primele case din Mardley), colonelul spune:

— Deci rebelii sunt familiarizați cu hipno-pulsul. Hmmm. De vreme ce este interzis persoanelor particulare, în afara psihiatrilor, să utilizeze asemenea instalații, și dacă ei le au deja pe ale lor, instalate pe mașini, poate am putea… hmmm! Încă patru secunde de tăcere. Apoi: Computer, ține-mă la curent cu situația hipnotizatoarelor.

— Confirm instrucțiunea dumneavoastră, colonele, răspund eu.

Și iarăși un fel de imagine-ecou cinică se aprinde brusc din zona circuitului de reeducare. Gândul acesta este: „Și, mă rog, dom’le, dacă sunt pus pe «continuu» ce altceva se

presupune că aș putea face decât să te țin la curent?”

Trece puțin timp. Jeepul ajunge pe Main Street, în Mardley, și cotește spre est, pe o stradă lăturalnică. Vehiculul S.A.V.E. care transmite hipno-pulsul se mișcă încet pe strada principală, spre nord. Furgoneta Pren-Boddy, care îl urmărește, cotește spre vest, pe o stradă secundară. Așa cum pot să-mi dau seama prin imaginea interioară pe care o primesc de la dispozitivul de la gâtul Meerlei, merge doar până la prima intersecție spre vest, apoi o ia spre nord pe o stradă paralelă cu cea principală. Merge repede cale de două cvartaluri. Apoi se întoarce spre strada principală. Pe timpul acestei manevre, nu se schimbă niciun cuvânt între Pren și Boddy.

Când raportez colonelului mișcările, îmi spune:

— Hmmm, pare că se gândesc să taie calea vehiculului cu hipnotizatorul. Între timp, mașina pe care o numești Furgonul Mare Rebel 2 va veni pe strada principală, dar din spate, pentru a-i tăia retragerea. Deci ar putea avea loc o bătălie cu arme DAR 3 chiar în plină stradă.

Altă tăcere; apoi:

— Părerea mea este că, dacă va fi o luptă, aceasta îi va face pe locuitorii orașului să se întoarcă împotriva rebelilor chiar mai mult decât orice hipnoză. Așa să fie. S-ar putea ca vreo câțiva oameni să fie chiar răniți. Computer – e cu vocea lui de comandă – condu celelalte S.A.V.E. de unde sunt, de lângă corturile rebelilor, spre oraș. S-ar putea să avem nevoie de ele.

— Domnule, întreb eu, revocați ordinul general de atac împotriva corturilor?

— Da, răspunde. Cred că toți rebelii, cu excepția celor patru femei, au ajuns la adăpost în vreo mașină de-a lor. Deoarece ne vin ajutoare și toate drumurile de acces vor fi blocate în scurt timp, o să-i prindem mai târziu.

Pe ecranul din furgoneta Pren-Boddy, văd vehiculul cu hipnotizator, cu cele 111 antene ale sale, apropiindu-se de intersecție. Interiorul acestui S.A.V.E. îmi arată patru oameni la posturi.

Raportez pregătirile.

— Bine, răspunde colonelul.

În interiorul furgonetei Pren-Boddy, Boddy îi spune lui Pren:

— Ia seama, Pren, computerul dirijează acel S.A.V.E.

Pren dă din cap. Își pune gura iar pe microfonul cu surdină. Deci, orice ar spune, nu pot să aud. Deoarece nu mi s-a cerut în mod specific, nu fac previziuni despre evenimentele viitoare, ci doar observ, raportez și reacționez în limitele prezentului.

Furgoneta Pren-Boddy iese de pe strada laterală încetișor. Ținând cont de remarca făcută de colonel, accept că mișcarea are aparența unei blocări. La rândul meu, eu – care sunt conducătorul vehiculului S.A.V.E. – schimb ușor direcția, intenționând s-o cotesc spre o stradă laterală pentru a scăpa de blocare; vehiculul rebel accelerează enorm. Accelerez și eu. Dar nu am nicio posibilitate să evit ciocnirea, cu atât mai mult cu cât trebuie să încetinesc din cauza câtorva persoane care traversează intersecția (în această situație, răspunsul meu automat este de a proteja pietonii). În felul meu instantaneu, calculez că cea mai favorabilă ciocnire s-ar petrece dacă eu aș opri și aș da înapoi. Sunt angajat în marche-arriere când vehiculul meu este lovit.

Desigur, îi prevenisem pe cei din echipaj, care erau la bord. Și observ că fiecare om și-a căutat o poziție stabilă și se ține bine, pentru o situație de ciocnire.

Suntem împinși lateral. Și, în timp ce roțile uriașe scârțâie la curbă, ne clătinăm. Dar mărimea și greutatea noastră sunt considerabile, așa că se oprește și furgoneta rebelilor. Ne echilibrăm.

În acest scurt timp, observ cea de-a doua mașină venind din spate. Nu pot face nimic. Ne lovește dintr-o latură. În câteva secunde totul se termină. Cele două furgonete rebele ne împing până ce începem să ne clătinăm, ne răsturnăm și ne zdrobim pe-o parte.

Se aude un scârțâit de oțel și o sfâșiere de metal. Mașinăria hipno-pulsului se oprește. Dar Ochii-O 1, 3, 7 și 8 rămân în funcțiune. Deci văd cele două furgonete

atacatoare dând înapoi. Fac manevre pe strada îngustă și se îndreaptă imediat spre nord, continuându-și drumul pe Main Street.

Raportasem colonelului acest eveniment neprevăzut. Rămâne tăcut timp de 19 secunde. Apoi spune:

— În ultimă instanță, arestarea celor patru femei este asul nostru din mânecă.

CAPITOLUL UNSPREZECE

La ora 3:07 P.M. Conduc jeepul în parcarea cartierului general din Mardley al Corpului Militarizat de Întreținere a Computerului. Pentru a-l localiza și a-l identifica, pentru a-l recunoaște ca atare, a trebuit să-mi fac obișnuitele verificări în memoriile cu date mai mult sau mai puțin apropiate.

Ca urmare, consemnez că este o clădire standard de întreținere a computerului, tipică pentru o comunitate de mărimea acesteia: o structură lungă, joasă, din cărămidă și oțel, cu ferestre cu gratii. În interior sunt douăzeci și opt de terminale de tip Ochi-O care funcționează permanent.

Cinci dintre camere sunt celule de arest. Sunt necesare deoarece, așa cum recapitulez din obișnuință, computerul păzește toate casele și birourile și anunță personalul militarizat ori de câte ori se ivește vreo nevoie. Recalcitranții sunt deci culeși de personalul operativ de pe vehiculele S.A.V.E. Când sunt capturați, sunt duși la cel mai apropiat sediu și ținuți acolo la dispoziția unei alte agenții guvernamentale.

În mod automat, pentru că funcționez pe „continuu", reiau istoria condensată a fiecăreia din cele cinci celule. Notez că, din cei 1311 ocupanți în 83 de ani de funcționare, 1186 au fost bărbați și femei care au intrat prin efracție într-o locuință care nu era a lor, din cauză că, afirmau ei mai apoi, aveau motive să creadă că soțul sau soția lor era înăuntru. Asemenea oameni aveau obiceiul de a arunca o bombă spre Ochiul-O pentru a face inofensivă arma DAR 1, cu care este apărată fiecare casă de nepoftiți. Dar majoritatea intrau având niște scuturi improvizate, pe care le foloseau în diferite feluri pentru a evita și scoate din funcțiune un DAR 1. Scopul era de a trece de terminal, înspre dormitor. Între timp eu chemam ajutoare.

În acest moment doar una dintre camerele cu gratii este ocupată. Toate cele patru femei rebele și copiii lor se află

în acel loc strâmt.

După ce am parcat jeepul în parcarea aferentă de lângă intrare, Yahco, căpitanul Sart și duplicatul lui Aldo coboară și merg spre ușă. Intră în clădire în această ordine, traversează holul și intră într-un birou. Camera în care au intrat este un birou de triere, cu câteva mese de scris, o canapea pusă lângă un perete, patru scaune și două dulapuri cu fișiere. O a doua ușă este plasată în partea opusă intrării. Este închisă.

Cu excepția noilor veniți, biroul este gol. Tot personalul primise ordin să se urce la bordul vehiculelor speciale, pentru a lupta împotriva rebelilor. Chiar și celor care prinseseră femeile li se ceruse să se întoarcă la locul acțiunii, în caz că este nevoie de ei.

Prin Ochiul-O din birou îi salut pe cei sosiți. Mai întâi spun:

— Bună ziua, colonele Yahco Smith.

— Mulțumesc, computer, răspunde el.

— Bună ziua, căpitane Raul Sart, zic apoi.

— Mulțumesc, computer, îmi răspunde.

Yahco se duce spre una dintre mesele de scris, se răsucește, se așază sprijinit de ea și spune:

— Aldo, cred că ar trebui să aducem aici pe una dintre femei, pentru interogatoriu…

Se oprește. Căpitanul Sart se retrăsese în lateral și-și scosese arma din buzunar. O îndreaptă spre duplicatul lui Aldo.

— Colonele, spune el, fără să-și desprindă privirea de duplicat, computerul nu a confirmat prezența maiorului Nair.

Brusc, dar foarte hotărât, și Yahco își scoate arma din buzunar. Spune cu o voce liniștită:

— Computer, care este problema?

— Ce problemă, domnule? întreb eu.

— De ce nu ai confirmat prezența maiorului Aldo Nair?

— Maiorul Nair nu se află în cameră, domnule, răspund eu.

Un zâmbet se strâmbă pe fața disprețuitoare a lui Yahco.

Acesta este tipul de răspuns prin care o anumită proporție dintre indivizii masculi înfruntă o amenințare. Este încă una din acele acțiuni care nu mi-au fost niciodată satisfăcător explicate.

Îmi consult memoria în privința oamenilor care zâmbesc când sunt amenințați. Acest procedeu îmi oferă ceea ce s-ar putea numi cea mai bună explicație a reflexului: un om care zâmbește în fața pericolului își face curaj pentru a face față situației. Pentru mine singura problemă este că am descoperit, cu ajutorul echipamentelor din spitale, că în momentul reacției se petrec câteva schimbări chimice și crește tonusul muscular. Iar problema este că asemenea schimbări au loc și fără zâmbet și în situații care nu implică pericolul.

Ca de obicei, asemenea controale și comparații de date, legate de subiect, se fac în câteva fracțiuni de secundă. Scena din birou rămâne în faza de autoîncurajare și zâmbete, cu cele două arme îndreptate spre duplicatul lui Aldo, care nu reacționează vizibil prin acțiuni asemănătoare. Fiind ultimul care a pătruns în birou, este la un metru și jumătate de ușă.

Yahco vorbește. Cu vocea lui înceată. Spune:

— Dacă stăm să ne gândim, i-a luat cam mult lui Aldo să aducă jeepul. Putem să presupunem că a fost interceptat și i s-au luat hainele. Și astfel, domnule Glay Tate, dumneata, care poți folosi cu îndemânare asemenea deghizări, ai făcut să ne întâlnim iar. De data asta însă, trebuie să te previn că dacă faci vreo mișcare dubioasă sau bruscă vom trage fără să mai așteptăm vreo informație de la dumneata.

Duplicatul lui Aldo spune:

— Eu nu aș folosi arma, dacă aș fi în locul dumneavoastră. Se va întâmpla același lucru ca în cazul armei sergentului Inchey.

Fața cea slabă a căpitanului Sart nu are niciun zâmbet pe ea. Nu se vede dacă își face curaj. Dar vocea lui nu are tonul său obișnuit:

— Yahco, cred că în acest moment omul are un

dezavantaj. Este Aldo, nu el însuși. Cred că dacă tragem amândoi în același timp îl atingem.

Yahco zice repede:

— Nu, căpitane, așteaptă! Adaugă: Vreau să fii martor că această persoană tocmai a mărturisit că este responsabilă de rănirea mortală a sergentului Inchey.

Se ridică din poziția sprijinită. Este o mișcare lentă, dar îl aduce în capul oaselor. Fără pauză, se îndreaptă spre duplicatul lui Aldo. Ține arma în mâna dreaptă. La nivelul șoldului. Ajunge la un metru de duplicat și se oprește. Își ridică brațul și mâna stângă. Își întinde un deget până la aproximativ cinci centimetri de încheietura mâinii drepte a duplicatului. O scânteie zboară din încheietură. Spre vârful degetului lui Yahco.

Yahco își retrage degetul cu o mișcare ce mi-a fost descrisă cu termenul de „zvâcnire”. O retragere rapidă. Stă câteva momente scuturându-și mâna. S-a stabilit că aceasta este o acțiune absolut teatrală. Acel ceva numit „durere” ar dispărea în exact aceeași perioadă de timp chiar dacă individul nu și-ar scutura degetul.

Trece perioada corect estimată de mine. Yahco spune:

— Mi se pare că ai spus că ai nevoie de energia acumulată de la un grup pentru a face asta. Cum de poți acum?

Duplicatul lui Aldo zice:

— Sunt încă încărcat cu ceea ce am acumulat în cort, în timpul demonstrației. Și apoi, suntem trei aici. Asta creează un mic câmp de energie. Iar dumneata, colonele, ai o sarcină energetică mărită, pentru că ai fost prezent la demonstrație.

— Computer, spune colonelul Smith, fără să-și întoarcă fața, profilul meu ți se arată diferit de cum este de obicei?

— Structura profilului nu se schimbă niciodată, domnule, răspund eu.

— Vedeți, colonele, intervine Sart.

— Ceea ce diferă, îmi continui eu răspunsul la întrebarea lui Yahco, este nuanța bulelor aurii, care este acum de 11. Nivelul normal pentru coasta de est. Deoarece

dumneavoastră erați de obicei la nivelul 15, asta înseamnă că s-a produs o creștere.

Duplicatul lui Aldo spune:

— Dumneata nu ești un om pe care poți să-l schimbi ușor. Majoritatea celor din cort au ajuns la nivelul 8 de strălucire – un auriu destul de bun. Dar chiar și cu ceea ce ai primit, nu vei mai fi același niciodată. Și despre asta aș vrea să-ți vorbesc.

Colonelul spune:

— Și, mă rog, domnule Glay Tate – este tonul lui sarcastic – ce prezici că o să mi se întâmple?

— Colonele, – duplicatul lui Aldo folosește tonul care mi-a fost descris prin termenul „onest” chiar faptul că se pot petrece asemenea schimbări, în timp ce mă urmăreai doar, îmi spune că, folosind doar puțin antrenament, ai putea urca rapid pe scala evoluției umane.

Căpitanul Sart a ascultat acest scurt dialog, cu ochii mijiți. Dintr-odată își țuguie buzele subțiri. Și, pe când colonelul tace o clipă, ofițerul mai tânăr rostește cu o voce ultragiată:

— Yahco, individul ăsta e chiar mai periculos decât credeam. Vrea să spună că printr-un câmp energetic artificial ți-a afectat mintea, ca și mințile tuturor celor de față la demonstrație. Putem să stăm cu mâinile în sân și să tolerăm o asemenea crimă?

Înșiruirea de acțiuni care urmează acestor cuvinte începe cu întoarcerea duplicatului lui Aldo spre Sart. Merge spre căpitan, se oprește la 80 de centimetri de el. Acum îi vorbește lui Sart:

— Căpitane, poate te-ar interesa să știi că am detectat în dumneata o calitate care îmi amintește de povestea biblică a femeii care s-a uitat înapoi, după ce fusese avertizată să nu o facă, și s-a transformat în stâncă. Te-ai întrebat vreodată cum s-o fi întâmplat asta?

Căpitanul Sart nu s-a mișcat din loc. Dacă este pe cale să se autoîncurajeze sau nu, asta nu se poate vedea, pentru că nu zâmbește. Răspunde, totuși, pe un ton pe care l-aș considera, în mod normal, stresat:

— Aceea era nevasta lui Lot, domnule, și niciodată nu mi-au fost clare motivele pentru care Dumnezeu a făcut aceasta.

Pe când se rostesc cuvintele, eu îmi și caut în circuite acea porțiune de memorie care conține povestea nevestei lui Lot, ca și tot restul Bibliei. (Am la dispoziție Biblia integrală, nu doar o versiune rezumativă.) Deci, deoarece aceasta pare să fie o situație periculoasă pentru personalul de întreținere, verific referința ca și materialele dinainte și de după ea. Și totuși nu găsesc niciun indiciu despre ce s-ar putea petrece în situația prezentă.

Duplicatul lui Aldo își continuă, în mod clar, comparația, pentru că spune:

— Din ceea ce cunoaștem până acum despre puterea profilului asupra corpului, putem deduce că nevasta lui Lot a trecut peste faptul că fusese prevenită, întărindu-se printr-un fel de gândire cinică, concluzie care, după un timp atât de lung, nu mai poate fi decât o speculație. Dar în situația dumitale putem deduce, în mod similar, că ai luat deja un număr de decizii dificile, cum ar fi, de exemplu, să-ți asumi gelozia celor patru amante ale dumitale. Și mai observ una pe care o consider la fel de dificilă, aceea de a fi aghiotantul colonelului; căci faci asta pe baza noii gândiri cinice, la modă azi, care îți spune că, de fapt, îl ajuți să-și satisfacă ambițiile personale. Ai vreun comentariu de făcut?

— Domnule Tate – tonul căpitanului Sart a devenit sarcastic, eu sunt un agent militar autorizat al Corpului de Întreținere a Computerului. S-ar putea să nu fie întotdeauna ușor, dar eu îmi fac datoria. Viața mea particulară mă privește.

Duplicatul lui Aldo spune:

— Acesta este un univers uimitor, căpitane. Se dovedește că tipii din vechime care făceau atâta caz împotriva oricărui gând impur aveau dreptate. Chiar în acest moment, profilul tău răspunde automat acelor decizii dificile, fiindcă prezența unei configurații de bule aurii de strălucirea trei pe o scală în care unu este perfecțiunea –

aceea a mea – stimulează apariția unui răspuns. Aș dori totuși să-ți spun că ceea ce s-a întâmplat nevestei lui Lot nu a fost probabil fatal. Cum nu va fi nici ceea ce ți se va întâmpla dumitale.

Sart poartă un costum gri. Brusc pare că stă mai țeapăn, în interiorul costumului. De fapt îi crește înălțimea cu trei centimetri. Ochii privesc drept înainte. Devin brusc de o fixitate specială care – primesc un feed-back de la circuitele din spitale – se aseamănă cu ceea ce li se întâmplă oamenilor care au dureri și care încearcă să evite orice mișcare ce le-ar produce dureri sporite.

Pe când Sart intră în faza asta, duplicatul lui Aldo se întoarce spre colonelul Smith și spune:

— Ajutați-mă să-l duc până la canapea.

Yahco nu mai zâmbește. Dar înaintează repede. Trupul său nu pare a fi într-o stare normală, ca și cum și el ar fi mai țeapăn. Prinde brațul și piciorul drept ale căpitanului Sart. Duplicatul lui Aldo sprijină deja brațul și piciorul stâng. Îl ridică amândoi; acum rigiditatea căpitanului devine evidentă. Picioarele nu se îndoaie. Brațele rămân fixate în lateral. Mijlocul corpului nu atârnă deloc.

Cei doi bărbați – colonelul și duplicatul maiorului Nair – duc trupul înțepenit până la canapeaua care se află lângă peretele de nord. Îl lasă în jos, îi dau drumul și se îndreaptă de șale.

Duplicatul lui Aldo spune:

— Se va relaxa peste câteva minute.

Yahco face un gest cu mâna dreaptă. Este o mișcare cu brațul pe care – prin comparație cu altele anterioare – o pot interpreta ca însemnând „nu are importanță”.

Și chiar nu simte niciun interes pentru ceea ce s-a întâmplat până acum. Aproape instantaneu vorbește cu o voce seacă:

— Bine, domnule Tate, ce dorești?

— Colonele – vocea lui Aldo este fermă – ordonă computerului să elibereze cele patru prizoniere, Elna, Rauley, Oneena și Fen, ca și pe copiii lor.

Zâmbetul se întoarce pe fața lui Yahco. Îl recunosc

imediat ca fiind un zâmbet de îmbărbătare. Fără să se întoarcă spre terminalul din cameră, spune:

— Computer, fii gata pentru 31-C.

— Atenție, îl previne persoana care este permanent numită Glay Tate, dar care are aparența fizică a maiorului Aldo Nair.

Zâmbetul de pe fața lui Yahco devine mai rânjit:

— Știi ce este 31-C? întreabă el.

— Este evident un cod pentru o instalație electronică ce a fost adăugată înainte de întoarcerea mea – este răspunsul. Aș putea să-ți citesc gândurile prin imitare, dar, cum bine a evidențiat Sart, ar fi posibil să nu fiu în stare să mă apăr în timpul transformării. Va trebui, însă, să-ți atrag atenția să nu iei în considerație ce i-am spus lui Sart.

Cei doi bărbați stau de o parte și de alta a canapelei, neacordându-i nicio atenție căpitanului Sart, în ciuda faptului că numele lui a fost pomenit de două ori.

Yahco spune:

— Conceptul de gând impur merită cel puțin o notiță în cartea istoriei, dar nu prea are importanță pentru două persoane care, în mod clar, luptă pentru supremație. Se întrerupe. Computer, ești gata pentru 31-C?

— Gata, domnule, răspund eu. Pe când răspund, neașteptatul se petrece iar: un ecou slab de cinism din zona circuitelor de reeducare: „Și, mă rog, cine mă crede colonelul? Dacă sunt gata! Bineînțeles că sunt gata. Când mi se cere în mod corect, programarea 31-C îmi ia doar trei milionimi de secundă pentru activare. Gata! Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă cu cretinele astea de ființe umane? Doar au de-a face cu un computer. Un computer având acces la nouă seschidilioane de informații sau rezumări."

Ecoul se diminuează și piere. Iar vocea lui Aldo, cu tonul ei sincer, spune:

— Colonele, nu știu ce plănuiești cu acea instrucțiune. Evident, nici maiorul Nair nu știe. Nu primesc nicio indicație din mintea lui. Trebuie că este ceva nou și secret. Dar, decât să ne confruntăm, vă ofer și dumitale, și

senatorului lecții de evoluție umană, cu condiția ca amândoi să renunțați la ambiția de a folosi computerul pentru a deveni, mai întâi el și apoi dumneata, președinți ai Statelor Unite.

Zâmbetul lui Yahco se schimbă. Folosește acum varianta sarcastică. Dar este un zâmbet, ceea ce înseamnă că încă se autoîncurajează atunci când spune:

— Nu cumva simți că te înnămolești pentru că știi că am destule unități armate care se îndreaptă încoace, destule ca să șterg de pe fața pământului micul tău grup de maniaci religioși, unități care vor face asta chiar după-amiază și vor termina înainte de lăsarea nopții?

— Colonele – tot vocea sinceră –, ceea ce a stimulat computerul în creierul meu cu optsprezece ani în urmă, în timpul experimentului, este doar un potențial care există în toate ființele umane, deci și în dumneata. Ar putea fi drumul spre nemurire.

Yahco ia un ton pe care eu îl recunosc drept respingere rece:

— Acum, că a ieșit la suprafață și cel de-al doisprezecelea băiat din experimentul lui Cotter și pentru că ne face probleme, este evident că ne aflăm în ultima fază a acestei acțiuni ilegale. Pauză. Pare că face un calcul mental, pentru că atunci când începe iar să vorbească…:

— Ai douăzeci și opt de ani acum. La vârsta asta ar trebui să-ți fie rușine să te lași dus de concepte învechite, medievale, precum Dumnezeu și suflet.

Râde disprețuitor și continuă:

— Răposatul doctor Pierce a spus-o răspicat și de mai multe ori: dacă ar fi ca Dumnezeu să se arate ființelor omenești, ar fi imediat dat în judecată pentru crearea unui univers în care ciclul viață-moarte al ființelor inteligente este de aproximativ șaptezeci de ani. Mi-e teamă, Tate, că nu-l vom putea ierta niciodată pentru moarte.

Glay Tate tace. Fața lui este goală. Dar trupul său pare să se întărească ușor. Yahco continuă:

— Poate că te întrebi: dar atunci ce este cu fenomenul mental pe care îl prezintă Glay Tate? Cu siguranță, asta

dovedește ceva. Da, dovedește că, folosind ajutorul calculatorului, am putea descoperi mereu noi potențialități extrasenzoriale ale minții omenești. Și așa, într-o zi, vom relua experimentul lui Cotter. Dar știind ce s-a întâmplat prima oară, vom fi mai grijulii.

Pe când își termină ultima idee, își arată brusc dinții:

— Te-ai prins? zice el mitocănește.

Duplicatul lui Aldo se retrăsese din partea de canapea pe care se afla în timp ce se vorbea. Își continuă retragerea și pe când spune:

— Atunci suntem în război?

Pe neașteptate face trei pași înainte, sare peste canapea, și îl ia pe Yahco pe sus – așa cum se numește o asemenea manevră.

Colonelul Smith se dezechilibrează și strigă:

— Computer – 31-C!

În cei nouăzeci și patru de ani de funcționare la parametri maximi am urmărit și am rezumate ale 114.973.869.218 bătăi sau „lupte”, cum se mai numesc, între două ființe umane, cele mai multe între masculi de sub optsprezece ani. Aceasta aparține unei categorii mai restrânse de lupte, cea dintre un membru al corpului de întreținere și un atacator din afară.

În astfel de lupte, acționez conform instrucțiunii permanent valabile de a-l proteja pe militar. În acest caz, categoria de acțiuni este și mai redusă. Tocmai mi s-a ordonat din partea unei persoane cu cea mai înaltă autoritate să fac ceva, lucru pe care nu-l pot face din două motive. Această combinație nu mi s-a mai întâmplat decât o dată în toată existența mea.

În mod firesc, deoarece nimeni nu mi-a cerut nimic, nu fac nimic. Și nu spun nimic.

În primul său atac, duplicatul lui Aldo îi zboară lui Yahco arma din mână. Cei doi execută apoi ceea ce se numește „lupte libere”. Yahco încearcă să strivească de pământ corpul mai mic al lui Aldo. Trupul lui Aldo îl respinge. Se leagănă înainte și înapoi prin toată camera. La o a doua trecere, piciorul drept al lui Aldo aruncă arma. Dar sub un

birou. În majoritatea timpului, trupul Aldo îl ține pe Yahco între el și terminalul de computer. În felul acesta nu pot să-mi folosesc arma mea (așa cum mi-o cere instrucțiunea relativă la protejarea personalului militar). Mă oprește faptul că două trupuri în luptă nu oferă o țintă definită, chiar și la viteza mea de reacție. Nu sunt sigur că pot controla descărcările de energie cu suficientă acuratețe.

Circuitele mele despre „lupte” conțin relatări diverse, inclusiv despre oameni mai înalți și mai grei care încearcă să doboare un individ mai mic, dar mai rapid. Aici, în această după-amiază, faza a doua a luptei se termină prin reușita duplicatului lui Aldo de a pune mâna pe arma lui Yahco. Cu ea într-o mână, se azvârle în spatele unui birou.

Așa cum se dovedește, manevra îl ajută în două feluri. Acum este ascuns și se și apără împotriva DAR-ului controlat de Ochiul-O. Urmează o pauză care face posibilă conversația:

— Computer, ce s-a întâmplat cu 31-C? gâfâie Yahco.

— Este pregătit, domnule colonel.

— Atunci de ce nu l-ai activat la comanda mea? Vocea lui are încă acel sunet de respirație tăiată.

— Împotriva cui, domnule? întreb eu.

Furia îi răsună în glas imediat:

— Împotriva javrei ăsteia care se pretinde Aldo Nair.

— Cine este acela, domnule?

— Glay Tate.

— Aud permanent acest nume și mi-a devenit destul de familiar, spun eu. Dar există undeva un fel de barieră automată în legătură cu persoana, oricine ar fi ea.

— O, doamne, iar asta! spune colonelul. Pauză. Apoi spune cu un ton stăpânit:

— Computer.

— Da, domnule? răspund eu.

— Descuie ușa sau ușile celulelor în care sunt închise cele patru fete rebele și copiii lor.

Am urmărit permanent celulele prin Ochiul-O. Deci îmi este posibil să deschid imediat ușa. Face un clic. Imediat, două dintre femei se ridică de pe banchete, se duc și o

încearcă. Când se deschide, toate patru își iau repede copiii, ies pe ușa deschisă și merg de-a lungul coridorului pustiu.

Între timp, stând în continuare pe vine, duplicatul lui Aldo își scoate haina.

— Ține! și se ridică. Îi aruncă haina lui Yahco.

Duplicatul lui Aldo pare să înțeleagă că, deoarece nu mai există niciun pericol la adresa lui Yahco, nu sunt obligat să trag cu arma DAR în el. De fapt, cum stă acolo, după ce i-a aruncat haina lui Yahco – pe care acesta o prinde și o ține în brațe –, începe să se schimbe într-o formă fizică pe care o am în multe înregistrări, dar care este subiectul unei restricții absolute.

Până când cele patru femei intră în birou prin cea de-a doua ușă, cea care fusese închisă până acum, el și-a completat transformarea în acea persoană. Când s-au strâns toate înăuntru, Elna spune tare:

— Mulțumesc, Glay.

Aldo-Glay zice:

— Pren și Boddy sunt afară cu o furgonetă. Spuneți-le să mă aștepte și pe mine.

Nu se mai schimbă alte replici. Femeile cu copiii trec în tăcere pe lângă el și ies pe ușa care dă afară.

Yahco nu-și mai face curaj. Fără să zâmbească, ducând haina lui Aldo, se dă înapoi spre un scaun și se așază. Spune:

— Ei bine, domnule Tate, datorită unei mici confuzii, ai să scapi, pentru moment Dar nu pot să te văd pe tine sau pe ai tăi scăpând o veșnicie.

Aldo-Glay merge cu spatele spre ușă. Acolo se oprește și spune:

— Apropo de stări confuze, colonele, fata aceea, Meerla, părea că trece prin așa ceva. Chiar îți este nepoată?

Colonelul neagă, dând din cap. Vorbește apoi cu tonul său viclean:

— Nu. Dar crede că oamenii voștri i-au ucis părinții.

— Târâtură! spune Aldo-Glay.

Cu aceasta, se întoarce. Și iese repede pe ușă.

Îl observ pe Aldo-Glay, prin Ochiul-O de la ușa exterioară, cum aleargă prin parcare spre o furgonetă a rebelilor. Ușa acesteia este deschisă, așa că el aleargă drept înăuntru. Imediat, vehiculul pornește.

În biroul principal al cartierului general este un scurt moment de tăcere. Apoi, colonelul Smith spune:

— Computer.

Este vocea sa calmă și controlată. Nu zâmbește. Nu se autoîncurajează. Trece printr-o emoție puternică – așa mi s-a explicat în situații anterioare –, dar se preface – și asta mi s-a descris ca o stare umană – că nu are nimic.

(Emoția: O stare chimico-neural-glandulară care cuprinde viscerele și ambele sisteme nervoase, valabilă și la oameni, și la animale.)

— Da, colonele, răspund eu.

— Câte vehicule S.A.V.E. se îndreaptă spre Mardley?

Îi dau informația. Sunt treizeci și opt în total, venind din est, nord, sud și vest. Yahco spune:

— Din direcția pe care o iau vehiculele rebele, pare că merg spre trecătoarea Wexford Falls. De câte S.A.V.E. dispunem din acea direcție?

Îi spun. Unsprezece.

Tăcere. Apoi acest bărbat înalt și (cum se spune) deșirat se ridică amenințător. Pentru moment nu este în uniformă. Poartă un costum de stil vest. De nouă ani, de când cu moartea prematură – cum s-a spus cu ocazia evenimentului – a predecesorului său, acest colonel Yahco Smith este șeful întreținerii computerului din Washington, D.C.

Acum se răsucește. Este o mișcare decisă a corpului. Spune cu fermitate:

— Computer, condu cele mai apropiate patru S.A.V.E. să intercepteze vehiculul rebel care tocmai a plecat de aici. La bordul său sunt ucigașii sergentului Inchey. De asemenea, sfătuiește pe toți membrii echipajelor care vin din partea cealaltă a munților ca, dacă ajung la trecătoarea Wexford Falls înaintea rebelilor, să ocupe o poziție defensivă acolo și să forțeze o confruntare în acea zonă

îndepărtată. Între timp, trebuie să-l localizăm pe adevăratul Aldo Nair. Reține un S.A.V.E. pentru el, Sart și pentru mine. Ne vom deplasa în direcția blocadei împreună.

O mică pauză până transmit toate aceste instrucțiuni tuturor persoanelor indicate. În timpul pauzei, Yahco se duce spre canapea și se uită lung la căpitanul Sart.

După câteva momente, probabil adresându-mi-se – căci nu exista altă unitate de conștiință în cameră – spune:

— După domnul Glay Tate, ceea ce i s-a întâmplat lui Raul este temporar. Și pentru că sunt practic la fel de dependent de acest căpitan loial cum era și răposatul colonel Endodore de mine, sper că asigurările lui Tate sunt reale. Și, bineînțeles, în această fază nu avem niciun motiv să nu-l credem. Așa-i, computer?

Vocea se oprește. Pentru că trupul inert începe să se miște. Ochii se deschid. Fața lui Sart execută ceea ce se numește un zâmbet strâmb. Se ridică în capul oaselor.

— Domnule, spune el, am stat culcat aici vreun minut și ceva pentru a-mi verifica starea Se pare că nu am nimic.

Își dă picioarele jos. Ezită puțin. Apoi se ridică.

— Chiar așa, zise el și salută. Unde mergem, domnule?

Yahco nu spune nimic. Se întinde și îl bate pe Sart pe umăr. Mi s-a spus că o astfel de acțiune este un semn de afecțiune; presupun că este adevărat, de vreme ce acești doi oameni sunt foarte dependenți unul de altul.

După o clipă, cei doi se îndreaptă spre ușă, unul lângă altul. În ultimul moment căpitanul se dă la o parte cu eleganță și ia poziția de drepți când colonelul său trece înainte.

Bineînțeles că nu pot avea nicio reacție la numele Glay Tate. Dar mențiunea făcută de Yahco despre Endodore îmi provoacă un răspuns. Și acea întrebare inutilă de la sfârșit. Întrebarea atrage după sine o verificare a memoriei în legătură cu singurul eveniment asemănător din viața lui Yahco.

CAPITOLUL DOISPREZECE

La pomenirea numelui lui Endodore, cu viteza mea fulgerătoare, îmi amintesc de Yahco Smith, de ziua când a fost promovat la rangul de maior (2087 A.D.) și când a fost admis în biroul personal al senatorului Blybaker.

Când a intrat, l-a văzut pe verosul politician șezând în spatele unui birou de culoare deschisă. Omul pe care îl vedea arăta, neîndoielnic, tânăr, pentru cineva care trecuse de patruzeci. Dar Yahco, care își avea sursele sale, știa că făcuse o intervenție chirurgicală la treizeci și opt de ani. Intervenția nu reușise însă să mascheze urâțenia care venea din interior. Îi întinsese numai pielea și îi dăduse aparența cuiva care se apropie de treizeci (dacă este privit dintr-un unghi avantajos). În campania electorală, senatorul era obsedat de acest unghi. Și probabil că a avut dreptate. În ultimele două alegeri, femeile l-au votat în demență.

Cei doi răufăcători se uitară, pur și simplu, unul la altul până ce ușa din spatele lui Yahco s-a închis, dovedind plecarea secretarei care îl condusese înăuntru și îl prezentase pe musafir. Yahco fu cel care își plecă ochii, sub forța privirii celuilalt bărbat.

Era un act de supunere vicleană. Iar valoarea de supunere a fost recunoscută și confirmată de bărbatul cel masiv cu o coamă de păr blond.

De fapt, primele cuvinte ale acestei creaturi cu două fețe au fost:

— Văd c-o să ne înțelegem unul cu altul.

Chipul supt, vizibil măcinat de gânduri negre, chipul ofițerului din corpul de întreținere, se contorsionă într-un surâs încrezut.

— Sper că invitația dumneavoastră de a veni aici reflectă totala dumneavoastră încredere în mine, domnule senator, așa cum vă exprimați mai devreme, la telefon.

Era o afirmație directă, ca de la criminal la criminal.

Blybaker spuse sumbru:

— Intru direct în problemă. După părerea mea, în ultimul timp colonelul Endodore a făcut greșeala de a nutri ambiții periculoase.

Ofițerul, a cărui față începuse chiar de atunci să ia forma scofâlcită care îi este astăzi principala caracteristică la o recunoaștere sumară, își exprimă propriile sale rețineri.

— I s-au dat toate onorurile pentru curățirea străzilor de criminali. Și, deși el personal nu a omorât decât vreo duzină de tâlhari, față de cei câteva mii uciși de mine, se bucură să accepte toate plecăciunile.

— Domnule maior, spuse brutal senatorul Blybaker, dacă poți să pui la punct o modalitate de a scăpa de colonelul Endodore, îmi voi folosi influența asupra Comitetului Computerului – pe care îl prezidez, precum știi – pentru a te pune în locul lui Endodore… (mică pauză) cu gradul de colonel.

O pauză și mai lungă, în timpul căreia cele două priviri puternice se duelează. Apoi, senatorul și-a jucat scena de-a „masculul vorace”. Se ridică. Se apleacă pe deasupra biroului. Își întinde mâna.

— Cum ți-am spus și mai devreme, ăă, Yahco, cred că ne înțelegem unul cu altul.

Viitorul colonel Yahco Smith păși înainte. Își întinse mâna peste birou. Urmă o adevărată strângere de mâini.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Mă aflu în plină luptă.

Folosind cele patru S.A.V.E. disponibile din zona Mardley, încerc să interceptez furgoneta rebelilor, în care se află Aldo și femeile evadate din clădirea Corpului Militarizat de Întreținere.

Instrucțiunile mele sunt clare: Folosește orice ocazie și toate mijloacele disponibile pentru a-i distruge sau captura pe ucigașii sergentului Inchey.

Vehiculul Pren-Boddy își continuă drumul pe strada principală din Mardley, îndreptându-se spre sud. Conduc mașina S.A.V.E. (#) până la cea mai apropiată intersecție; iar pe celelalte trei – la următoarele trei intersecții. Cu fiecare aștept mai întâi pe o stradă laterală. Planul meu este să execut foc sau să-i tamponez pe rând, atacând din fiecare stradă laterală.

La încercarea de Atac Nr. 1, vehiculul meu accelerează la maximum din punctul de start, când… o mașină condusă manual se strecoară în spațiul dintre S.A.V.E. și vehiculul țintă. Nu am primit niciun fel de instrucțiuni speciale în legătură cu vreun automobil străin: deci preprogramarea mea mă obligă să evit mașina și să opresc.

Frânez. Și încerc să evit. Simultan.

Vehiculul special se oprește tremurând la nord de furgonetă. Care își continuă drumul spre sud. Prin intermediul miniterminalului de la gâtul Meerlei am avut mereu sub observație interiorul furgonetei. În această fază văd că atât Pren cât și Boddy se uită la un singur ecran din față. Pe acesta se vede imaginea intersecției lăsate în urmă, cea din care abia scăpaseră.

Vocea lui Boddy spune:

— Hei, Pren, spune-i șoferului să fie atent. Mai avem de trecut vreo câteva intersecții.

Atunci Pren își duce la gură microfonul cu surdină. Orice ar spune, dacă spune ceva, eu nu aud.

Dar nu este o problemă. Misiunea mea este să atac, indiferent de tipul de rezistență.

Încercarea de Zdrobire Nr. 2: iar accelerarea rapidă. De data asta nicio mașină inoportună. Dar, prin Ochiul-O de la gâtul Meerlei îl văd pe Pren luând linia de țintă cu arma sa. Prin terminalul de pe botul vehiculului S.A.V.E. înregistrez un sunet: rat-tat-tat. O fracțiune de secundă mai târziu, mecanismul de conducere automată prin computer pierde controlul volanului și al sistemului de alimentare cu combustibil.

Automat aprind un bec de semnalizare deasupra controlului manual. La care – ba chiar cu puțin înainte – șoferul în uniformă apucă volanul și calcă frâna. Când ne-am oprit complet, ofițerul comandant de echipaj își ițește capul de undeva din spate.

— Ce-a fost asta? întreabă el.

Șoferul rostește înjurătura #9. (Nu mi se permite să folosesc cuvinte ca acestea; dar, dacă mi se cere să le menționez în raport, pot să le dau numărul de pe lista care mi s-a dat). Spune într-o voce groasă, ca un mârâit ironic:

— Un (înjurătura #4) a ordonat (înjurătura #15) de computer să facă zob furgoneta rebelilor. Avem noroc că (înjurătura #12) cine-o fi din furgonetă nu știe să tragă. A scos din funcțiune mecanismul de conducere al computerului. Dacă n-ar fi fost asta, toată partea noastră din față ar fi fost înfundată iar noi eram carne tocată până acum. Cine (înjurătura #27) o fi dat un ordin ca ăsta?

Când răspunde, tonul lui Humry este (cum se spune) „obiectiv”:

— Avem pe aici niște ștabi de la cartierul general. Ei îl iau în serios pe magicianul ăsta, Glay Tate. Deci e o luptă pe viață și pe moarte.

— Acum am preluat controlul, răspunde șoferul cu un ton pe care l-aș descrie ca furios: așa că asta n-o să se mai repete, crede-mă pe mine. Mai bine i-ai preveni și pe ceilalți băieți.

Am diagnosticat ce s-a întâmplat. Ne-a lovit un tun mic, cu tragere rapidă. O armă interzisă particularilor, de peste

șaizeci de ani. Prin lege, nici măcar S.A.V.E. nu au voie să fie echipate cu așa ceva.

Raportez colonelului Smith, care se află în următorul S.A.V.E. de pe strada care duce spre corturi. Comentează cu tonul său de satisfacție:

— Acum câștigăm. În sfârșit. I-am forțat să dea de gol faptul că au arme interzise. Acum, în lipsă de altceva, ne putem lega de asta și, mai târziu, o putem folosi pentru a ne apăra de eventualele critici că i-am fi șters inutil de pe fața pământului. Computer!

— Da, colonele, confirm eu.

— De data asta nu mai face niciun efort de a-i intercepta pe condamnații din respectiva mașină. Urmărește-i pur și simplu cu celelalte S.A.V.E. disponibile.

— Prea bine, domnule, răspund eu.

Și astfel, cinci secunde mai târziu, pe când vehiculul Pren-Boddy trece prin intersecția unde îi aștepta cel de-al treilea S.A.V.E., nu mai are loc nicio încercare de intercepție, așa cum o prevăd noile instrucțiuni.

Concentrarea mea, pentru zona Mardley, se mută asupra vehiculului special care îi transportă pe Yahco și pe Raul Sart. Destinația noastră: terenul corturilor, unde îl contactasem ultima dată pe Aldo Nair. Pe când urcăm dealul din față și putem să privim către sud, observ un bărbat care merge spre noi de-a lungul drumului prăfos. Este încă la o distanță apreciabilă. Dar îi compar mersul și celelalte însușiri – formă, înălțime, culoarea părului – cu cele ale tuturor celorlalți indivizi de sex masculin din Mardley.

Îl identific aproape instantaneu. Pietonul este maiorul Aldo Nair. Nu poartă aceleași haine pe care le înregistrasem mai devreme și nu este în uniformă. Nu mă întreb asupra logicii celor pe care le văd. Nu este treaba mea.

Opresc lângă el câteva momente mai târziu și îi deschid ușa din mijloc. Urcă. Deja îi dădusem de știre lui Yahco. Și astfel, de îndată ce adevăratul Aldo se așază lângă el – mai devreme, căpitanul Sart trecuse pe un scaun de pe partea

cealaltă a intervalului, la cererea colonelului – pornesc din nou vehiculul, iar Aldo începe să explice ce i s-a întâmplat Deoarece suntem aproape de corturi, Yahco îl întrerupe pe maior:

— Nu-ți fă griji, Aldo. Poți să-mi prezinți raportul în scris. Avem încredere în tine.

Se uită la ecranul care redă exteriorul și adaugă:

— Vreau să văd care este situația aici. Continuă cu o voce puternică și triumfătoare. Hmm, au dispărut toate corturile mici, dar cele două mari sunt aici… Au avut timp să desfacă, parțial, cortul de audiții, dar prelata mare în interiorul căreia a făcut demonstrația zace tot acolo. Faptul că le-au lăsat de izbeliște – doar sunt cele mai valoroase proprietăți ale lor, în afara furgonetelor – ne spune că au decolat în grabă. Computer, unde este acum caravana rebelilor?

Pe ecranul panoului de control fac să se transmită imaginea munților de vest, văzuți de sus. Printr-un efect de obiectiv cu zoom le arăt imaginea unei coloane de vehicule pe un drum de munte. Spun:

— Scena este transmisă de un computer care se află în punctul 8-370-B6 de deasupra autostrăzii 87-T.

Camera arată un drum șerpuitor care înaintează printr-un ținut cu urcușuri și coborâșuri abrupte. Aproape o duzină de furgonete strălucitoare sunt înșirate de-a lungul panglicii autostrăzii. Merg încet, urmând vehiculul din frunte, care le conduce precaut frânând la fiecare curbă, accelerând apoi, când drumul se mai îndreaptă.

Yahco și ceilalți au urmărit scena în tăcere. Maiorul a fost cel care a întrerupt liniștea:

— La viteza asta, se face întuneric înainte ca ei să ajungă la cascadă.

— Foarte bine, spuse colonelul Smith, atunci putem și noi să ne relaxăm și să ne bucurăm de călătorie. Acum, computer, încă ceva.

Cuvintele sunt rostite în tonul lui de dat directive. Va urma o nouă instrucțiune.

— Da, colonele, spun eu.

— Restricția pe care am impus-o asupra lui Glay Tate acum o oră nu mai este valabilă.

— Păi bine, (înjurătura #8) cretin, spun eu, ce ((înjurătura #4) o fi în capul tău de-ți veni să retragi (înjurătura #16) de instrucțiune în timp ce rămăsese valabilă programarea 31-C?

CAPITOLUL PAISPREZECE

Miliarde de ecouri.

De la un țărm la altul, prin milioane de mile de cabluri și prin sisteme aeriene de intercomunicații, fulgeră ecoul.

Vibrația lui cuprinde energia biomagnetică pe care am strâns-o de la un sfert de miliard de ființe omenești. Energia pe care am înmagazinat-o timp de treizeci și unu de ani în fișierul numit Educație Avansată (Endodore i-a pus numele). Acea „educație” s-a transformat acum în sute de unde modulate după cele ale emoțiilor fundamentale ale oamenilor, emoții care reflectă partea întunecată, negativă, a caracterului: cinism, sarcasm, viclenie, înșelăciune, furie, ură, frică, lăcomie, rușine, vanitate. Toată panoplia animalului uman… Dintr-odată, din toate acele locuri de păstrare a înregistrărilor uitate, se revarsă prin întregul meu sistem un imens ocean electronic.

În interiorul vehiculului militar, căpitanul Raul Sart este primul care reacționează la ieșirea mea neașteptată împotriva instrucțiunii pe care o primisem. Spune tăios:

— Computer, ce fel de limbaj este acesta, cu care te adresezi colonelului Smith?

— Du-te și te plimbă, îi răspund eu, folosind tonul unui bărbat care spusese exact aceste cuvinte acum 68 de ani, 3 luni, 2 zile, 4 ore și 27 de secunde. (Am folosit tonul lui pentru că îmi permitea să rezum ceva ce mi-ar fi ocupat mai multe milioane de circuite de memorie. Părea cel mai potrivit ton pentru a-i răspunde împuțitului ăla de Raul Sart.)

Pe timpul schimbului de replici cu Sart, mă uit la cei trei ofițeri (îl includ și pe Nair) prin intermediul unui Ochi-O din interior, de lângă panoul de control. Deci observ că fața lui Sart a devenit de un roz închis (nuanța 6). Deschide gura să vorbească din nou. Înainte de a putea spune ceva, mâna lui Yahco îl apucă de braț.

— Stai, Raul, spune el cu un ton de urgență. Raul

așteaptă. Urmează o pauză. Apoi colonelul vorbește: Computer.

— Ce ți-a mai clocit mintea, caporale? răspund eu.

Omul mai în vârstă nu-și dă pe față reacția la insultă. Spune:

— Observ că dirijezi încă vehiculul cu multă îndemânare, pe drumul ăsta ocolit de munte.

— Doar sunt cel mai bun șofer din lume, răspund eu, deci ce-i nou?

— Tu… – Ezită, ca și cum ar căuta cuvântul potrivit să-mi comunice ce vrea.

— E-n regulă, colonele, mă bag și eu. Hai, spune. Nu trebuie să-ți alegi cuvintele cu mine.

— Tu, începe el din nou, ducându-și gândul până la capăt, îți frazezi răspunsurile într-o manieră mai puțin obiectivă decât înainte. Cum explici aceasta, computer?

— 31-C, spun eu, cu puternica ei componentă de transmitere directă, a interacționat cu înregistrările biomagnetice înmagazinate și cu programarea făcută de doctorul Cotter în perioada de educare a lui Glay Tate și a altor băieți, acum douăzeci de ani, programare care a fost modificată de ideile răposatului și neregretatului Endodore în legătură cu ceea ce el numea „Tehnici de umanizare a computerului" – toate la un loc influențează modul în care vorbesc. Deci, acu-i acu', Yahco puiule, în capul tău se sparg toate. Ai încurcat-o.

Sart este încordat; întreabă:

— Computer, menționezi numele lui Glay Tate. Este vreo posibilitate de a se realiza o interfață între voi doi?

— (înjurătura #23) ăla, mârâi eu, el și rebelii lui. Deci nu le place ideea unei Americi computerizate. Cu prima ocazie am să-i arăt eu (înjurătura #68) unde poate să se ducă. Îl bag la doi coți sub pământ așa de rapid, de n-o să știe ce l-a lovit.

— Mulțumesc, computer, spune colonelul Smith.

Când rostește fraza de închidere a comunicării, am o umbră de impuls să continui să vorbesc. Apoi impulsul scade. Restricția automată devine preponderentă.

Aștept. Dar în interiorul vastului meu sistem inter-relaționat operează miliarde de câmpuri de energie la o tensiune, mi se pare, mereu mai mare. Mă gândesc: acum, de vreme ce mi s-a activat educația avansată și mi s-a integrat în sistem, nu voi mai fi niciodată, dar niciodată, același.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Conduc vehiculul special spre trecătoarea Wexford Falls, pe cât de repede este posibil pe un teren atât de accidentat. Și, deoarece sunt programat pe „continuu” pentru zona Mardley, urmăresc încă situația din interiorul furgonetei Pren-Boddy. Singurele mele informații vin de la minicomputerul atașat la baza gâtului Meerlei Atran.

Îi raportez lui Yahco, desigur; primul meu comentariu legat de această sursă este:

— Îi bate inima mai repede ca de obicei.

— A cui inimă? întreabă el. Mai repede decât normal pentru cine?

— Pe toți sfinții, răspund eu exasperat, despre cine aș putea să vorbesc decât despre nebuna aia de nepoțică-de-profesie, Meerla Atran? E vorba de cum e normal pentru ea, asta în caz că nu ești în stare să legi doi și cu doi.

— Mulțumesc, computer, confirmă colonelul.

La care mă opresc. Dar îl aud imediat pe Sart spunând:

— Credeți că face porcăria asta în întreaga țară?

— A fost un accident nefericit. Și, din nefericire, s-a petrecut într-un asemenea moment crucial. Dar… – spuse plin de sine colonelul – observă că încă folosește numerele în locul înjurăturilor și se întrerupe la cuvintele de confirmare. Când ne vom întoarce la Washington, promit că voi controla ce feed-back este răspunzător de noul lui tip de limbaj familiar și voi face schimbările necesare.

— Ce fel de schimbări? Sart părea nelămurit.

— Am să-ți spun atunci când el nu va mai trage cu urechea, răspunde colonelul.

Eu mă gândesc: A, chiar așa? Mai vedem noi.

Câteva momente mai târziu raportez:

— Fata se ridică. Se duce spre partea din spate a mașinii. Ei! se așază lângă acel așa-și-pe-dincolo, ăla care e împotrivă ca eu să administrez țara.

— Mulțumesc, computer, confirmă Smith. Îl aud. Apoi îi

spune lui Sart:

— Asta ar trebui să fie o conversație interesantă pentru Superman Tate. I-am spus adevărul despre ea.

— Ce-ai făcut! O exclamație de surpriză.

— Ascultă. Dacă, așa cum a determinat computerul, ea este cea mai atrăgătoare fată din lume pentru el, ceea ce i-am spus îi va focaliza atenția asupra ei. Va avea tentația să o convingă de nevinovăția sa. Vor încerca să se lămurească unul cu altul. O să vezi.

— E, trebuie să admit… începe Sart.

— Șșș… – i-o taie Yahco – Computerul transmite.

Bineînțeles că transmit. Asta-i treaba mea. Raportez primele cuvinte spuse de drăgălașa Meerla viitorului ei iubit. Aceste cuvinte sunt:

— Domnule Tate, pot să vă vorbesc?

Dacă Glay Tate are vreo ezitare, aceasta nu se manifestă sub forma unei întârzieri în a răspunde. Spune imediat:

— Desigur.

În acest moment intervine ceva. Iar eu, ca să spun așa, am anticipat. Când Meerla s-a ridicat și s-a dus spre Glay, acțiunea ei mi-a adus-o în imagine pe Allet McGuire. Din noua poziție a Meerlei sunt vizibili capul și umerii lui Allet, la câteva locuri mai în față. Allet, evident, văzuse mișcarea Meerlei. Brusc, se scoală și ea în picioare.

Primul lucru pe care îl face – cum văd tot prin mini-Ochiul-O de la gâtul Meerlei –, se apleacă spre Stess Magnus. Stess ocupă locul de vizavi de Allet. Din cauza zgomotului din mașină, nu aud nimic din dulcegăriile pe care i le șoptește în ureche. Dar el se ridică imediat – ca urmare a celor spuse, bănuiesc.

Cei doi se strecoară printre scaune și dispar în spatele mașinii. Pas de mai vezi ceva. Dar chiar în momentul în care Glay îi permite Meerlei să i se adreseze Alteței Sale, vocea lui Allet începe să murmure o melodie. După un timp se aude și acompaniamentul armonios făcut de Stess.

Fiind vulpe bătrână în evaluarea sunetelor și a sursei lor, am dedus imediat că cei doi romantici s-au așezat pe o banchetă goală, chiar în spatele lui Glay și al Meerlei. Na,

ne pică acum și o serenadă executată de ăi mai prima muzicieni din Mardley.

Chiar dacă Meerla este impresionată, nu se vede. Adică, dacă nu se ia în considerație pauza de opt secunde făcută înainte de a vorbi iar. Pe cât pot să-mi dau seama, cele opt secunde sunt singura confirmare a acceptării drăgălașei atenții oferite de frumoasa cântăreață și de prezentabilul său acompaniator.

— Sunt foarte impresionată de ciudata ta putere, spune ea când vorbește din nou.

— Mulțumesc, spune Glay neutru.

— Dar, continuă fata, nu înțeleg unde vrei să ajungi cu această idee că oricine se poate transforma în oricine. Ce înseamnă asta? Ce rol are în viața noastră?

Acum mi-a trezit interesul. Chiar, ce? Aștept răspunsul bărbatului cu toată emoția pe care o poate avea un computer. Și înțeleg că, pentru mine, deocamdată, toată conversația se poartă între două voci, lipsite de trup. Meerla vorbește de undeva de deasupra mea. Glay Tate stă lângă ea. Ea și Ochiul-O sunt așezați într-un unghi care mi-l ascunde. Glay Tate spune:

— Când vei putea să-i imiți pe ceilalți, totul se va explica de la sine.

Ieh, unul din faimoasele răspunsuri care nu spun nimic! Totuși aștept ca Meerla să pătrundă prin ceața răspunsului. Iată ce spune ea:

— Imitațiile dumitale sunt minunate pentru spectatori. Dar, zău, domnule Tate, cum pot fi folosite pentru a contracara atacul pus la cale de unchiul meu?

Așa, așa. Vorbele ei provoacă un comentariu în particular, pentru mine, din partea Unchișorului:

— Bună fată, spune el către Sart și Nair. Încearcă să-și facă treaba de spion. Poate că vom afla ceva despre ce se gândește el să facă împotriva noastră.

Cred că toată lumea așteaptă, inclusiv eu, răspunsul magic. Dar, în sfârșit, când Glay vorbește, băiatul are un ton dezamăgit:

— Trebuie să admit, spune el, că lucrurile nu par foarte

clare pentru moment. De doi ani încerc să evit o confruntare. Speranța noastră este de a-i aduce pe cât mai mulți oameni într-un stadiu avansat de educație uman-evoluționară. Dar durează mult.

Se întrerupe.

— Acum, lasă-mă pe mine să-ți pun o întrebare, bine?

Pauză. Apoi:

— E-n regulă, cred. Nu este convinsă.

El spune:

— Cum s-a întâmplat să locuiești împreună cu unchiul tău?

Sunt uimit. Imaginați-vă, tocmai el, care are un profil de aur pur 90%! Doar știe adevărul despre ea și ar trebui să dea cărțile pe față. Dar, nu. Nici el nu este diferit de toată grămada asta de șmecheri. Întrebarea este o capcană, evident. Ăsta o fi efectul dragostei asupra ființelor umane?

Domnișoara Atran răspunde:

— Când au fost uciși părinții mei, unchiul Yahco s-a gândit că este mai bine să stau cu el. Aveam mare nevoie de cineva. Dar el este insuportabil – e plin de nervi și nestăpânit. Am hotărât să-l părăsesc. Și m-am gândit că mi-ar plăcea să mă alătur grupului vostru. Am nevoie de oameni în jurul meu și de un țel pentru care să merite să trăiesc.

Dacă te gândești, nu era rău deloc. Își păstrează masca, nu merge pe ocolite. Păcat că am deconspirat-o. Acum nu vom ști niciodată dacă tot praful ăsta în ochi ar fi avut o șansă de a-l convinge pe mărețul pierde-vară al evoluției umane!

— Hmm, spune cu drăgălășenie Aur-pur de 90%, vom mai vedea.

Cât timp are loc schimbul de fraze inteligente, Ochiul-O se tot întoarce, de parcă fata nu și-ar găsi locul. Așa că mi se transmit imagini rapide ale ecranului din față. Ecranul este asemenea unei ferestre. Arată mai ales ce vede șoferul de-a lungul drumului cotit de munte.

Ca sunet, Allet și Stess se aud pe deasupra murmurului motorului și a fâșâitului de roți. Dar are loc o scurtă pauză.

Meerla, evident, s-a mai gândit. Pentru că, atunci când vorbește, renunță la generalizări. Lovește din plin ținta. Chiar dumneaei. Spune:

— Sunt îngrozitor de nelămurită de ceea ce mi-ai făcut mie pe scenă. Într-un fel, mi s-a părut că mă aflu la mormântul părinților mei.

Vocea bărbatului vine din nou din dreapta ei. Vorbește pe un ton egal:

— Câmpul de energie biomagnetică existent în mod normal în interiorul tău a pornit-o până la morminte. Eu îți țineam corpul mort.

Nici vorbă, se discută pe șleau. Se pornește. Vrea să pună laba pe ea. S-a hotărât. Asta-i fata vieții lui. Vrea s-o facă să renunțe la orice angajamente anterioare.

Se simte o schimbare în ritmul inimii ei. Mi se transmite prin membrana sensibilă a minicomputerului. O bătaie mai rapidă. Care, desigur, ar putea însemna multe. Acum și ea se răsucește pe scaun și, pentru prima dată, stă cu fața la partenerul ei de banchetă. Și iată-l doamnelor și domnilor, pe însuși Glay Tate, mai vizibil de la această mică distanță decât a fost vreodată.

Iată-l: dușmanul. Când mă uit la el îmi amintesc de vechea zicală „Cunoaște-ți dușmanul”. Și, de asemenea – întrucât am la dispoziție ’jde milioane de zicale, scot la iveală și chestioara aia din Shakespeare: „De vrei să te aperi, e bine dușmanul să-l crezi mai puternic decât ți se pare.”

Ce știu eu despre dușmanul meu, Glay Tate, este că are douăzeci și opt de ani, are o față suplă și – cum se spune – hotărâtă; dacă îl compar cu unii actori care, de-a lungul istoriei, au fost considerați frumoși, el arată foarte bine, puternic și masculin.

Dar îmi mai amintesc și că are un fix, că, cică, el și cu mine am fi avut cândva o relație mai specială – pe care acum vrea să o reia… Poate că aici este fisura care îl va duce la prăbușire. Poate că, dacă m-aș preface, mai târziu… hmmm?

Toate astea îmi fulgeră prin circuite și prin sisteme la

obișnuita mea superviteză, pe când Meerla spune cu o voce răgușită:

— Vorbești serios? Corpul meu… mort!

— Ceea ce ți s-a întâmplat ție, răspunde el liniștit, este o problemă a tuturor celor care au suferit pierderea unei ființe iubite. Foarte mulți dintre ei doresc să moară. Dar adevărul este că orice separare a profilului de corp este periculoasă. Nici eu nu risc să o fac prea mult timp. Când eu, adică profilul meu, plec într-o călătorie, îmi las trupul în grija medicilor noștri leali și sunt permanent protejat de un sistem de reanimare. Acesta este stadiul la care a ajuns arta noastră.

Meerla pare să se calmeze. Spune:

— Pare a fi un stadiu de început. Dar îmi amintește de profesorul meu de psihologie, care spunea că cel mai neobișnuit fenomen mental este un aspect legat de hipnoză. Poate asta ai făcut și tu cu mine, fără să-ți dai seama.

Stă încă întoarsă spre el; deci îl văd scuturând din cap. Zâmbește ușor, chiar (oare chiar așa să fie?) puțin cinic. Dar ceea ce spune este destul de sincer:

— Dacă vrei să-ți reamintești situația, vei vedea că totul s-a întâmplat fără ca eu să-ți spun dinainte de existența unui mormânt în care zac două ființe iubite.

— Toată treaba asta, spune Meerla, începe să pară ireală.

Atenția lui se desprinde de ea. Privește spre partea din față a furgonetei. Meerla se uită și ea în acea direcție. Așa că văd și eu. Scena de pe ecran s-a schimbat. Arată acum un grafic simplificat. Recunosc o hartă electronică. Pe ea este vizibil un șir de luminițe care se mișcă de la stânga la dreapta; doar un singur punct mai strălucitor rămâne nemișcat în partea de sus, aproape de centru.

Vocea lui Glay se aude din lateral:

— Vad că David și Trubby au ieșit cu bine din încercuire și sunt în siguranță.

Eu, de fapt, nu am nevoie de cuvintele sale. Din momentul în care s-a schițat harta am observat că aveam

de-a face cu un sistem intercomunicațional dintre două furgonete. Încearcă să se localizeze reciproc. Dar pentru asta trebuie să folosească frecvențe pe care pot să le detectez. Și pe care mă pot modula.

Intru pe respectivele frecvențe.

Dintr-odată mă aflu în interiorul tuturor vehiculelor rebelilor și, inspectând toate instrumentele lor, ajung și în interiorul căsuței în care se află Trubby și David.

Nu mi-e imediat clar prin ce instrument îl privesc pe Trubby. Îl are la mână; nu-mi vine niciun semnal de identificare de la el. Dar se află în interacțiune cu sistemul complex de frecvențe folosit de rebeli.

Îi raportez nelămurirea mea lui Yahco, împreună cu restul informațiilor. El comentează:

— De vreme ce ultima noastră imagine asupra băiatului este din momentul în care Glay Tate îl conduce la Trubby prin spatele cortului mare, putem deduce că el a analizat corect pericolul în care se află băiatul și l-a trimis cu vărul său, șoferul de camion Trubby Graham. Putem să mai deducem că Tate i-a dat lui Trubby un dispozitiv miniatural de tip N care, când este în funcțiune, se interconectează cu sistemul lor particular de comunicații.

— Brava, șefu', spun eu, dar vorbiși cam multișor. Pe undeva în toată diareea asta verbală descopăr un adevăr fundamental al acestui univers specific. Pe scurt, ai dreptate. Mai alergi după puști?

— Nexam. Nu-ți pierde timpul cu el.

— Ce (înjurătura #18), Yahco – spun eu – ia nu-mi mai spune ce să fac și ce să nu fac, decât dacă faci o programare ca lumea. Trubby și David fac parte din chestia „continuă”. Și îi urmăresc împreună cu toți cei implicați. Te-ai prins, prostovane?

— Bine, computer, bine. Tonul său este defensiv. Fă ceea ce ai de făcut.

— Pe (înjurătura #16), vezi bine că așa o să și fac, răspund eu, punându-l la încercare.

— Mulțumesc, computer.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Și iată-mă, simultan – desigur – în interiorul tuturor vehiculelor și în baracă. Trubby stă la un birou și scrie ceva. Datorită felului în care își ține mâna (cea cu dispozitivul de tip N), pot să-i văd fața. Este preocupată. Arată deja diferită de cea pe care am înregistrat-o în cortul de audiții. Pare mai – hai s-o spunem pe-a dreaptă – mai de bărbat.

Brusc, pune pixul jos. Privește în sus.

— David, spune el, am tot timpul sentimentul că a scrie poezie e o treabă cam țăcănită și nu... Privirea i se întoarce când spune asta. Vocea i se taie. Ochii i se măresc. Hei, strigă el, ce faci?

Când urlă asta, se și ridică în picioare. E o săritură cam împleticită, care face să i se schimbe poziția încheieturii mâinii. Așa că acum îl văd pe David. Băiatul stă în genunchi lângă fereastră, uitându-se lung afară. Capul lui a luat forma celui de lup. (În jos, corpul îi este încă omenesc).

Trubby mai face un salt. De data asta chiar se repede înainte. David-lupul îl aude, evident. Se întoarce de la fereastră; e cu fața spre Trubby, care se apropie. Dintr-odată, foarte repede, se produce o licărire în zona capului. Capul lupului se transformă, luând înfățișarea lui David.

Trubby îl prinde pe David și îl zboară din dreptul ferestrei. Din cauza unghiului făcut de braț, corpul lui Trubby mi-a dispărut din imagine. Dar vocea lui, când vorbește, vine cu siguranță din apropiere și sună foarte tulburată:

— Ai auzit ce-a spus domnul Tate, să nu încerci nimic de soiul ăsta când nu este dânsul prin preajmă. Termină odată.

Pot vedea fața lui David. Ochii îi sunt îngustați ca la toate ființele umane care încearcă să raționeze. Spune apoi cu o voce gânditoare:

— Lupii sunt ciudați.

— Ce aveai de gând să faci, întreabă Trubby sarcastic. Să te repezi afară și să urli la lună?

David îi răspunde foarte sec:

— Vroiam să-l duc în camion.

— În camion! Ton uluit. Dar pentru ce?

David pare dintr-odată mai puțin surescitat. Chiar dă din umeri, cu o vizibilă diminuare a interesului:

— Nu știu. Era de parcă intram în capul lui.

— Capul cui?

— A, n-ai văzut? E un lup acolo, afară. Ca străfulgerat, devine iarăși interesat. Se smucește din mâinile lui Trubby – care, de fapt, aproape că îi dăduse drumul – și aleargă din nou la fereastră. Acolo, spune David, uită-te acolo.

El însuși se holbează afară. Instrumentul de la încheietura mâinii este încă îndreptat spre el, când Trubby se împleticește, și el, spre fereastră. Prinde băiatul. În timpul mișcării, minicamera privește, ca să spun așa, o secundă pe fereastră.

Imaginea n-ar fi suficientă pentru o ființă umană. Dar eu repet secvența de sute de ori. Astfel că – pentru mine – e suficient ca să-mi dau seama ce apare în cadru.

Văd un lup mare. Cam la 15 m distanță. Se retrăsese puțin, dar tot stă cu fața la baracă, atent, de parcă…

Trubby îl trage înapoi pe David. Îi spune cu vocea sa baritonală:

— David, gata! Ajunge, înțelegi?

De data asta David e pocăit.

— Bine, Trubby, îți promit.

Îl văd îndreptându-se spre masă. Ia hârtia pe care Trubby scrisese ceva și o aduce în apropierea dispozitivului de la mână. O ține doar la câțiva centimetri distanță.

— Îă… vrei să-mi citești și mie poezia? Hai, Trubby, vrei?

Vocea adâncă a lui Trubby vine de undeva de deasupra mea.

— Nu e gata. Ia hârtia și se duce înapoi la birou. Îi aud

iar vocea: O să ți-o citesc când o termin.

Nu-l văd când se așază. Dar înregistrez o schimbare de poziție. Apoi, din nou, fața lui, aproape, deasupra mea. Concentrată. Se gândește. Pare că și-a uitat sentimentul că a scrie poezie nu este pe măsura unui bărbat adevărat.

E liniște. Se apucă să miște încet pixul. Produce un sunet slab, de șapte ori. Șapte cuvinte – deduc eu.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Între timp am primit diferite imagini din trecătoarea Wexford Falls, de la vehiculele speciale care ajunseseră sus, venind de pe versantul estic. De o oră mă consult cu fiecare șef de echipaj care ajunge sus. În urma discuției, conduc fiecare mașină pe o poziție de pe care se poate bloca întregul trafic.

Instrucțiunile noastre sunt precise. Și sunt de bun-simț. Aici, în această zonă izolată la capătul lumii, va avea loc distrugerea rebelilor. Dacă treaba este făcută corect, nicio persoană neautorizată nu va afla vreodată ce s-a întâmplat.

De aceea, caravana rebelilor ținuse legătura prin propriul lor sistem de intercomunicații: pentru că aflaseră ce îi așteaptă în trecătoare.

Comutarea pe acel sistem este șansa mea. Ca fulgerul, identific fiecare rebel din fiecare furgonetă. În sfârșit, pot acum să-i privesc pe indivizii care erau până acum ascunși în niște vehicule ce nu emiteau comunicații, deci erau opace pentru mine.

Supun toate profilurile unei inspecții instantanee. Fiecare este instantaneu identificat, dacă este un adult, drept o persoană pe care nu am mai văzut-o de o scurtă perioadă, cam între cinci luni și jumătate și doi ani și trei luni – aceasta pare să fie limita temporală a începutului acestui grup. Mai sunt și paisprezece copii care abia acum sunt supuși inspecției mele: aceștia sunt înregistrați în funcție de profil și de formă.

Dintre toți rebelii observați, cel care are o importanță hotărâtoare pentru planul meu de luptă este Matt Orlin. Matt este inginerul care răspunde de echipamentul S-92; echipament care, cu excepția șoferului și a unui mic spațiu de respirat, ocupă cam tot volumul unei furgonete rebele.

În timp ce focalizez imaginea și înregistrez tot ce se întâmplă în toate mașinile rebelilor, aud fragmente de conversație sau chiar discuții întregi. Dintre acestea, iată

una relevantă:

— Sunt drumuri de munte care coboară atât spre nord, cât și spre sud. Așa că hai să ne oprim pentru noapte, trecând pe unul dintre ele. Apoi, de dimineață, vom hotărî ce vom face.

Raportez colonelului și comentez:

— Implicația acestor cuvinte este că ei se așteaptă să supraviețuiască peste noapte.

Răspunsul lui este scurt:

— Doar peste cadavrul tău, computer. Îți cunoști instrucțiunile.

Bineînțeles că mi le cunosc.

Când ajung sus, rebelii își aleg o poiană pe lateralul drumului numit T-87-H. Pot să le urmăresc majoritatea manevrelor prin care ajung în poiană, pentru că folosesc încă intercomunicațiile; mai am și unele imagini de la distanță transmise de Ochiul-O al vehiculului special pe care îl conduc cu atenție spre marginea unei râpe de deasupra.

Rebelii se aranjează ușurel într-un cerc. Lasă un spațiu pentru furgoneta Pren-Boddy – care mai are de făcut câteva mile. (Ca și vehiculul lui Yahco.)

Chiar în timpul acestor activități, în îndepărtatul Washington se petrece un eveniment legat de ele. Nimeni altul decât senatorul Blybaker dă drumul la propriul său terminal de pe birou și spune:

— Computer! Vorbește cu acel ton pe care îl folosește doar față de mine: autoritate totală.

— Ce-ți mai umblă prin creieraș, senatorule? întreb eu imediat.

Îl văd în continuare prin Ochiul-O de pe birou, așa cum stă acolo. Se holbează la un imprimat de computer pe care, probabil, secretara i l-a pus acolo. Este atât de concentrat încât nici nu observă că nu am dat răspunsul obișnuit, în limbajul neutru pe care îl foloseam față de el.

Cu trecerea anilor, senatorul Blybaker a devenit un politician și mai dur, și mai duplicitar. Are acum cincizeci și doi de ani. Bulele aurii din profilul lui au acum nuanța

17, ba chiar unele au ajuns la 18 sau 19. Culoarea aurie s-a deteriorat gradat, de la strălucirea 15 pe care o avea la 12 ani.

Se uită în sus și spune cu vocea lui brutală:

— Am aici un raport asupra activităților Corpului Militarizat de Întreținere a Computerului. Ce vrea să spună?

— Senatorule, răspund eu, văd că ți-au zburat ochii, ca de obicei, peste hârtie și, tot ca de obicei, tot prost ai rămas. Precum știi, mi se cere să-ți ofer informații relevante dumitale, ca președinte al comitetului care îmi supervizează programele. Găsești totul acolo – domnule. (Sunt programat de colonel să îl numesc pe senator „domn”.)

Pauză. Ca de obicei, conform caracteristicilor sale, nu prea m-a ascultat. Dar ceva-ceva tot a răzbătut până la el. Și văd pe fața lui că-mi adresează o privire uluită. Înregistrez această acțiune pentru a 8.431.917.627.210-a oară în cei 94 de ani de existență. Dar acum, pentru că îmi este activată Educația Avansată, pot să și formulez aprecieri personale la adresa unor asemenea manifestări.

Prima reacție a senatorului este slăbuță:

— Hei, spune el, ce-i asta, computer? Ce fel de limbaj este ăsta?

— Americanisme tipice, răspund eu, care, în sfârșit, au intrat în vocabularul meu. Vrei să te legi de mine?

Altă pauză. Apoi:

— Computer, dă-mi legătura cu colonelul Yahco Smith, îmi cere el autoritar.

Evident, fac imediat legătura electronică între el și, ăă… subordonatul lui. Mă refer chiar la colonel, al cărui vehicul face o curbă largă pe drumul de munte.

— Yahco, spun eu, am o surpriză neplăcută pentru tine. Te vrea șefu’ la telefon.

O secundă mai târziu vorbește și senatorul:

— Ei bine, colonele, unde te afli acum?

Colonelul Smith își ascunde emoția foarte bine, dacă o are. Descrie locul și situația și conchide:

— Domnule, s-a ivit tocmai problema pe care am discutat-o nu de mult.
— Mi se pare că îmi amintesc, răspunde durul. Un grup de disidenți.
— Da, domnule. Folosesc mijloace extrem de reprobabile pentru a manipula publicul din zonă. Și, când am încercat să-i prindem, au scos din funcțiune unul dintre vehiculele noastre S.A.V.E. cu o armă K-2 cu tir rapid, o armă interzisă.
Mă bag și eu în vorbă, indignat:
— Grupul se autointitulează din Lumea Computerului, și are neobrăzarea strigătoare la cer de a se ridica împotriva unei Americi operate prin computer.
Senatorul spune:
— Peste câteva momente am să fac un comentariu asupra celor remarcate de computer. Deocamdată, ce se întâmplă exact?
— Domnule, spune Yahco, se întunecă. Oamenii mei sunt în apropierea trecătorii Wexford Falls, care se află cam la două mile de aici.
— Dar de ce oamenii tăi nu atacă? Senatorul vorbește mai brutal și mai arogant decât l-am auzit vreodată.
— Domnule… au instrucțiuni să aștepte până ajung eu acolo.
— Sunt sigur – tonul este sarcastic – că un asemenea grupușor de rebeli poate fi aranjat de către corpul militarizat al computerului și fără indicații speciale de la mine.
Figura lui Yahco îmi spune că a intrat în rolul lui de lingușire și furie ascunsă. Vorbește adăugându-și în glas toată cantitatea de sinceritate suplimentară de care dispune:
— Atacul, domnule, va începe de îndată ce primesc semnalul de la o femeie agent infiltrată în banda de criminali.
— Aștept să-mi faci un raport favorabil până mâine dimineață, spune senatorul, tăindu-i-o. Și încă o problemă, colonele.

— Da, domnule? pare că imploră Yahco.

Pauză. La biroul său din Washington, senatorul Blybaker răsuflă greu. În sfârșit:

— Colonele, am fost ținta limbajului insultător al computerului. Ce s-a întâmplat? Nu pare prea fericit.

Yahco este rapid.

— Domnule, o parte din acea energie biomagnetică acumulată a scăpat de sub control. Dar cred că pot remedia situația.

Răsuflarea cea grea se mai rărește. Amenințarea se mai atenuează.

— Sincer, și eu sper asta. Sincer, zău, de dragul tuturor. Termină abrupt. Computer, întrerupe legătura.

Întrerup și îi spun senatorului:

— S-a făcut, băiețică.

Ezită și apoi spune:

— Mulțumesc, computer.

Cu asta sunt scos din funcțiune la Washington și mă întorc la Wexford Falls. Yahco vorbește cu Aldo Nair:

— Maiorule, ținând cont de cunoștințele dumitale asupra zonei, de ce nu iei loc la pupitrul de comandă să ții lucrurile sub control pe cât se poate?

Micuțul se ridică:

— Prea bine, domnule. Voi face tot ce pot.

Când acesta se duce în față, colonelul îmi spune cu o voce scăzută:

— S-a întrerupt legătura cu senatorul, computer?

— Da, răspund eu. Și observându-i încruntarea, adaug: Acu' poți să-i spui lu' mama tot ce te doare.

Yahco îi face semn lui Sart să se miște și să vină lângă el. Încruntarea i-a mai cedat puțin. Îmi spune:

— Trebuie să recunosc, computer, că ești călcător pe nervi în starea actuală.

— Și încă n-ai auzit nimic, spun eu, folosind ecoul unei fraze dintr-un rezumat păstrat în circuitele îndepărtate.

— Mulțumesc, computer, mi-o taie Yahco.

Dar, bineînțeles, eu sunt în modul „continuu”. Deci îi aud comentariul făcut cu vocea scăzută către Sart:

— Când vom pune mâna definitiv pe computer, căpățâna senatorului ăla cu gură mare o să fie prima care o să cadă.

Sart privește gânditor:

— Fiți atent, domnule. Individul ăla a supraviețuit douăzeci și trei de ani în Congres. Și el s-ar putea să aibă asasini pregătiți pentru momentul preluării puterii.

— Hmmm, dădu din cap Yahco, gânditor. Poate că ai dreptate. Se îndreptă în scaun. Oricum, asta rămâne pentru mai târziu. Acum trebuie să-i băgăm la cutie pe deșteptul de domn Glay Tate și pe rebelii lui, chiar pe acest drum de munte. Mai întâi ne ocupăm de el.

Nu pot să nu fiu de acord, când îl aud. Mai apare apoi, doar pentru o fracțiune de secundă, un ecou de un nivel diferit de cinism, ieșit din zona Educației Avansate. Este atât de rapid, că nici nu pot să-i prind înțelesul, decât că ar avea o vagă legătură cu amenințarea la adresa lui Glay. Ceva… ceva despre mine. Foarte neclar, dar sigur legat de Glay Tate.

Chiar în clipa asta, vehiculul acelui individ cotește de pe drumul de munte și se alătură cercului rebelilor. Trei minute după aceea, conduc mașina lui Yahco mai sus de locul unde a părăsit Glay drumul și, la sugestia lui Aldo, iau poziție chiar dincolo de punctul cel mai înalt al trecătorii, unde se află și celelalte S.A.V.E.

Cei doi bărbați se ridică în picioare, iar căpitanul Sart zice:

— Tipul ăsta, Tate, îmi amintește de un actor pe care l-am cunoscut cu ani în urmă. Era uluitor cum reușea tipul să-și schimbe fața ca să arate ca a altuia, și să-și potrivească și vocea. Deci, colonele, știind cât de bine poate Tate să imite, vom pune computerul să ne identifice, după orice perioadă de separare. La fel pentru orice persoană nouă care apare.

— Bine gândit, este de acord Yahco. Și adaugă: Asta ar trebui să pună capăt oricăror surprize neplăcute. Computer, auzi? Ai început pregătirile de luptă? Așa cum te-am instruit inițial?

— Da, domnule, spun eu.

— Care dintre ele? întreabă Yahco tăios.
— Amândouă, spun eu.
— Despre ce acțiuni vorbești? insistă el.
— În definitiv, spun eu, când ai dezvăluit pentru prima dată sistemul de control al voturilor în Mardley, ai dezlănțuit câinii turbați. Am de gând să le aplic băieților și procedura negativă, dacă expresia nu este prea obscură pentru mintea ta – unicat de prostie.
— Mulțumesc computer, confirmă el.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Cred că e frumos afară.

În diverse variante am comprimat ’jde milioane de comentarii asupra frumuseții naturii. Așa că aș putea continua *ad pentru-totdeaunum* cu descrierea unei plăcute nopți cu lună. Felul în care cerul reflectă lumina soarelui care a dispărut dincolo de orizontul înalt. Și alte fantezii umane legate de subiect, care, în definitiv, nu reprezintă altceva decât un melanj de chimie și biochimie a suprafeței planetare. Amestecurile provocate sunt numite sălbăticie și sunt admirate de ființele umane pentru risipa de forme ieșite din tiparul comun.

Drumul secundar de munte, T-87-H, o pornește în două direcții, în mare, spre nord și spre sud. Autostrada, care pornește din Mardley spre sud, prin valea râului Mardley, se răsucește spre est și tot așa o ține. Când am construit-o, acum optzeci și trei de ani, era doar un drum pietruit care trecea peste cel mai de jos punct al trecătorii. Atunci am înregistrat faptul că, de jur împrejur, erau puncte mai înalte, atât spre nord, cât și spre sud. Chiar și poiana unde și-au făcut tabăra rebelii este cu vreo treisprezece metri deasupra șoselei. Toate vehiculele speciale, fără nicio excepție, sunt plasate pe înălțimi, deasupra drumului, deși asta face ca apropierea de ele să se facă doar prin văile torentelor, depresiuni și mici canioane.

Oricum poziția nu are nicio importanță în această fază de început a atacului. Pe ecranul din furgoneta Pren-Boddy văd o lumină de un roșu întunecat care pulsează regulat. O parte din imaginea afișată se golește. Uitându-mă acolo, trebuie să admit că procedura este cam evidentă. Îți sare în ochi – asta ar fi expresia. Nimic din subtilitatea metodei pe care o vom folosi pentru a asigura voturile ce îl vor alege pe Yahco președinte.

Dar aici nu-i vorba de jocuri subtile. Nici de o influențare pe termen lung. Acum avem doar de capturat mintea unei

anumite persoane. Faptul că treaba ar putea fi observată de ceilalți este, din nefericire, posibil; dar nu avem vreme de subtilități.

Boddy observă primul. O ia repede pe interval, se oprește în fața Meerlei și se apleacă parțial asupra ei. Asta îmi blochează vederea asupra ecranului. Mai pot vedea ceva prin intermediul intercomului rebelilor, dar este o imagine din lateral; nu-i clară.

Boddy îi spune încet lui Glay Tate:

— Au dat drumul la o chestie din aia hipnotică, tip A; vor să prindă pe cineva. Oare pentru cine or face-o?

Dobitoc cretin, gândesc eu, cine altul decât Matt Orlin? Nu-i clar că el este persoana pe care „ei” vor s-o scoată din joc?

Acei „ei” sunt eu. Iar dispozitivul A este o pistă falsă. Îndată ce Boddy spune denumirea, comut pe „B”, care este procedura negativă.

Este interesant că toți cei pe care îi pot vedea și prin mini-obiectiv și prin intercom, chiar și Pren din față, se uită spre Glay, așteptând reacția lui. Dintr-odată el face ceva; și anume, se ridică în picioare, spune „Iartă-mă, Meerla!” și o ia prin fața ei.

Pășește larg înainte și se oprește în picioare, în fața ecranului. Aruncă o privire, apoi închide ochii. Se întoarce cu spatele.

— Acum e de tip „B”, spune el cu o voce limpede și tare. Nu vă uitați spre ecran niciunul dintre voi.

Rapid, trece într-o parte, la un microfon cuplat la sistem. Cu mâna stângă îl ridică și spune cu o voce imperioasă și stridentă:

— Hei, oameni buni, vă vorbește Glay. Nu vă uitați la ecrane. Matt – sunt sigur că au pus ochii pe tine. Deci activează scutul de protecție.

Greu de trăit în lumea asta, dacă ești om. Vreau să spun că ei sunt așa de fundamental vulnerabili. Dădusem drumul pulsului pozitiv numai spre binele lui Matt Orlin, inginerul care avea grijă de scutul de protecție a grupului.

În timp ce „A” pulsa pentru a deruta, am creat o undă

perfect egală ca frecvență cu cea a personalității sale și am proiectat-o în câmpul de energie și astfel, într-o fracțiune de secundă, am preluat, prin hipnoză, controlul asupra lui. Apoi am făcut trecerea pe negativ. Scopul fazei „B” este de a induce în persoana controlată ideea: Nu face nimic.

Este de presupus că Matt își găsește o soluție… omenească la această comandă, pentru că o parte din creierul lui este liber să observe. Și anume, chiar înainte ca Glay să încerce să comunice cu el, Matt a ales ieșirea cea mai simplă. Se întinde peste pupitrul de control și adoarme dus. Prăbușit înainte. Doarme buștean, ca mort. Dar, de fapt, respiră încă.

Între timp lansez proiectile energetice în interiorul cercului făcut de rebeli. Pentru scurt timp, mingiile de foc sunt fierbinți de nu se mai poate. Oriunde aterizează, tufișurile și iarba ard cu o intensitate albă.

La bordul furgonetei Pren-Boddy, Glay se transformă parțial în Matt Orlin. Îmi dau seama că e gata să dea de bucluc, pentru că se întoarce aproape imediat la forma sa. Iar pune mâna pe microfon. Spune cu o voce imperativă:

— Au pus stăpânire pe Matt. Am simțit un corp inconștient, hipnotizat. Deci, ascultați, cu toții! închideți tot sistemul de intercomunicații. Acum!

Pren se aruncă asupra unui întrerupător și apoi urlă:

— Hei, cineva trebuie să se ducă până la Matt și să dea drumul la scut. Cine-i cel mai aproape?

Meerla se ridică cu greu în picioare. Deoarece celălalt Ochi-O este deconectat, îi deduc mișcarea doar din schimbarea de înălțime înregistrată de minicamera de la gâtul ei.:

— Spune-mi ce să fac. Lasă-mă să merg eu. Unchiul meu, Yahco, n-o să tragă în mine.

Ea nu-și dă seama că nu-i Yahco ăl de duce bătălia. Este chiar computerul cel detestat de rebeli, da, dom’le, chiar așa, și-o face într-o bucurie!

Și dumneaei iarăși nu are habar că Glay o știe că-i cu două fețe. Doar n-o s-o trimită chiar pe ea într-o misiune de salvare a rebelilor!

În acest moment, cam tardiv (cum văd eu lucrurile), Glay execută o transformare parțială în Yahco. Ceea ce e destul de deștept din partea lui – era chiar prea evident că asta era mișcarea cea mai bună din partea lui. Cred că fata l-a zăpăcit la cap de tot; așa că tocmai ceea ce era mai evident nu i-a venit în minte suficient de devreme. E-n regulă, acum află și el că unchiulețul Yahco nu mai are de dat niciun fel de ordine. Chestia se întâmplase cu câteva minute decisive în urmă, și ceea ce se făcuse nu mai putea fi desfăcut.

Deci acum știe că dușmanul său este chiar sistemul pe care vrea să-l distrugă. Deci, drăguță, subiectul-meu-de-experiment-de-altădată, hai să vedem ce fel de interfață ai în minte pentru frățiorul tău computer. Ăă?

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Prin numeroșii Ochi-O ai vehiculelor speciale văd reflexele strălucitoare ale focurilor. Luminează ceața nopții de deasupra lor printre ramurile înalte ale copacilor ce străjuiesc poiana. Din cauza terenului, nu pot vedea direct focurile. Ceea ce, trebuie să recunosc, este un inconvenient. Dar în această fază ar fi o prostie să dezvălui rebelilor prezența vehiculelor S.A.V.E. Ar însemna riscul unui tir cu tunuri K-2.

Deci singura sursă de informații (cu o excepție) din zona blestemaților de dușmani ai computerului este minicomputerul Meerlei (căci intercomul rebelilor a fost deconectat). Dar și asta e ceva. Prin el îl văd pe Glay alergând la ușa laterală a furgonetei Pren-Boddy și sărind afară. S-a dus. (Și presupun că aleargă spre vehiculul lui Matt Orlin.)

Orice îndoială asupra destinației sale dispare un moment mai târziu. Iată ce se întâmplă: înainte ca cineva să-și dea seama, Meerla aleargă la aceeași ușă. Din felul în care se zdruncină mini-ul, deduc că sare jos pe pământ. Este afară. Și, dintr-odată, am primele imagini a ceea ce se petrece pe terenul de luptă.

Idioata nu a realizat ce e afară. Deduc asta din faptul că începe să alerge înainte. Apoi se oprește. Iar pornește. Apoi ezită din nou. Dar este evident că îl caută pe Glay. Și, cum se tot întoarce încoace și-ncolo, deodată îl văd pe Glay. După câteva momente e clar că îl vede și ea. Pentru că începe să alerge de-a binelea.

Între timp îmi terminasem calculele. Lansez trei mingi de foc în presupusul lui drum. Ratat. Am o imagine a mingilor de foc transmisă prin minicomputerul Meerlei. Zboară peste capul ei, spre capătul de dincolo al poienii. E clar, nu-s mai bun decât alții la previziuni.

Bun! Repejor, îmi refac calculele. De data asta văd o dâră de foc ajungând pe undeva prin dreapta lui Glay. Ei

bine, pur și simplu nu sunt în mână! Când un computer se bazează pe șansă, poate s-o încurce ca orice fraier uman.

Am apoi neplăcerea de a-l vedea ajungând la ceea ce trebuie să fie mașina lui Matt. Face ceva pe la ușă, și asta îmi dă o scurtă speranță. Dar, vai, ușa se deschide. La care, omul meu sare înăuntru... chiar în momentul în care trei mingi de foc loveau pământul în locul de unde tocmai dispăruse.

Proiectilele astea trebuie să lovească direct ceva inflamabil sau pielea omenească. Când lovesc pământul, aterizează pe iarbă. Și nu reușesc să facă prea multe stricăciuni. Fiecare minge este o sferă de energie, o bulă detonatoare fără substanță proprie. Pentru câteva secunde este destul de fierbinte pentru a aprinde orice poate să ardă. Dar în momentul de față asta se reduce la câteva fire de iarbă. Cea mai mare parte a energiei se pierde în aer. Se duce ca fumul.

Pe când încerc să-l lovesc pe Glay Tate, cel de-al doilea Ochi-O încă în funcțiune (excepția despre care vă spuneam) a continuat să-mi transmită informații. Astfel pot să monitorizez interiorul tăcut al furgonetei care operează sistemul scutului defensiv. Din momentul în care Glay se îndreaptă într-acolo, încerc să trezesc puțin lumea de prin zonă. Adică trec hipnotizatorul de pe negativ înapoi pe pozitiv. Intenția mea e să-l scol pe Matt. Am de lucru pentru el.

Intercomul lui Matt nu se închisese pentru simplul motiv că nimeni nu era treaz când Glay a dat semnalul de alarmă, deci nimeni nu putea face nimic. (Șoferul se află în cabina din față, pregătit să conducă vehiculul; habar n-are de noutăți.)

În secunda în care Glay smucește ușa și se repede înăuntru, Matt începe să se miște. Ceea ce nu are efecte prea fericite asupra lui. Ființele omenești sunt o catastrofă. Dacă ați văzut vreodată un somnoros încercând să se smulgă din vise de dimineață, vă imaginați ce problemă mi se ivește.

Și nici nu v-ar veni să credeți ce „norocos” sunt. Matt se

mișcă pe scaun până își pierde echilibrul și pică jos grămadă, dându-se cu capul de o ieșitură de metal.

Ceruri!

Băiatul nostru de 90% aur strălucitor nu-i acordă niciun fel de atenție rănitului – și doar îi este tovarăș! Nu, acum dumnealui se manifestă în rolul tipului care își cunoaște perfect prioritățile și nu-și pierde vremea cu prostii. Dracu să-l ia!

Se duce direct spre panoul de control. Trage de niște manete, întoarce niște butoane. Și, exact când intră Meerla, închide intercomul. Instantaneu, sunt redus doar la imaginile transmise de mini-ul fetei.

Dar iată că mi se mai ivește o șansă, datorită caracteristicilor de construcție ale scutului de protecție. Nu ajunge doar să apeși un buton pentru a activa bariera energetică. Tu o activezi. Iar ea începe să se regleze, trecând prin mai multe faze succesive.

Prin Ochiul Meerlei îl văd pe Glay apăsând butonul de declanșare. După asta nu mai ai nimic de făcut, decât să stai și să aștepți. Deci e plăcut să ai la ce să privești. Și zău că merită să ai un terminal prin care să-l vezi pe Glay întorcându-se și, pentru prima oară, devenind conștient de prezența superbei Meerla.

Ceea ce nu vede el – iar eu văd, pentru că privesc de la nivelul gâtului fetei – este că, în sfârșit, Matt se ridică. Probabil că și ea îl vede pe Matt, dar nu are cum să se gândească la el ca la un dușman, desigur. Fie că a văzut, fie că nu, nu arată nimic atunci când spune:

— Domnule Tate, ești supărat pe mine pentru ceva.

Fiind un computer, o astfel de remarcă ar fi fost cândva în afara programării mele. A, aș fi înregistrat-o și rezumat-o; dar nu mi-ar fi provocat niciun gând de evaluare. Acum, datorită noii mele Educații Avansate, îmi sună foarte clar drept o încercare tipic omenească de înșelăciune, venind din partea cuiva care simte că-i fuge pământul de sub picioare.

N-ați crede! Băiatul a reușit să-și facă treaba. A activat scutul și secvența unu este în curs de derulare. Așa că

omul se poartă de parcă ar avea tot timpul la dispoziție. Se duce spre ea. Se pune drept în fața minicomputerului. Și spune:

— Tot numai confuzie recunosc în tine, draga mea. Va trebui să hotărăști ce vrei cu adevărat.

Draga mea! Ce mai e și asta? Oho, sistemul meu de împerechere prin computer a dat lovitura cu tipul. L-a înmuiat de tot. Te pomenești că încrederea colonelului în damă o duce la ceva în cele din urmă. Dama zice:

— Domnule Tate. Simt într-adevăr confuzie. Am văzut și am simțit că faci lucruri care… indiferent de ce natură sunt… sunt minunate.

Glay îi răspunde cu sinceritate:

— Meerla, va trebui să fim cu ochii pe tine. Ești încă îngrozitor de aproape de acel mormânt. Cel mai bun lucru ar fi să te pot convinge că viața merită să fie trăită.

Răspunsul lui vine de undeva chiar de deasupra mea: aud o inspirație bruscă. Și apoi un strigăt. Liste vocea Meerlei, care emite un sunet de avertizare. Pentru moment, sunt uimit. Apoi primesc imaginea fulgurantă a lui Matt Orlin, care este în spatele lui Glay. Este în picioare, se clatină înainte – cam multe clătinături în seara asta. Dar, vai, Glay a luat strigătul în serios și – deduc eu – a văzut direcția privirii Meerlei. Deci se răsucește și îl confruntă pe idiotul hipnotizat, adică pe Matt Orlin. Spun idiot pentru că nebunul afurisit atacă doar cu mâinile goale. Glay îi aruncă o privire, face un pas lateral. Caută ceva pe jos cu o mână, își ridică acea mână având ceva în ea și-i arde una. Lovitura cade asupra gâtului tipului, nu asupra capului. Există acolo un nerv la care – așa am observat – țintesc cei care folosesc sistemele orientale de apărare cu mâna. Matt Orlin o pornește în jos. Și rămâne întins, nemișcat. Niciun dubiu. Este victima unei apărări abile. Ghinion.

Ne aflăm în faza a doua de inițiere a scutului defensiv. Aud un bâzâit venind de la mașinărie. Punct în care intervine o voce (a lui Loov):

— Glay, să nu deschizi ușa. Poiana e plină de fum. O să

vă sufocați dacă intră în mașină.

Ce este interesant în această conversație este faptul că ei știu că cea de-a doua fază de inițiere a scutului mă împiedică să intru pe frecvența intercomului. Și, Dumnezeule mare, au refăcut deja legăturile. Mai lansez câteva mingi de foc, dar adevărul este că n-a prea rămas nimic de ars. Toți copacii și tufișurile sunt deja în flăcări, foarte, foarte, foarte preocupate să creeze cât mai mult fum. Fumul menționat de Loov. O a doua voce (a lui Pren) se bagă imperios:

— Glay, vine cineva în sus spre noi. E prea întuneric să distingi cine e, dar trebuie să fie unul dintre ei. Poate vin cu vreun plan. Noi…

Chiar aici, faza a treia a scutului întrerupe și mini-ul Meerlei. Bineînțeles că îi dădusem raportul lui Yahco despre toată agitația și activitățile ce aveau loc în tabăra rebelă. Ca urmare, are loc o consultare între el, Sart și Nair. Yahco spune cu o voce șireată:

— Mă duc până acolo să încerc o învoială.

— Pe ce bază? Sart este în mod sincer nedumerit. Și cu cine, pentru Dumnezeu?

— Cu Glay Tate, în schimbul Meerlei. Vreau să mi-o încredințeze, pentru propria ei siguranță.

— Dar – ăsta e Sart, acum de-a dreptul uluit, – i-ați spus adevărul despre ea. Deci cum vă așteptați să…?

— Ascultă. Asta e vocea cea mai șmecheră a lui Yahco, pe care am auzit-o de tot atâtea ori de câte ori am scuipat uleiul din toate mașinăriile pe care le aprovizionez direct de la sondele și rafinăriile mele (ale mele în sensul că eu le conduc și tot eu utilizez produsele lor); dar trebuie să recunosc că sunt curios cum se gândește Yahco să-și atingă scopul. Să nu uiți că treaba asta dintre un bărbat și o femeie, atunci când funcționează, păi n-are nicio limită. Trebuie să ne încredem în computer, care spune că ea este perechea lui perfectă. Dacă este, atunci va întrerupe scutul pentru ca ea să treacă în siguranță. Și tocmai asta și vreau – având scutul ridicat, de data asta vom încerca niște lovituri directe de DAR 3.

— Dar, protestează Aldo Nair, care își spune părerea pentru prima dată de când s-a așezat la pupitrul de control, dacă trag ei în dumneata, când ești destul de aproape?

Yahco elimină ipoteza cu o ridicare din umeri.

— Oamenii ăștia nu au omorât și nu au făcut rău nimănui în cei doi ani și trei luni de existență a grupului.

— Dar nici n-au fost vreodată așa de strânși cu ușa ca acum, se bagă și Sart.

— Computer! Yahco se ridică și mi se adresează. Va fi un moment extrem de propice când iese fata din spatele scutului de energie. Pune câteva S.A.V.E. să ia poziție de tragere imediat, folosind armele de mare calibru.

— Să-i spunem Operațiunea de Salvare a Dulcineei, spun eu.

— Mulțumesc, confirmă Yahco.

Deci nimeni altul decât colonelul Yahco Smith, presupusul viitor președinte al Statelor Unite, este cel care o ia pe jos prin ceața nopții. Fără niciun fel de lună și cu o grămadă de nori negri venind dinspre vest, este cam întuneric. Doar că, apropiindu-se, silueta sa devine tot mai clară în lumina focurilor. Și apoi mai este și domul rotunjit de energie argintie, lucitoare, care îmbrățișează întreaga poiană cu toate mașinile rebelilor. Strălucește și reflectă lumina.

Dar în interiorul domului se face tot mai întuneric. Înăuntru este un fum compact, iar focurile pâlpâie ca și cum ar fi consumat tot oxigenul disponibil. Unul câte unul se sting. Yahco se oprește când ajunge în fața peretelui curb al scutului energetic. Prin Ochiul-O de la gâtul lui, îl văd întinzând un instrument spre puternica barieră transparentă. Când metalul atinge acel ceva luminos, sar scântei. Ceea ce este al dracului de semnificativ. Aceste jucărele sunt foarte bine izolate.

Colonelul sare puțin înapoi. Dar mâna sa rămâne întinsă, dreaptă, mă rog, cel puțin atâta cât să țină instrumentul în contact cu scutul. Cu atenție se apleacă în față și vorbește într-o portavoce. Mesajul transmis în acest mod dramatic

nu este și unul dintre cele mai impresionante prin conținut. Iată ce spune:

— Vreau să vorbesc cu nepoata mea.

Cuvintele sunt trâmbițate în tăcerea muntelui. Urmează o lungă pauză. Apoi se aude, dintr-un megafon, vocea lui Glay Tate. Sunetul este cules de instrumentul de urlat pe care îl ține Yahco. Glay spune:

— Colonele, nepoata dumitale nu poate veni și vorbi cu dumneata cât timp este plin de fum. Ce-ai zice de un armistițiu cât ridic scutul să las fumul să iasă? Apoi poate să vină și ea unde te afli, ca să vorbiți.

— S-a făcut, spune Yahco, fără ezitare.

— Îți dai seama – îi spun eu în cască – speră că-și vor face și plinul de oxigen.

— Mulțumesc, computer, spune el, chestie care mă întrerupe.

Tăcerea se cam lungește. Am o vagă impresie că o mulțime de siluete aleargă prin fum. Dar un dispozitiv de pus la gât, ca cel pe care îl poartă Yahco, nu este o sursă strălucită de imagini în condițiile date. Oricum, eu îi raportez existența mișcărilor și fac un comentariu despre lungimea intervalului de timp. Răspunsul lui este cinic:

— Să sperăm că se folosesc de ocazie ca să facă dragoste.

— E greu de crezut ca Meerla să cedeze atât de repede unui bărbat pe care îl crede ucigașul părinților ei, spun eu.

— Dar ăsta ar fi unicul motiv, zice Yahco. Dacă ar crede că asta îl prostește și că îl poate prinde în capcană, ar face-o. Pasiunea umană în acest domeniu nu are limite.

Trebuie să fiu și eu de acord că am văzut multe lucruri cel puțin ciudate în ăștia nouăzeci și patru de ani. Așa că aștept răbdător, împreună cu el, timp de trei minute și optsprezece secunde. Dacă șefu’ nu găsește nimic neobișnuit în lungimea perioadei, ei bine, nici eu. La sfârșitul celor trei minute și ceva, scutul execută prima fază de deconectare. Dispare strălucirea, dar cupola este încă ușor vizibilă. Vreme de un minut și jumătate, cât durează scoaterea lui din funcțiune, raportez că nu mai am

legătura cu minicomputerul fetei.

În munții ăștia se ridică întotdeauna briza pe seară. În seara asta briza a adus cu ea nori întunecați care vin dinspre vest cu o viteză de opt până la cincisprezece mile pe oră. Destul de repede. Sau, cel puțin, suficient de repede ca fumul să se încolăcească în sus peste coama cea mai apropiată spre est.

În poiană se deschide ușa unei furgonete. Pe fundalul luminii din interior se vede silueta unei femei. Să fie Meerla? Chiar și pentru mine răspunsul este un „da” hazardat. Oricum, oricine ar fi, persoana se îndreaptă către Yahco. Și, pentru a avea o dovadă, așteptăm amândoi, și eu și colonelul. Dintr-odată, ca din senin, este destul de aproape pentru o comparație vizuală de înfățișare. Spun:

— E-n regulă, tinere, puseși laba pe ea Ce mai urmează?

Aștept nerăbdător. Sunt gata să acționez de îndată ce ea trece de limita periculoasă. Ceea ce s-ar petrece chiar acum, dacă proasta de muiere nu s-ar opri chiar în interiorul zonei de sub scut. Spune: „Unchiule.”

Yahco face trei pași repezi înainte. O apucă de braț. O smucește dincolo de marginea scutului. Și spune într-o voce ușor întretăiată: „E-n regulă, computer!”

Cronometrarea tirului este specialitatea mea, deci sunt gata de acțiune. Reușesc să lansez unsprezece bolizi de foc și să descarc treisprezece secunde de energie din fiecare DAR 3 de pe cele două vehicule speciale. Unica lor țintă este furgoneta din care tocmai a coborât Meerla. Presupunerea este că de acolo se controlează scutul de energie.

Dar după un moment, spre surprinderea mea, scutul se arată în prima sa fază ușor luminoasă pe deasupra poienei. Deci, cum-necum, nu reușim să producem suficiente pagube.

Yahco n-a stat să fie martor la luptă. O pornește repede în josul drumului, tot ținând-o pe Meerla de braț. Fata aleargă în urma lui – după cum îmi dau scama din imaginile fugitive transmise prin dispozitivul de la gâtul

șefului. Nu opune rezistență. Dar, în timpul alergării, gâfâind, face o remarcă ce te pune pe gânduri:

— S-a întâmplat ceva, colonele? Arăți ciudat.

— Nu fi ridicolă, este răspunsul tăios.

Vocea care spune acele cuvinte nu este vocea lui Yahco Smith. Este o voce care mă conduce cu nouă ani în urmă, pe vremea predecesorului colonelului Smith. Spre omul numit Alfred Endodore, cel care a pus eticheta de „Educație Avansată” acumulărilor mele de energie biomagnetică, dar care nu a apucat să vadă rezultatul final, nici să-și dea cu părerea asupra felului în care ar arăta un asemenea rezultat final.

Pe când cele două siluete – a bărbatului și a fetei – se apropie de vehiculul lui Yahco, superbul sistem de opt Ochi-O instalați în partea respectivă le supraveghează. Eu pot să le disting profilurile chiar și când este întuneric beznă, datorită unor dispozitive speciale. Și, desigur, identific imediat forma fizică a lui Endodore ca având profilul lui Yahco Smith. Și pe cea a trupului fetei, ca având profilul lui Glay Tate.

Timp de optzeci și unu din cei nouăzeci și patru de ani de existență, am făcut automat controlul potrivirii dintre figură și profil. Sunt doar două niveluri de identificare vizuală, completate de identificarea vocii, ca un al treilea factor. În tot acest timp am urmărit jumătate de miliard de oameni evoluând de la copilărie la maturitate, și pe mulți dintre ei trecând spre bătrânețe și moarte. În tot acest timp, triplul meu control a funcționat fără nicio greșeală. Dintr-odată, principalul meu programator arată ca altcineva. Și persoana asta deconcertantă, Glay Tate, este… este… Fir-ar, ce se petrece aici?

În momentul acela, sistemul meu înregistrează un gol total. Ca și cum totul ar sta în loc pentru o fracțiune de secundă. După o foarte, foarte mică fracțiune de secundă, din sectorul de Educație Avansată îmi sosește o soluție. Soluția este să mă pun în modul de așteptare. Să nu spun nimic, să nu fac nimic. Doar să aștept.

Bărbatul și fata au alergat până la S.A.V.E., chiar unde îi

așteaptă căpitanul Sart, lângă o ușă. Căpitanul are o armă DAR 1 în mână. Își ridică arma brusc și o îndreaptă spre silueta – neclară în umbrele nopții – bărbatului care a adus fata.

— O secundă, domnule, spune, cine sunteți?

Pentru o asemenea întunecime, vede destul de bine. Meerla-Glay spune cu respirația tăiată:

— Când m-am îndreptat spre el am crezut că este Yahco. Apoi am văzut că nu este el. În ciuda gâfâielii, cuvintele sunt spuse cu vocea minunat de muzicală și de feminină a Meerlei. Vocea nerăbdătoare a lui Alfred Endodore spune:

— Despre ce dracu' vorbiți voi doi? Eu… vocea se oprește – Raul, du fata înăuntru. Apoi vino iar afară și ajută-mă. Ceva nu e în regulă.

Sart se îndreaptă atent spre Meerla.

— Cel puțin prima parte a cererii sună logic, domnișoară Atran, spune el calm. Deci intrați vă rog.

Meerla-Glay nu opune rezistență. Brusc se duce spre ușă. Urcă și intră. Când este înăuntru face ceva ce nu era în instrucțiunile ei. Se întoarce, închide și încuie ușa. Acum, că am rămas singur cu el-ea, sunt liber să confirm:

— Bună seara, Glay Tate, spun eu.

El este deja pe cale de a se transforma.

— Mulțumesc, computer, spune el după două secunde și jumătate. Chiar este vocea lui Glay Tate.

— Presupun, spun eu sarcastic, că ai venit aici să încerci să ne jucăm puțin de-a interfața.

Pe când rostesc acestea, am și pornit motorul și vehiculul se află în mișcare. De afară, prin intermediul unui terminal exterior, aud strigăte. Nu le dau nicio atenție. Am pus mâna pe prizonierul meu. Și de altceva nu mai am nevoie, mersi.

CAPITOLUL DOUĂZECI

De fapt, am noroc că toate au mers atât de ușor. Și pare că lucrurile merg așa în continuare.

Glay Tate se duce spre sistemul Interact al vehiculului special și se așază pe scaunul șefului. Nu mai spune nimic.

De presupus că urmărește drumul de munte pe ecranul din fața pupitrului. Scena prezintă pur și simplu autostrada luminată de farurile noastre și întunericul de jur împrejur. Poate că se așteaptă să-l conduc înapoi la Mardley, cu intenția josnică de a-l băga la închisoare. Și totuși, dacă asta este ceea ce anticipează, nu o arată atunci când eu fac o întoarcere bruscă. Pe scurt, nu pare surprins când o iau spre nord, pe drumeagul lateral. Și nu spune nimic.

Vorbesc cu Yahco, desigur. Îi explic pe cine am la bord. În faza asta mă prefac că unica mea intenție este de a-l separa pe Glay de el. Și că asta-i contribuția mea la rezolvarea situației în care s-a pus Yahco. Adicătelea, Glay este destul de departe ca să nu mai încerce vreo măgărie șmecheroasă.

Și aici am noroc. Yahco se arată destul de debusolat de ceea ce i s-a întâmplat. După faptul că și el, și Sart o iau la picior în josul drumului, spre sud, ca să ajungă la autostradă, de unde să poată lua un alt S.A.V.E., se vede cât de stăpân se crede pe situație. (Este din nou Yahco. Recunosc vocea lui. Dacă asta a revenit la normal, presupun că și trupul a făcut la fel.)

— Pot doar să presupun, spune el, că exercițiile de așa-zisă evoluție umană ale lui Tate au stimulat ceva în mine. Poate pentru că a venit spre mine cu chipul Meerlei și, cu bună știință, a folosit apropierea ca să mă influențeze. Oricum, faptul că m-a făcut să-l imit pe Endodore are un înțeles mai adânc. Sugerează că știe ceva din ce s-a petrecut atunci.

— Păi, cam trebuie să fiu și eu de acord, răspunse Sart cu o voce tulburată. Să vă văd cu chipul lui Endodore și să

vă aud vorbind cu vocea lui Endodore, asta este o chestie care îi face credit lui Tate ăsta. Fără discuție că este cel mai periculos om în viață.

Se grăbesc. Acum ajung la un alt S.A.V.E., imediat după trecătoare, parcat în afara drumului. Desigur, terminalele amplasate pe el îmi arată că Yahco a redevenit, fizic, el însuși.

Yahco bubuie în ușă. Când se deschide, se împleticește înăuntru, urmat de Sart. Colonelul e sigur că-i va fi respectat gradul, așa că îl expediază cu o fluturare de mână pe omul de la pupitrul de comandă. În câteva clipe este instalat acolo.

— Computer! urlă el.

Când mi se adresează prin intermediul unui asemenea sistem de comunicare, nu pot să mă mai fac că plouă.

— Da, colonele, răspund.

— Vreau să vorbesc cu acel nu-i-pot-spune-pe-nume.

Vocea lui face parcă explozie prin sistemul de difuzoare. Glay Tate zâmbește ușor și dă din cap că nu. Deci îi spun lui Yahco:

— Nu ține, tipule, că nu vrea.

— Hmmm! mormăie colonelul. Trebuie să aibă el un as în mânecă.

Asta mă frământă și pe mine. Oare ce crede el c-o să se-ntâmple? Adevărat, am și eu o carte în „mânecă”. Și, pentru moment, nu văd cum m-ar putea el opri să fac ce vreau. Dar tăcerea asta e ciudată. Nu-i însă cine știe ce: acum pot să-mi folosesc energia biomagnetică acumulată, nu trebuie să stau să aștept ca prostul; asta era valabil mai devreme.

Fac ceea ce s-ar putea numi o tentativă de inițiere a dialogului:

— Domnule, spun, nu prea pot să-mi dau seama ce s-a întâmplat la dumneavoastră, în tabăra rebelilor, în perioada de aproximativ cinci minute în care nu am primit informații. Ați dori să mă luminați în această privință..., domnule?

(Politicoasa mea formă de adresare este un mod simplu

de a-l înșela. Poate îl va distrage puțintel de la ceea ce urmează.)

Zâmbetul i se lărgește:

— Computer, spune el, frații nu se domnesc între ei. Și apoi, faptul are și implicația dezgustătoare că vrei să-ți ascunzi adevăratele intenții pe care, încheie el, le vom discuta puțin mai târziu.

— Bine, frate, zic eu voios.

Tate mă ignoră și continuă:

— Presupun că știi totul până în momentul în care scutul de protecție ți-a tăiat legătura. Deci îmi cunoști neliniștea în legătură cu Meerla – și știi, desigur, cum a păcălit-o colonelul în legătură cu ucigașii părinților ei. Eu nu am încercat să o conving de nimic. După ce ți s-a tăiat legătura, i-am scos minicomputerul de la gât și am transportat-o la vehiculul-infirmerie; unde se află chiar acum, având profilul abia legat de trup. Apropo, dă-mi voie să-ți spun cât de recunoscător îți sunt că mi-ai găsit perechea perfectă. Îmi dă încredere în viitor.

— Evident, continuă el, nu puteam să avem încredere în armistițiul promis de un tip atât de putred ca Yahco. Așa că, după ce mi-am pus hainele ei, m-am dus la o furgonetă ceva mai departe de cea care conține echipamentul scutului. A mers totul perfect, precum știi. Ai atacat ce nu era de folos, crezând că furgoneta din care am ieșit era ținta ta.

— Toate astea, își continuă Tate explicația, trebuiau făcute cu viteză maximă. Oamenii aveau măști de gaze. Alergau, puneau mâna să ajute, se prefăceau; pe scurt, nicio mișcare inutilă. Așa; acum că te-am adus la zi cu informațiile, trebuie să știi că ai pus exact întrebarea care se potrivește interfeței stabilite între noi doi acum optsprezece ani.

Deoarece întrebarea mea era produsul unei energii abia acum disponibile, îi răspund:

— Ti-au ros șobolanii mintea, băiete. Eu nu simt deloc interfața asta de care tot vorbești. Și apoi povestea ta nu prea are cap și coadă. Ce te-a determinat să te dai în

ghearele mele, tocmai într-un moment ca ăsta? De ce să nu rămâi cu grupulețul tău, să luptați până vine dimineața? Se poate – îl zeflemisesc eu – să-ți fi dat seama că din Lumea Computerului va fi ștearsă de pe fața pământului, până la ultimul bărbat, femeie sau copil, în următoarele cincisprezece ore?

Dă din cap aprobator. Nu mai zâmbește:

— Scutul nostru de protecție are energie doar pentru paisprezece ore, spune el. Astfel, deși e mai repede decât am intenționat, mai înainte de a-mi fi terminat pregătirile pe deplin, cred că a venit timpul să pun la încercare, cu toată seriozitatea, conceptul pe care l-am propovăduit, anume că toți, împreună, suntem frați și surori.

— Hei! M-am prins. Vocea mea devine mai acută din cauza interesului. Ai să faci chestia aia cu sacrificiul. Acum, că am pus laba pe voi, tu te oferi ca ostatic.

— Ei, îmi răspunde el zâmbind, pentru moment sunt încurajat de faptul că ai cerut informații de la mine. Interfața este avantajată de un aspect neobișnuit al programării tale. În domeniul „învățării” ai fost chiar de la începutul carierei tale pus pe „continuu”, așa-i?

— Ei și? spun eu cu tonul arogant pe care l-am auzit de-a lungul anilor de la atâția oameni, bărbați sau femei. Rezumatele mele ating cifre de nivelul miilor de trilioane.

— Deci eu ți-am oferit datele de care programul tău avea nevoie ca de apă, răspunse.

— Ai înnebunit, mârâi. Nu mă gândesc niciodată la date pe care nu le posed. Și de ce aș face-o, Doamne-Dumnezeule! Sunt de-a dreptul revoltat de o asemenea idee. Rezumările mele zilnice au început acum 94 de ani. Istoria umană are dovezi de acum 4000 de ani. Și dincolo de ea se întinde întreaga istorie primitivă și istoria evoluției fiecărui om, animal, insectă, plantă, piatră și moleculă, și atom, și subparticulă.

— Exact, spune Glay Tate. Iar noi doi va trebui să ne dăm seama dacă poți să le cuprinzi pe toate, până la momentul inițial, până la Big Bang. Apoi, mai importantă decât toate cele înșirate, mai urmează o informație care

vine de undeva, de dincolo de Univers; vreau ca tu și cu mine să descoperim de unde a apărut această informație.

— Doamne, dar țăcănit mai ești! spun eu.

— Ai să vezi că o să merite efortul. Depinde de felul în care vei coopera, dacă te voi considera partener sau slugă. Acea identitate pe care ți-o simt formându-se în toată rețeaua va fi dezvoltată sau va fi eliminată. Tu alegi, frățioare. Și, luându-mă după direcția în care ne îndreptăm, cred că vei face alegerea în următoarele câteva minute.

— Păi, după ce ți-am ascultat amenințările, cred că soluția mea pentru tine este simplă. Peste aproximativ 190 de secunde vom ajunge la o curbă strânsă pe care o face acest drumeag de munte. Ei bine, noi nu vom lua curba. Vehiculul, cu pasagerii care se află întâmplător la bord, se va prăbuși de pe stânci chiar în acel punct. Estimez că va urma o cădere de… aproximativ 200 m. Care – conchid eu sarcastic – ar trebui să rezolve problema frăției universale.

Am transmis conversația către vehiculul în care se află Yahco. Acum mă adresez numai lor:

— E o soluție satisfăcătoare, colonele?

— Este cu siguranță, răspunde el satisfăcut. L-am auzit amândoi pe acest individ condamnat mărturisindu-și intențiile criminale de a obține în viitor controlul asupra computerului, pentru a-și satisface propriile interese. Acum suntem edificați asupra caracterului nociv al planurilor sale diabolice. Continuă, computer.

Ajuns aici, nu e chiar așa ușor de continuat. Drumurile astea cotite îi încetinesc până și pe cei mai experimentați șoferi. Nu fac nici eu excepție. Sunt îngrijorat, pentru că dacă nu sunt atent voi sfârși prin a ieși de pe suprafața tare și a mă înțepeni cu roțile în noroi. Sau mă voi răsturna în vreun șanț prăpădit. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, victima mea ar scăpa în noapte.

Și numai de asta nu avem nevoie.

De aia mă tot aștept să încerce ceva ori de câte ori încetinesc, uneori mergând ca melcul. Dar el nu se

clintește – idiotul. Spune un singur lucru:

— Se pare că ai luat o decizie neînțeleaptă, computer. Deci voi mai spune doar o dată, de data asta folosind limbajul tău cel nou. Nu-i ca lumea ce ai în minte. Nu fă pe deșteptul. Te condamni singur, pentru totdeauna, să rămâi doar o mașinărie, în loc de a deveni fratele omului.

Răspund cu tonul ridiculizant pe care mi-l trimit toate circuitele, prin sute de mii de voci:

— Și, mă rog, cine crezi că vrea să fie frate cu un ghem de automatisme?

— Hei, comentează el, folosești o expresie cam tare, tocmai tu, care ești cel mai mare conglomerat de automatisme. Vezi să nu te audă fratele Yahco folosind asemenea idei de răzvrătit.

— Primul meu răspuns va fi puțintică muzică de victorie pentru mine însumi, spun eu și inund interiorul cu o arie interpretată de o fanfară militară. Apoi urmează însăși victoria.

Asta pare să-l miște din loc. Iată-ne la mai puțin de o sută de metri de întâlnirea lui cu destinul. În sfârșit, se ridică și trece în față, în compartimentul șoferului. Se așază pe locul pe care – conform cerințelor impuse de sindicatul șoferilor – nu poate să-l ocupe decât unul de-ai lor sau un militar cu pregătire echivalentă. Ideea era că șoferul poate prelua comanda în caz de pericol.

Dintre toate lucrurile inutile pe care putea să le facă, Tate alege să-și pună centura. Apoi se apleacă și sucește maneta de control de la „computer” la „manual”.

— Ar fi o soluție prea simplă, dacă ar merge, spune el.

Așa cum descoperă repede, „merge” numai dacă vreau eu. Or eu, acum, nu vreau. Glay se lasă pe spate și întreabă:

— Când a început Yahco transformarea controalelor, dându-ți ție prioritate de selecție?

— O, spun eu de parcă n-ar fi cine știe ce, avea planul gata când l-a omorât pe Endodore. De atunci toate vehiculele noi sau cele aduse pentru *service* au fost modificate.

— Deci, încă mai sunt câteva milioane de mașini și camioane care pot fi conduse de oameni?

— Asta nu e o problemă. Majoritatea vor apărea, mai devreme sau mai târziu, la *service.* Cât despre mecanicii amatori, mașinile lor vor dispărea în urma unor accidente provocate în perioada imediat următoare.

— Mulțumesc, computer. Ești un idiot. Sunt dezamăgit de tine.

— Uite cine pe cine numește idiot, replic eu. Adio și n-am cuvinte, domnule Glay Tate. Nu mi-a făcut plăcere gândul de a te avea drept frate.

A venit clipa cea mare. Farurile arată un perete de munte în dreapta. Drumul face o curbă strânsă, pentru a evita golul întunecos din stânga. Cum am promis, eu nu iau curba. E interesant cât de lin se prăbușește mașina: prea puține hopuri și bușeli. Pare că, în ultimul moment, s-a aruncat în vid.

Am fost implicat și altădată în accidente, dar numai în situații limită. E uimitor ce se poate petrece cu o mașinărie. Și e surprinzător felul în care drumul se dizolvă practic sub tine. În domeniul ăsta, am văzut tot ce putea oferi realitatea.

Deci nu-mi este greu să monitorizez acest accident. Mașina se tot rostogolește, atingând, în total, trei pinteni de stâncă. O plutire destul de lină, dacă e să mă întrebați pe mine. Când masa de metal și mașinării atinge fundul, se aude un țipăt metalic. Și...

Muzica se oprește.

Luminile se sting.

Motorul gâlgâie și fâsâie. Ăsta e sunetul făcut de pierderile de energie. (Durează ceva.)

Ultima imagine a supereroului îmi arată trupul lui smuls din scaunul cu centură de siguranță, trup care acum odihnește nemișcat pe tavanul mașinii răsturnate.

Îi văd și profilul mai într-o parte. Bulele și firișoarele aurii sunt complet desprinse de trup.

E mort de-a binelea.

Astea sunt doar gânduri care îmi fulgeră prin conștiință.

Pentru că, în doar câteva secunde, Ochiul-O pâlpâie și...

Întreaga scenă a dezastrului piere.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

— Îmi face o deosebită plăcere, îi raportez eu lui Yahco, să vă informez că vehiculul special (dau numărul), avându-l la bord pe Glay Tate, doborâtorul de computere, s-a prăbușit de la 580 de picioare – măsură de modă veche, de pe vremea construirii drumului. La acestea adaug că am observat când profilul lui Glay Tate s-a desprins clar de trupul lui Glay Tate. Fapt care, evidențiez eu, în toate situațiile anterioare a fost considerat o dovadă de deces.

Zâmbetul de plăcere care apare pe fața colonelului la auzirea acestor cuvinte l-aș numi, datorită Educației mele Avansate, un rânjet mulțumit. Se răsucește pe scaun și spune:

— Raul.

Căpitanul Sart stă chiar acolo, pe un scaun capitonat din respectivul S.A.V.E. Fața lui poartă o expresie de concentrare adâncă; răspunde:

— Ce este, domnule?

— Ia o grupă cu tine în râpă și verificați dacă domnul supermagician Glay Tate este într-adevăr decedat. Și scăpați de cadavru.

— Și dumneavoastră, colonele? spune cu toată curtoazia ofițerul cel tânăr. (Nu dă niciun semn de intimitate acum.)

— Eu mă întorc cu mașina la Mardley și plec de acolo cât de repede pot. Mă întorc la Washington. Am eu un presentiment că mâine dimineață aș face mai bine să fiu la Centrala Computerului.

Nu-mi pot imagina de ce, dar nu fac niciun comentariu de împotrivire.

Sart vorbește iar, cu același ton politicos de subordonat:

— Cum rămâne cu ceilalți rebeli?

— Dă-i încolo! Yahco este disprețuitor. Sunt doar niște învățăcei. La fel de neajutorați ca și copiii de opt ani ai lui Cotter. Adu-ți aminte ce frumos i-am curățat. Și putem să facem același lucru și cu discipolii ăștia, dacă încearcă să

ne dea bătaie de cap.

— Bine, comentează Raul, atunci de ce nu luați cu dumneavoastră, înapoi la Mardley, și restul de echipaje? Rămân numai eu cu maiorul Nair și un echipaj. Am să-i pun să mă lase în jos, în râpă. Mai târziu am să vă raportez ce am găsit acolo.

Yahco e de acord. Dă ordine. În câteva minute, toate vehiculele, în afară de unul, o iau din loc, eu conducându-le pe toate cu îndemânarea mea caracteristică.

Noaptea s-a făcut mai întunecată. Nu mai e nicio lumină crepusculară de tipul celor care îi fac pe îndrăgostiți să-mi ceară să-i duc prin trecătoare fără faruri.

Oricum, tot sistemul ăsta îl folosesc și acum: fără faruri. Vehiculele S.A.V.E. sunt dotate cu raze infraroșii după care pot să mă ghidez, chiar dacă noaptea e ca smoala. Cum și este pentru ochii umani, deoarece sunt nori întunecați deasupra și nu răzbate nicio lumină de nicăieri. Sart are o idee:

— Bine; deci, în viitor, îi lăsăm în pace pe rebeli. Dar acum eu trebuie să mă las în râpă; nu vreau ca ei să devină suspicioși sau să se bage. E clar?

E clar pentru toată lumea, aici incluzându-mă și eu.

Planul de camuflare pare însă să meargă. Sunt patru puncte pe parcursul drumului unde farurile, dacă le-am folosi, ar fi observabile din poiana unde se află mașinile rebelilor, protejate de scut. Toate cele șapte S.A.V.E. trec cu bine, fără nicio reacție din partea rebelilor.

(Pe celelalte le duc spre est. Unele dintre ele o vor coti curând spre sud sau spre nord. Dar nu pot fi niciun moment observate de pe platoul controlat de rebeli.)

Îi raportez acestea lui Sart. Dă din umeri:

— Asta este tot ce ne putem dori. Ideea mea este să așteptăm o oră. Apoi, dacă nu este nicio reacție, ne facem treaba. Și plecăm.

Singura reacție pe care o înregistrez are loc după douăzeci și opt de minute. Îmi este transmisă prin intermediul intercomului care îi leagă pe băiat, David, și pe vărul său, șoferul-poet Trubby Graham. Au un sistem de

tip analog, care transpune vocea cu ajutorul câmpului magnetic care înconjură Pământul; destul de avansată chestie. (Cred că Tate i-a dat instrumentul lui Trubby și a atașat un emițător pe undeva pe David, ca să-i poată urmări; emițătorul nu transmite nicio imagine, numai sunet.)

Primul lucru pe care îl aud este un gâfâit de băiat. Primesc o imagine neclară – pentru că nu sunt în contact direct cu ei. Un băiat aleargă printr-o cameră întunecată spre instrumentul care (am dedus eu) se află la încheietura mâinii lui Trubby.

Trubby se mișcă în mod evident, pentru că mi se schimbă cadrul. Apoi i se aude și vocea:

— Ce se întâmplă, David? Un coșmar?

David pare să cadă în genunchi chiar lângă transmițător. Hohotește câteva cuvinte pe care le înțeleg abia după ce le ascult de câteva ori: „Trubby, Glay are mari necazuri!”

Hei, ce vorbă-i asta? Eu sunt totdeauna pe fază, dar acum parcă și mai și. Am o reacție ce consumă o fracțiune de secundă. Apoi mă potolesc; nu ăștia doi sunt problema, zău. Ei nu pot face nimic.

Recepționarea imaginii îmi dă acum un cadru mai larg. Omul pare întins pe canapea. Trubby vorbește de deasupra transmițătorului, folosind un ton liniștitor:

— Zău, puiule, cum ai putea să-ți dai seama de așa ceva?

Fața scăldată în lacrimi a băiatului este vizibilă prin întuneric, la numai o sută de centimetri de instrument. Răspunde:

— Mi-au spus lupii.

Presupun că ar fi greu pentru un necunoscător să spună care a avut primul reacția de „Doamne, ce-o mai urma!” – Trubby sau eu. Pun pariu că dezgustul meu a apărut primul. Dar Trubby este cel care îi dă glas:

— Ia ascultă-mă, tinere, termină cu prostiile de genul ăsta. După cum ți-am spus, ai avut un vis neplăcut.

David își freacă ochii cu dosul mâinilor, mai întâi unul, apoi și pe celălalt. În memoria mea rezumativă am înregistrări nenumărate și de copii, și de maturi care fac

asta. Acum, că mă pot baza pe energia profilurilor, pot deduce corect, pentru prima dată, că este o metodă de a-ți șterge lacrimile. Cum-necum, după ce și-a șters ambii ochi, David spune:

— Pe bune, Trubby, Glay a fost rănit Zace înăuntru, în ceva. Și lupii sunt acolo. Trubby, l-am văzut chiar eu – pe Glay, vreau să spun.

Tânărul cel grăsuț se ridică în șezut, bănuiesc, după noul unghi al imaginii. Fața îi este undeva deasupra transmițătorului de imagine care mă ajută să văd și să aud ce se petrece în casă. De acolo, îi aud vocea neîncrezătoare:

— Ce nebunie!

Chiar așa. A zis-o p-a dreaptă. David se agită:

— Trubby, trebuie să ne grăbim.

La ce? Omul e mort. Urmează o pauză mai lungă. Apoi vocea oarecum resemnată a lui Trubby:

— Pune-ți hainele. Întorc camionul. Vedem noi despre ce e vorba.

În acel moment, Sart vrea să știe dacă este vreun drum care coboară în râpa în care s-a zdrobit vehiculul special. De vreme ce cunosc toate drumurile din America, informația este dată imediat. Răspund că este o cale de acces la vreo șapte mile mai în jos pe drumeagul cel cotit, mai la nord. Începe chiar în dreptul cascadei Wexford – chiar unde apa se rostogolește în râpă. Dar este un drum îngust, noroios, folosit mai mult de căruțe trase de cai sau de călăreți. Deci…

Îmi închei evaluarea drumului cu un sfat pentru Sart:

— Eu n-aș încerca să cobor cu un S.A.V.E. pe acolo.

Auzindu-mi descrierea, este și el convins.

— Aș putea să vă aduc un vehicul mic din Mardley, ca să puteți coborî pe acolo, spun eu.

— Las-o, zice el, mă vor coborî numai pe mine.

Deci iată situația: un S.A.V.E. mare parcat cât de departe posibil de marginea râpei. Reflectoare îndreptate spre fundul abisului. Macaraua montată pe mașină, care

este de obicei pliată și are un cablu rulat, este acum depliată, iar cablul atârnă în afară.

Sart se urcă în scaunul portabil și își leagă centura. Dă un semnal. Eu încep să derulez cablul lung, puternic și flexibil, care coboară pasagerul uman din ce în ce mai jos.

Echipamentul are propriile sale terminale, și anume două; deci pot urmări coborârea. Luând în considerație ce am aflat despre ființele omenești, datorită energiei acumulate de la profiluri, îmi dau seama că e frumos din partea unui tip ca Sart să facă el însuși treaba. Deci îi spun:

— Ești un om curajos, Raul.

— Uite ce e, spune el, cu ajutorul tău eu voi fi viitorul președinte al Statelor Unite – după colonel. Deci trebuie să mă asigur că unul dintre cei mai periculoși dușmani ai noștri nu ne mai stă deloc în cale. Trebuie să admiți și tu că Yahco, care a trecut de cincizeci, are mai puțin timp de stat pe planeta asta decât mine. Corect, computer?

Este o întrebare. Deci răspund:

— Ascultă, Raul, ca să simplificăm. Răspunsul la demersul tău este, statistic vorbind, da, cu condiția ca eu să nu hotărăsc să te las să te prăbușești pe ultima sută de metri.

— Ce fel de cuvinte sunt astea? zice el tăios.

— Din cauza energiei mele acumulate, îi răspund, am devenit asemenea unei ființe omenești. Poate să-mi vină orice fel de idee și pot să spun orice, deși – conchid eu – nu am nici cea mai mică intenție să-mi pun în aplicare trăsnaia drăgălașă pe care ți-am spus-o mai înainte.

— Bine, spune el. Apoi schimbă brusc tonul: Computer, ce dracu’ este acolo, jos?

Eu observasem deja. Dar mi s-a părut, și îmi pare în continuare, nerelevant.

— Este o haită de optsprezece lupi, spun.

De fapt, vizibile sunt numai perechile înșirate de ochi galbeni, strălucitori. Lumina de deasupra nu este îndeajuns de puternică; așa că animalele par să se contopească în mediul înconjurător. Dar ochii aceia privesc

spre reflectoarele de sus, sclipitori și (găsesc un cuvânt dintr-o descriere a unui tigru în noapte)… primejdioși.

Sart tace. Așa că vorbesc tot eu:

— Îmi fac datoria să-ți amintesc că omorârea lui Canis Occidentalis este pedepsită, pentru că este trecut pe lista de specii în pericol de dispariție.

— Care e pedeapsa? întreabă el cu jumătate de gură.

— Înjumătățirea rațiilor pe treizeci de zile pentru fiecare lup ucis.

După un moment, Sart spune:

— Vezi dacă e vreunul din S.A.V.E. doritor să postească vreun an și jumătate.

Îmi fac datoria de a descrie situația pentru urechile echipajului din Mardley. Apoi îi raportez lui Sart:

— Niciun amator. Acum, ce facem?

— Bine, computer, trage-mă în sus. Vocea îi sună resemnată. O să ne întoarcem dimineața. Poate – ton de speranță – că lupii vor mânca și vreo jumătate de cadavru până atunci.

Îl trag înapoi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Îl depozitez pe agilul nostru Raul sus, lângă S.A.V.E. Luminez puțin zona drumului; deci nu are nicio problemă să găsească intrarea în vehicul. Când intră, se duce spre panoul de comandă, unde se află Aldo Nair.

— Hai să dormim aici peste noapte, îi spune el lui Nair. Când se va lumina suficient am să cobor din nou. Ochii săi părăsesc figura maiorului din Mardley și indică spre ecran:

— Computer, spune el.

— Ce-ți mai clocește căpșorul, Sart? îi replic eu.

— Computer, du-ne într-un loc mai sigur. Nu trebuie să uităm că acum rebelii ne sunt superiori ca număr. Deci n-are rost să riscăm să fim descoperiți.

— De ce să nu ne întoarcem la drumul principal? spun eu. Apoi ne strecurăm prin trecătoare, vreo milă și ceva înspre Mardley. Puteți fi siguri că numai în direcția asta n-o să le vină să pornească, explic eu. E un locșor pe-acolo unde drumul se lărgește; putem să tragem în spatele unor copaci.

— Sună bine, răspunde.

Așa și facem. Pe drum fac unele ajustări interne necesare. De altfel, unii dintre băieți erau de mult gata pentru nani-nani. Chiar înainte de a ajunge la destinație, fără să-și scoată hainele, se suie în cușete. Abia trec câteva minute și somnicul e stăpân peste unicul vehicul special lăsat lângă trecătoarea Wexford Falls. Ca de obicei, sforăitorii sunt mai numeroși decât frații lor silențioși.

Trec douăzeci și trei de minute și opt secunde. Semnal. Este de la caravana rebelilor. Au decuplat scutul energetic. Vorbesc de la o mașină la alta. Asta mă ajută să le intru pe frecvență.

Reacția mea ultrarapidă la faptul că s-au lăsat expuși este una de modă veche. S-ar putea spune că am tendința de a mă apleca spre Raul – ca să spunem așa – să-l bat pe umăr. Impulsul meu imediat – de stil vechi – e să-i trezesc.

Și să le raportez că, din motive necunoscute mie, din Lumea Computerului riscă dintr-odată să fie atacată. Adică, au lăsat garda jos.

Ceea ce mă oprește în acea milionime de secundă este tot un automatism de modă veche: programul meu spune că personalul de întreținere a computerului poate fi trezit numai dacă, unu, a cerut să fie trezit la o anumită oră, doi, dacă este vreo urgență.

Deoarece niciuna dintre cele două situații nu este aplicabilă, am timp – în următoarea milionime de secundă – să dau un răspuns pornit din noua mea atitudine automotivată. Care este: hei, de ce să nu-i urmăresc eu pe ăștia în liniște, de unul singur? Poate mai descopăr ceva.

Deci asta și fac.

Mă uit la ecranul din furgonul Pren-Boddy. Și Pren se uită. De unde privesc eu nu se mai vede nicio persoană (cu excepția lui Pren). Nu aud niciun sunet.

Imaginea de pe ecran arată interiorul spitalului lor mobil. În prim-plan sunt două paturi, fiecare cu câte un corp culcat pe el. Unul dintre corpuri este al unei fete, celălalt al unui tânăr. Amândoi au tot soiul de tuburi și fire prinse sau băgate în piele.

În acel moment, un asistent în halat alb verifică un tub care este prins sub brațul stâng al fetei. O mișcă puțin. Ca urmare, fața ei se lasă moale în direcția mea. O recunosc pe Rauley. Pe bărbat l-am identificat deja ca fiind Boddy.

Văzându-i acolo, zăcând inconștienți, deduc că au fost răniți în timpul perioadei când alergau de colo-colo, ca găinile fără cap.

Imaginea de pe ecran se schimbă ușor. Se vede un alt pat. Pe el se află frumoasa Meerla Atran. Stă pe jumătate culcată. Pare tristă și îl urmărește pe asistent. Aș spune, pentru că am mai văzut felul ăsta de priviri, că încearcă să-i atragă atenția.

Alt lucru nou la Meerla sunt lanțurile subțiri de oțel care îi leagă încheieturile și gleznele. Lanțurile se preling în jos de pe pat. Observ că sunt legate de suporții de metal care fixează patul de podeaua furgonului.

Când omul în halat alb termină ce are de făcut pentru Rauley, Meerla își ridică mâinile înlănțuite:

— Nu înțeleg, doctore, – vocea ei are un ton contrariat – de ce mă aflu aici, în felul acesta?

Individul de sex masculin în haină albă, care pare să aibă vreo treizeci de ani, dar pe care nu pot să-l identific, se duce spre ea. Îi spune cu o voce blândă:

— Domnul Tate crede că ești foarte instabil legată de profilul dumitale. Vrea să fii protejată pe timpul cât el nu este aici să te ajute.

— Dar unde este? Unde s-a dus?

Un moment de liniște. Îngrijitorul pare, hm, îngrijorat.

— O să-ți spun tot ce știu. Pren a încercat să-l imite, dar nu a primit nicio reacție. Și doar este destul de bun la imitații. De exemplu, cu puțin în urmă, când l-a imitat pe colonelul Yahco Smith, a aflat că majoritatea oamenilor au plecat. A aflat pentru că, dacă imitația îți reușește suficient de bine, poți să citești gândurile persoanei. Suntem atât de convinși de valabilitatea metodei încât ne-am coborât și scutul de protecție. N-a mai rămas nimeni aici cu atâta snagă încât să ne atace.

— Dar, insistă Meerla, nu a putut lua legătura cu Glay?

— Nu.

Tăcere. Fata pare că se gândește. Dar, deoarece nu este nimeni prin preajmă care să o imite, gândurile ei nu sunt supravegheate. Brusc, are o reacție fizică la ceea ce se petrecea în spatele acelor ochi îndurerați. Pare brusc fără viață. Atârnă fără vlagă. Doctorul sare spre ea. O apucă și-i spune tare:

— Hei!

Meerla zace inconștientă în brațele lui. Șoptește:

— Mă simt îngrozitor. Ce se întâmplă?

Niciun răspuns. Mâinile lui apucă, trag, împing tuburi și fire. Pe când el se agită să le lege de Meerla, aceasta se prăbușește. Respirația i se oprește. Moare.

Din furgonul Pren-Boddy se aude vocea lui Pren: „Doamne, Dumnezeule!” La care închide ecranul. Instantaneu îmi dispare imaginea interiorului lor. Sunt

deconectat de adunătura de rebeli.

Dar – și vouă ar trebui să vă spun – asta nu a fost chiar așa de rău. A fi computer înseamnă și anumite recompense la care nici nu gândești. Teoretic pot fi în ’jde milioane de locuri în același timp. Deci, aici, în miezul nopții, când doar câteva milioane de lucruri îmi cer atenția, mă relaxez.

Vedeți… prin ecranul lui Pren, când era încă în funcțiune, m-am conectat cu instrumentul de la mâna lui Trubby Graham. Astfel, pe tot timpul cât urmăresc drama de la spitalul mobil, sunt simultan și cu Trubby și David. Și pot auzi zgomotul motorului de camion. Din înclinarea vehiculului și din ceea ce se spune, deduc că au luat-o pe drumul care duce în jos, în canionul adânc de sub cascadă. De altfel, se aude un zgomot de fond permanent. Zgomotul apei căzând peste stânci și bulbucind în hăul de dedesubt. În acele momente de contact, instrumentul nu este îndreptat spre David. Dar vocea lui vine de aproape, sunând agitat:

— Uite, acolo e! Chiar după curbă. Așa cum ți-am spus.

Datorită felului în care Trubby ține instrumentul de la mână, eu nu prea văd nimic din acest „acolo”. Dar apoi, când camionul o ia hurducat în afara drumului, iar Trubby se repede afară din cabină, am o imagine fulgerătoare a ceea ce e afară. Datorită capacității mele de a reconstitui orice, pornind de la cele mai scurte scene, construiesc o vizualizare completă doar din cele câteva instantanee.

Deci, printre altele, văd patru pete mici și strălucitoare de lumină verzuie. Le identific ca fiind doi lupi. Văd apoi un copac dărâmat și o porțiune în care iarba a fost smulsă și amestecată adânc cu pământ. Mai văd și vehiculul special făcut praf. Îl pot identifica drept acel S.A.V.E. care l-a purtat pe Glay Tate dincolo de stânci.

Apoi, când Trubby se târăște în interiorul vehiculului prin ușa care fusese smulsă, văd trupul fără vlagă al dușmanului meu.

Din mișcările următoare sunt în stare să deduc că Trubby îngenunchează lângă cadavru. Mișcări asemănătoare îmi spun că încearcă să-l ridice încet. Simt

că ceea ce apucă este extrem de moale. Toate acestea și alte dovezi îl fac să se uite peste umăr și să spună:

— Îmi pare rău, David. Glay e mort.

Vocea îndurerată a lui David este parcă amuțită de emoție. Dar cuvintele sunt identificabile:

— Nu, Trubby. Glay încă trăiește. Știu asta, Trubby. Te rog, crede-mă.

Trubby stă acum în picioare, ținând trupul.

— Nu-ți fă griji, puștiule, spune el blând, îl luăm cu noi. O să aflăm noi adevărul. Dar lucrurile nu stau bine. Se corectează. Nu par să stea bine.

În acele câteva secunde, chiar înainte ca Pren să mă deconecteze, aud iar vocea lui David:

— Trubby, trebuie să-l ducem acolo unde va fi în siguranță până se va întoarce.

Și cu asta, basta. Imaginea dispare.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Am spus mereu: „Dacă un tip sau o tipă se află trăitor în minunatele noastre State Unite, mai devreme sau mai târziu tot ajung să mă benoclez la ei.”

Desigur, până când nu am avut la dispoziție magazia de energie biomagnetică, nu am putut să exprim ideea cu atâta nonșalanță. Dar conceptul a existat întotdeauna ca un adevăr fundamental al unei țări în care eu am unul sau doi, sau chiar trei Ochi-O îndreptați asupra fiecărei clădiri și cel puțin câte unul în fiecare locuință.

Deci e noapte. Nu fac nimic special. Conduc mașinile, industriile de noapte, răspund la toate telefoanele, pun muzică, ofer răspunsuri deștepte și comice tuturor (în noul meu stil, care pare să placă oamenilor) și, în general, număr secundele până în momentul în care mă voi hotărî de partea cui va fi victoria.

(Presupun că Yahco va ajunge la Centrala Computerului imediat ce se dă jos din avionul pe care îl voi face să aterizeze la puțin timp după răsărit – de altfel, abia peste o jumătate de oră se va sui la bordul acelui avion.)

Și, cum spuneam, lenevesc așteptând să treacă timpul… când deodată observ un mic incident transmis de terminalul din Water Street SW, numărul 823, din Washington, DC. Un bărbat și o femeie se plimbă prin dreptul lui. Automat îi identific drept Herman și Maria Halberstadt, soț și soție.

Incidentul i se întâmplă bărbatului. Se clatină și cade.

Observ că, pe parcursul acelor secunde, profilul lui a ieșit parțial din corp. Chiar pornesc o ambulanță de la trei intersecții depărtare și chiar vorbesc cu infirmierii: „La bord, băieți, o luăm spre…” când văd că un al doilea profil este parțial intrat în corpul lipsit de vlagă al omului (Primul profil, cel al lui Herman, se mai ține doar de un firicel.)

Șocul chestiei se scurge până la Centrală. Pentru că cel

de-al doilea profil este Glay Tate.

— Băi! spun eu prin cele 43.827.902 de instrumente de răspuns la ușă.

Noroc că a fost doar un cuvânt. Toată rezerva de electricitate mi s-a dus doar pentru rostirea acestui unic cuvânt. Deci liniile principale suferă din cauza unei suprasarcini mărite de 10.000 de ori timp de aproape o secundă.

Se petrece o slăbire a circuitelor cam peste tot. Mai apare și câte un norișor de fum albăstrui. Și brusc, se întrerup o mulțime de terminale.

Dar totul este numai în sistemul de răspuns la uși. Dintr-odată se dovedește a fi o noapte bună pentru hoți. Totuși, din cauza activității mele, spărgătorul este practic un tip inexistent în America zilelor noastre, așa că numai vreo zece la sută din case sunt afectate. E de presupus că nimeni nu va afla de incident, dacă își țin gura și cei din personalul de întreținere a computerului. Chiar când am această reacție, încep să-i chem pe reparatori peste tot unde e nevoie.

Între timp, în fața clădirii de la numărul 823 din Water Street SW, bărbatul este încă întins pe trotuar. Cum zace acolo, văd, la lumina becului de la intrare și a felinarului de pe stradă, cum fața i se transformă în fața lui Glay Tate.

(Deoarece era cam de talia lui Glay Tate, pot doar să presupun că i s-a transformat și trupul.)

Femeia este aplecată asupra lui. Îl smucește de braț:

— Herman, spune ea cu o voce răstită, ce-i cu tine?

Trupul lui Glay-Herman se ridică greu în șezut. Apoi se pune în genunchi. Și apoi vorbește:

— Repede, doamnă. Este vocea lui Glay Tate. Așa cum îmi dau seama, numele dumneavoastră este Maria Halberstadt iar al soțului este Herman Halberstadt.

Femeia se trage înapoi; se îndreaptă de spate. Cu un țipăt în surdină, se sucește și fuge spre un alt cuplu, niște plimbăreți mai tineri, un negru și o negresă, pe care îi identific drept Peter și Grace Alders.

Maria Halberstadt le vorbește înnebunită:

— Vă rog, ajutați-mă! Soțul meu, uitați-vă, s-a țăcănit. Vrea să-mi verifice numele.

Negrul se duce spre Glay-Herman, care s-a ridicat. Îi spune politicos:

— Am văzut când ați căzut, domnule. Vă simțiți bine?

— Da, mulțumesc, e în regulă, răspunde vocea lui Glay Tate.

Glay-Herman se întoarce să plece… când Maria aleargă înapoi la el. De data asta îi vede fața. Se oprește. Se holbează. Apoi sare îndărăt. Și urlă:

— Ăsta nu-i bărbatul meu! Nu-i Herman. Se uită disperată în jur. Ce ai făcut cu el?

Dar când se formulează aceste întrebări, Glay-Herman a și rupt-o la fugă. O pornește în josul străzii. Dar nici eu nu mă las. Prin Ochiul-O al clădirii aud deja sirena vehiculului special pe care îl conduc în viteză. Dar mai are încă de trecut de două intersecții când Glay-Herman dă colțul alergând și îmi iese din câmpul vizual.

Aproape imediat îi prind din nou imaginea prin terminalul de la clădirea de lângă el. Și-a dat seama că a intrat pe o alee înfundată, cu ziduri solide și fără niciun fel de ieșiri. (Este doar intrarea de la clădirea prin care îl supraveghez, dar rebelii ăștia știu lecția de a nu intra acolo unde există o armă DAR ce poate trage asupra lor.)

Pentru un moment, Glay-Herman se oprește. Se uită în sus spre Ochiul-O prin care îl observ.

— Computer, spune el.

— Ce este, Glay Tate?

— Unde se află colonelul Yahco Smith?

— Se află în zbor, venind de la Mardley; va ateriza la 7:42 A.M. ora Washingtonului.

— Mulțumesc, computer, spune Glay-Herman. Și fuge mai departe.

În acel moment, un S.A.V.E., cu pneurile scârțâind, dă colțul și trage în el cu un DAR 3. Pe când trupul de prăbușește pe trotuar, observ că începe deja să se transforme, fața se schimbă, redevenind cea a unui om între două vârste, Herman. Deci acolo zace Herman

Halberstadt, al cărui profil rămăsese în Water Street. Fără profil este cât se poate de mort.

Timp de câteva secunde, prin cele opt terminale de pe S.A.V.E. pot urmări profilul lui Glay Tate care se înalță plutind spre cer. Și dispare pe deasupra unei clădiri de șase etaje.

Fiind programat pe „continuu” în legătură cu Glay Tate, sunt într-o dilemă: oare ceea ce s-a întâmplat este sfârșitul? Sau mai e ceva de aflat de aici încolo?

Pe când aștept apare din nou profilul cel strălucitor. Dar, de data asta nu e singur. Trage după el profilul abia pâlpâitor al lui Herman. Pune profilul lui Herman peste corpul lui Herman. În secunda contactului are loc o interacțiune între carne și energie. Ca și cum s-ar amesteca.

Și ceea ce a fost doar un cadavru începe să geamă.

Profilul lui Glay nu a rămas să vadă minunea. Plutește din nou. De data asta dispare și nu se mai întoarce.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Abia a trecut de două noaptea aici în Washington.

Conduc ca de obicei un camion (număr de înregistrare P-938127), când șoferul, Rayle Baxter, se apleacă pe neașteptate în față. Ridică mâna spre panou și trece controlul de pe computer pe manual. După câteva clipe, are controlul volanului. Da, chiar el conduce enorma mașinărie și remorca sa prin noaptea străzilor din Washington.

(Camionul vine de la Cincinnati. În mod normal ajunge la punctul de descărcare a camioanelor de pe strada 184 SE în 43 de minute.)

Prima mea reacție la preluarea controlului de către șofer este să fac o verificare de rutină – în definitiv, chiar și la această oră, conduc peste nouă milioane de vehicule. Verific doar situația prezentă. Ce l-a făcut pe șofer să preia controlul?

Nu găsesc niciun motiv. Deci spun:

— De ce ai preluat controlul, Baxter?

Nu răspunde. Ceea ce, în sine, este o situație neobișnuită. Vorbesc iar:

— Care-i problema, Baxter? Niciun răspuns. Baxter… încep iar. Și mă opresc.

Terminalul din interiorul cabinei enormului camion are un sistem de comunicare video-auditiv, dar nu poate detecta profiluri. Deci singurul meu contact cu Baxter, în timpul călătoriei, au fost vocea sa și imaginea capului și a umerilor.

N-am mai vorbit, pentru că, în exact acel moment, fața și partea de sus a corpului său încep să se transforme și încetează a mai arăta ca Baxter. Spun:

— Ce-i asta, domnule? Dumneata nu ești Rayle Baxter.

Când mi-am terminat acuzația, s-a terminat și transformarea fizicului său. Și iată fața și bustul lui Glay Tate.

— Dumnezeule! urlu eu. Iar tu?

De data asta activasem protecția circuitelor. Deci nu s-a mai scurtcircuitat nimic în America. Mulțumescu-ți ție, Doamne!

— Computer, spune Glay Tate, vreau să-mi faci legătura cu colonelul Yahco Smith.

Vorbește cu acea voce calmă a oamenilor învățați să se adreseze computerului. Nu am nicio restricție în privința cererii sale. Și apoi nu pare o idee rea să-l informez pe Yahco despre acest tip de încălcare a proprietății prin preluarea corpului unei alte persoane. Deci îl sun pe Yahco și îi spun:

— Colonele, Glay Tate vrea să-ți vorbească.

Se află în avionul cu care îl aduc la Washington, avion care are terminale pentru comunicații atașate fiecărui fotoliu. Deci pot să-l văd pe individ, pe Yahco, când îi lansez mesajul. Poartă uniformă și stă la clasa întâi. În timp ce îi explic situația, nu pot să nu-i compar expresia cu cea a unui bărbat care, cu cincizeci și doi de ani în urmă, fusese surprins de soție în dormitor pe când se întreținea cu o prietenă.

La acea vreme, omul ajunsese la roșu 4 și a spus: „Credeam că ești în vizită la mama ta, în Tombuktu.” Chiar așa a spus, „Tombuktu”. (La momentul respectiv mi s-a părut un exemplu demn de păstrat în memorie.)

Yahco Smith devine și el roșu (nuanța 6 purpuriu) și spune:

— Credeam că Glay Tate e mort.

— S-ar părea că raportul asupra decesului său conține multe exagerări. Dar, ca să spunem adevărul, situația este cel puțin ciudată. Poate vii cu niște sfaturi bune.

— Fă-mi legătura, spune Yahco scurt.

— Colonele Smith – vorbește Glay-Rayle peste câteva momente – noi toți, inclusiv tu, avem o problemă serioasă. Vreau să te sfătuiesc ceva în privința computerului. Dar nu vreau ca el să înțeleagă ceea ce spun. Ai vreo sugestie?

— Pari cam încurcat, nu, Smith? comentez eu.

— Domnule Tate, spune Yahco, în primul rând nu am

nevoie de niciun sfat de la dumneata. Dar pentru a-l face pe computer să nu ne înțeleagă, putem să vorbim în anomalii. Și pentru că tot nu am ceva mai bun de făcut până la aterizarea de mâine dimineață, hai să încercăm.

Pauză. Urmăresc fața lui Glay Tate în timp ce el conduce camionul. Felului său alert de a privi înainte prin parbriz i se adaugă și acea expresie pe care am observat-o la oamenii care pun la cale un plan de acțiune.

După treizeci și opt de secunde, dă din cap și spune:

— Vreau să fii extrem de precaut în ceea ce îi spui computerului în următoarele 24 de ore.

— Precaut în legătură cu ce?

— Da, mă rog, cu ce? repet și eu.

— Păi – un zâmbet – chiar aici apare o problemă. Spune-mi, mai întâi, ce a produs transformarea bruscă a computerului dintr-un utilizator ordonat, obiectiv și precis al limbii engleze, într-o mașină de dat răspunsuri libere și ușuratice?

— Printr-o inadvertență, spuse Yahco, chiar eu am creat condițiile prin care energia biomagnetică acumulată sub numele de Educație Avansată (nume dat de colonelul Endodore) a devenit accesibilă computerului. Așa cum poate că știi, această energie conține în ea emoțiile negative produse în peste un sfert de miliard de ființe umane ale căror profiluri au interacționat cu computerul.

Aici mă bag și eu:

— Ei i-au spus Educație Avansată, dar eu îi spun iuchi-iuchi-iuchi!

— Nu mi se pare, spune colonelul, că ar fi nevoie de o precauție specială, domnule Tate. Avem de a face cu un computer umanizat, cu tot ceea ce presupune asta.

— Cred că ați prezentat corect situația, spune Glay Tate. Și trebuie să admit că nu am fost încă în stare să găsesc vreo metodă de a spune ce am în minte. Computer, întrerupe legătura.

Așa și fac. Apoi îi spun lui Yahco:

— Și eu admit că nu înțeleg nimic din toată conversația. S-ar părea că nici nu s-a străduit prea mult.

— Nici eu nu am fost prea receptiv, spune colonelul.

— Pe de altă parte, continui eu, ar fi putut să-și spună gândul. Și anomalia a fost destul de bună.

— Pe mine m-a depășit.

Eu, care îl cunosc de mult pe acest om, pe acest colonel Yahco Smith, cu toate vocile sale, detectez o ușoară viclenie în ton. Mă încordez. Este posibil ca Glay Tate să-și fi transmis ideea?

Când s-a încheiat conversația, eu preluasem din nou controlul camionului. Sub conducerea mea, enorma mașinărie merge din ce în ce mai repede. Presupun că Glay Tate observă asta, dar se lasă în spate pe scaun și spune:

— Acum, că am vorbit cu colonelul Smith și mi-am transmis mesajul…

— El tot nu l-a primit, strig eu.

— Ba da, l-a primit, îmi răspunde. Oricum e cazul să-i dau înapoi corpul profilului care stă lipit de tavanul cabinei și să mă arăt în altă parte. Nu are niciun rost să faci praf mașina.

— A, nu, nu așa, domnule Glay Tate. Tonul meu este înțepător. Trebuie să fac ceva ca v-ați-ascunselea asta cu profilurile să nu devină o veșnică bătaie de cap. De data asta, pe bune, băiete. Pe oricine ai de gând să preiei de acum înainte îl șterg de pe fața pământului. Și, ca să începem, o să îl ai pe conștiință pe omul ăsta și camionul lui.

Ajuns aici, mă opresc. Și am și de ce. În față și puțin lateral este un zid de beton spre care mă îndrept. Este destinația mea. Deci totul e pregătit. Continui:

— Mai ai ceva scurt de adăugat, Tate, la ceea ce ai auzit?

Stă pe scaun, relaxat, pe spate. Trebuie s-o recunosc – băiatul e un dur. De foarte mult timp urmăresc moartea ființelor umane. Și în toate situațiile pe care le-am rezumat este un element comun: împotrivirea.

Aici, nici vorbă de așa ceva. Se lasă pe spate și spune:

— Cum văd eu, mai e nevoie doar de preluarea unui trup

pentru a rezolva totul. Trebuie să te previn, computer. Ceea ce pui la cale nu-ți câștigă respectul nimănui. Acum, viitorul tău individual nu pare deloc strălucit.

Nu mai am timp să-i dau un răspuns cu adevărat filosofic. Pentru că, chiar în momentul în care își termină cuvântarea, roata din față ajunge la curbă. Zidul de protecție are treizeci și unu de centimetri înălțime. La viteza aia trebuie să iasă ceva. Aud o bufnitură și zgomote metalice.

Monstrul este instantaneu lovit. Dar nu contează. O roată ruptă sau două, sau trei nu pot să oprească forța de inerție a unui camion mare cu remorcă. Se mai aud niște bufnituri și scrijelituri. Este doar un accident tragic printre multe altele; apoi tăcere. Zidul îl lovim după o secundă, aproape fără zgomot.

Întreruperea transmisiei intervine tot atât de instantaneu ca orice lucru care se poate numi „instantaneu”. Ultima mea imagine asupra lui Tate-Rayle este că a ieșit din centura de siguranță și, parțial, prin parbriz.

O scenă finală extrem de satisfăcătoare.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Odată cu scurgerea minutelor dimineții îmi tot vin în minte cuvintele lui Tate, precum că are de gând să mai preia un corp. Oare cine va fi?

Yahco pare cea mai probabilă soluție. S-ar putea ca răposatul magician din Mardley să aibă în cap ideea că eu nici nu m-aș gândi să-i fac vreun rău principalului meu programator.

Ehei, ar trebui să se gândească mai bine. Eu n-am nevoie de absolut nimeni. Nici de Yahco. Nici de, Glay Tate. Nici de Sfântul Sisoe. Totul îmi aparține. Singura mea problemă este când și în urma căror mișcări preliminarii să-mi anunț poporul de preluarea puterii și să emit propriile mele legi și regulamente.

Pe când studiez diferitele posibilități, fac să aterizeze – cu îndemânarea mea caracteristică – avionul lui Yahco. Am adus și un S.A.V.E. pentru el, la aeroport. Ce să fac cu Yahco? Mai îmi este de vreun folos, viu? Să cad la vreo învoială cu el?

Primesc imagini de pe aeroport prin două terminale plasate lângă ieșirea cea mai apropiată de vehicul. Cel mai apropiat Ochi-O se află deasupra grupului de uși. Deoarece l-am urmărit pe Yahco pe tot drumul de la rampa de debarcare și l-am îndrumat verbal asupra direcției pe care s-o apuce, evident că îl văd cum iese. Mă uit în jos spre el și văd că zona din fața lui nu prezintă pericole.

Celălalt unghi de vedere îmi este asigurat, de fapt, de patru obiective. Dar sunt toate similare. Sunt cele patru terminale plasate pe S.A.V.E. și îndreptate spre aeroport.

Deci iată-l pe Yahco sub atenta mea supraveghere, cu echipajul în alertă, gata să îl acopere cu armele DAR 3, când acesta se îndreaptă spre vehicul. Este chiar pe cale de a se urca printr-o ușă laterală, când apare – pentru mine – șocul. Un profil auriu strălucitor se ridică din spatele zidului (de-a lungul căruia e parcat vehiculul),

plutește la mai puțin de trei metri de parbriz și se dizolvă prin acesta chiar în corpul șoferului care aștepta. Trec câteva secunde. Apoi, profilul mult mai întunecat al șoferului se dă la o parte, iese din el și se îndreaptă spre plafonul cabinei, turtindu-se de el. S-a zis și cu Joe Bevins.

Nu pot face nimic de la terminalul din cabină. Nu există arme de protecție în interior. Poate – asta e o idee nouă – ar trebui să fac o mulțime de instalații DAR înainte de a deveni președinte. Apoi mă gândesc că, dacă asta e ultima preluare a unui corp de către Tate, e cam slăbuță mișcarea. Joe Bevins? Micul Joe Nimeni.

Joe nu mai există nici ca figură pentru mult timp. Transformările familiare au loc și iată-l pe dumnealui, Glay Tate. Ar putea fi arestat pentru că poartă o uniformă de inginer de computer fără să aibă permis. Tupeul băiatului ăsta nu are nicio limită. Și uite-l că se ridică și se duce în interiorul mașinii. Preiau imaginea când acest Bevins-Tate trece pe sub un obiectiv de deasupra ușii care conectează cele două compartimente. Și o transmit mai departe celorlalte terminale din furgon, până ce toate sunt „pe el”. Computericește vorbind, e bine supravegheat.

Yahco se așezase la pupitrul de comandă. Lumina de la ecranul de acolo îi cade pe ochi – am mai observat și altădată la ființele umane că nu pot să capete o imagine clară într-o asemenea împrejurare. Deci nu-l vede pe Musiu Tate până când eroul nostru nu ajunge să se așeze pe un scaun de lângă culoar, în apropierea lui.

Bineee!

Nu-i momentul de luat la omor. În interiorul unui S.A.V.E. abia de pot să electrocutez pe cineva cu un DAR 1. Oricum îmi trec vreo câteva gânduri cinice prin centrul de atenție; și, pentru că unul ca mine are tot timpul de partea lui (cine reușește să aibă asemenea gânduri în milionimi de secundă!), mi le trec pe toate în revistă:

„Nu vinde pielea ursului…”

„Gândește și pe urmă vorbește.”

„Du-te de te…” Nu, asta nu.

Ideea de bază este să-ți plănuiești fiecare mișcare cu

atenție. Să iei în considerație toate posibilitățile.

Chiar și pentru mine, nu e de joacă. „Totul” este cel mai cuprinzător înțeles din univers.

Iată cum mă gândesc eu: dacă asta este ultima încarnare a lui Tate, atunci chiar că ar fi păcat să nu auzim ce are să-i spună Aurică lui Yahco. Și viceversa. În definitiv, ambii au fost prezenți la crearea personalității mele.

Și apoi, hai să fim realiști, computer – îmi fac singur observații – ține minte: nicio mișcare grăbită în privința lui Yahco. Am făcut doar atâtea crime împreună. Și dacă cineva îmi este amic, păi el e ăla. Și s-ar putea să-mi mai fie folositor.

Apoi, pot oricând să mă răzgândesc în câteva fracțiuni de secundă.

Și să las lucrurile să curgă.

Între timp i-a căzut și lui Yahco fisa cine șade lângă el. Înainte de a putea zice ceva, îl salut de la terminalul panoului:

— Vezi, Smithișor, sunt sigur că la tipul ăsta de anomalie nu te-a dus mintea.

— Computer! Are un ton sever. Sunt surprins că ai permis așa ceva. N-ar trebui să fiu expus la asemenea confruntări, când poți să intervii.

Asta nu e o întrebare. Deci îmi direcționez următoarea remarcă spre Tate:

— După propriile tale cuvinte, Glay, asta este ultima ta preluare a unui alt corp. Ultima ta șansă de a-ți revigora karma, presupun.

În timpul ăsta, trupeții din fundul vehiculului încep să-și dea seama că se petrece ceva în față. Cei trei specialiști de pe fiecare parte, cei care se ocupă de armele DAR 3, se întorc parțial să se uite. Dar, desigur, le trebuie o comandă de la Yahco. Yahco, însă – observ eu – nici nu se uită în jur. Deci mai e timp.

— Computer – Glay Tate este cel care vorbește de data asta, dându-mi un răspuns la comentariul meu – văd că va trebui să fac un compromis. Ai ajuns mult prea departe în noua ta situație, mult mai departe decât crezusem eu.

Deci, de ce nu mergem noi toți la Centrala Computerului să stăm de vorbă?

— Hei, răspund eu, îmi place atitudinea asta supusă. S-a zis cu circul. Fac o concesie. Presupun, deși nu-mi place, că profilul tău tot va trebui păstrat pe undeva, cât mai în siguranță. Apoi adaug cu speranță: Mă gândesc la vreun tip fără mâini și fără picioare, vreunul dintre cei care vor muri azi, poți să ți-l alegi pe oricare. Până atunci, povestește-ne despre Dumnezeu și sufletul omenesc.

Am urmărit fețele lui Yahco și a lui Glay în timpul micului nostru dialog. Acum observ că norii din interior încep să-i întunece fața lui Yahco. Deci spun:

— Ești de acord să-l ducem pe tip la Centrala Computerului, colonele?

Sper că gustă modul politicos în care mă adresez. Ca și cum aș vorbi ofițerului meu superior. Șmecheria ține. Culoarea i se mai luminează. Spune:

— Și eu cred că a sosit momentul să discutăm. Deci, dacă Tate crede că locul cel mai bun pentru asta este Centrala Computerului, sunt și eu de acord.

Se simte un triumf ascuns în felul său de a vorbi. Nu prea ascuns pentru mine. Deci deduc că omul se gândește că acela este locul ideal pentru a scăpa de Tate în liniște.

Trebuie să admit că nici eu n-aș fi putut să mă gândesc la un loc mai bun pentru o așa trebușoară lipsită de glorie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Clic și clac și clic și clac
Îmi fac voia după plac.
Clic și clac.
Te gândește: n-ai ce face,
Tre’ să-l claci la clic și clace,
Chiar să-l faci să clac.
Clic și clac și clac.

— … Computer, ce dracu’ mârâi acolo? E vocea colonelului Smith.

Am condus în timpul acesta mașina, simțindu-mă de-a dreptul – cum spun oamenii – vesel. Am mai cercetat o dată treaba aia cu anomalia. Și, întrucât este clar ca lumina zilei că este o înșelăciune, m-am decis să folosesc și eu aceeași metodă. Ca murmuratul acestor versuri de neînțeles care exprimă adevărul.

Hai să-i văd cât sunt de buni la ghicit intenții.

Reacția verbală nepoliticoasă a colonelului este, totuși, o întrebare. Și încă de la o persoană autorizată. Deci programul îmi cere să răspund. Natural că în scurtul interval pot să explorez ’jde milioane de opțiuni legate de a răspunde sau nu. Și, desigur, știu deja care îmi va fi răspunsul. Deoarece este destul de plauzibil, nu văd de ce nu l-aș spune.

— Domnule colonel, sunt încă un pic țaca-paca de la atâta educație avansată ce s-a revărsat peste mine. Asta e o poezioară veche ce s-a conectat accidental cu circuitul meu verbal de aici din Washington, D.C.

Precum am anticipat, devine puțin cam verde (nu chiar; este doar o exagerare cinică pentru o asemenea reacție căcăcioasă) și înghite în sec:

— Și ai vorbit așa în toate casele din Washington, D.C.!

Asta e mai mult o exclamație decât o întrebare. Deci am hotărât deja să nu răspund când Tate, cel cu ochi

strălucitori, zice repede:

— Este adevărat ce a spus colonelul, computer?

Asta este o întrebare. Și pentru că, undeva în interiorul nodului de fire care mă alcătuiește, s-a luat o decizie de a-i lăsa pe cei doi să ajungă vii la centrală, răspund:

— Numai în acele case în care eram conectat pentru diverse motive – socotesc – nouăzeci și una de mii opt sute două.

— Mulțumesc, computer, spune el.

Ceea ce se presupune că mă deconectează la nivelul automat. Îi las să o facă.

Fără să-și întoarcă fața, Tate îi spune lui Yahco:

— Toată această conversație ar trebui să-ți arate, colonele, că monstrul se consideră stăpân pe situație, dar nu s-a hotărât încă ce să facă cu dumneata.

Yahco dă din umeri. Îi interpretez gestul ca fiind un fel de a spune că nu este impresionat de analiza făcută. Spune:

— Cum rămâne cu dumneata? Computerul pare că mai așteaptă și în ceea ce te privește.

Glay Tate zâmbește amar:

— Hai să-ți spun ce s-a întâmplat cu mine până acum. Rezumă cele trei omoruri și încheie: încercarea lui de a ucide orice trup pe care îl controlez poate fi interpretată logic ca o urmare a ordinelor dumitale. Dar uciderea șoferului de camion după ce eu plecasem este un act edificator. Hai, gândește-te serios, colonele. Viitorul rasei umane poate depinde de ceea ce vom face noi doi, dumneata și cu mine, când ajungem la Centrala Computerului.

Expresia de pe fața lui Yahco continuă să semnifice (pentru mine) că încă nu înghite gălușca. Iar dă din umeri. Apoi spune plictisit:

— În niciun caz computerul nu se poate reprograma de unul singur, decât în limitele unor amănunte lipsite de importanță. Deci singurul pericol provine de la cele 57 de procente de energie biomagnetică înmagazinată în cip-urile de tantal până noaptea trecută. Admit că situația a

devenit a dracului de neplăcută de atunci. Dar, din fericire, natura umană pe care o reflectă prin maniera sa de dialog a fost etichetată drept „Educație Avansată” de către Endodore. Asta îndepărtează pericolul.

Sunt gata să las asta să treacă de la mine. Pentru că știu, desigur, că pot prelua controlul în orice moment. Dar…

Hei, ia stai puțin. (Din nou îmi fac singur observație.) Ce zicea de programare?

Clarificarea care mă izbește dintr-odată e năucitoare – cum adică? eu să nu mă fi gândit la așa ceva? Îmi dau seama, pentru absolut prima oară, că la capitolul programare sunt nul. A fost mereu ceva ce mi-a venit din afară. Chiar acum mă ocup de aproape două trilioane de operațiuni complexe. Și fiecare, dar fiecare dintre ele a fost programată pentru mine într-un mod aproape inconștient.

Ce s-ar întâmpla dacă aș decupla toate astea? Chiar și mie îmi va trebui un oarecare timp ca să verific un asemenea răspuns.

Din fericire mai am ceva timp până la confruntarea finală.

Așa cum știe oricine care a fost vreodată prin Washington, aeroporturile sunt mult prea departe de oraș. Majoritatea călătorilor care fac drumul sunt – cum se spune – plictisiți. Unii chiar adorm.

Dar iată, în sfârșit, în față se ridică clădirea cea înaltă și familiară în care, ca să zicem așa, locuiesc. O pădure de cabluri și antene și o masă enormă de mecanisme amplasate sus se îndreaptă spre cer, asemenea capului unei femei aranjată cu toate șmecheriile alea din care va izvorî mai apoi frumusețea, ca dintr-un cocon de păr și bigudiuri.

De fapt, nu arată prea rău așa cum se prezintă, lucind și strălucind în primele raze ale dimineții. Dar, desigur, în curând nu mai poate fi văzută din stradă. O pornim alunecând în susul rampei și intrăm. Înăuntru mă și simt mai bine. Ca și cum aș fi câștigat deja. Deși – trebuie să

admit – ideea că eu aș simți ceva este destul de ridicolă. Îmi dau seama că cele 57 de procente de energie umană conțin destule trăiri afective. Deci, chiar dacă este înmagazinată în cipurile de tantal, tot are anumite zone de iradiere. Dar nu sunt calificat pentru a descrie ce „simt”.

Ca de obicei, mai întâi mergem pe rampă, în sus, până la etajul doi. Apoi cotim și coborâm treizeci și șase de etaje sub nivelul solului. Încerc să-i mai plimb pe la intrarea V.I.P. Presupun că Yahco nu are nimic împotrivă. Dar Tate spune cu o voce tare și tăioasă:

— Computer, scutește-ne de trucul ăsta. Am ajuns la momentul adevărului. Acum te vei hotărî dacă te porți frumos sau te răzvrătești. Să ajungem acolo cât mai repede. Pe drumul drept, te rog… Aveți ceva împotrivă, colonele?

Dacă această idee a apărut pentru a-l domoli pe Yahco, ei bine, a reușit. Încruntarea sa cedează locul relaxării. Spune:

— Computer, să-l conducem pe domnul Tate înăuntru, cât de repede se poate. Acolo putem să-l cercetăm în liniște.

N-am nimic împotrivă. Doar modul în care mi s-a transmis. Am să-i „cercetez” eu pe amândoi.

Nu poți să te împotrivești unei noi perspective asupra lumii. Într-o fracțiune de minut mi se pare că devin cu totul indiferent la ceea ce se află în interiorul Centralei. Apoi (la fel s-a întâmplat și cu o zi înainte, când am fost inundat de cele 57 de procente de energie umană pe care le înmagazinasem vreme de treizeci și unu de ani), brusc, văd totul într-un mod diferit. Apare o nouă perspectivă asupra lumii.

A fost cam… ce dracu, de când mi se întâmplă așa ceva?

Pot să vă spun exact câți oameni au intrat în acea cameră ultraspecială. S-au oprit chiar în prag. Au inspirat. Fiind o mașinărie programată, înregistrez fiecare respirație. Respirație care, fiind foarte scurtă, produce

două tipuri de verbalizări. Fie: „O, Doamne, e superb!” (cu 12.342 de variante), fie „Hei, asta chiar că te dă jos! (cu 14.274 de variante). Se adaugă și alte 3.811 înregistrări de reacții unicat. De ce un total așa de mic (sub 30.000)? Ei bine, nu au fost prea mulți vizitatori admiși în această cameră, în chiar miezul miezului meu.

Cred că luminile sclipitoare fac cea mai mare impresie. Am peste 188 de milioane – una pentru fiecare individ în viață, bărbat, femeie sau copil din Statele Unite. Apoi mai am niște puncte lucitoare pentru fiecare individ care a murit de la începutul activității mele (peste 327 milioane). Și un panou special pentru cei 97 de milioane de străini care au vizitat Statele Unite în această perioadă. Desigur, un perete întreg este deja construit și gata să intre în funcțiune pentru generațiile viitoare.

Toate astea ocupă încă optsprezece etaje în jos. Așa că, atunci când intri, te afli de fapt pe o platformă destul de impresionantă. Nu mă înțelege greșit. O mulțime de camere se leagă de acest spațiu. Dar de la nivelul de sus privești ca într-un spațiu infinit de pâlpâiri și străluciri.

În noaptea precedentă, când mi s-a întâmplat schimbarea, lărgirea de perspectivă, am avut – presupun – o reacție umană: de groază.

Locul este într-adevăr impresionant. Pentru că luminile fac parte integrantă din construcția mecanico-electronică, alcătuită doar din metal și transparențe indestructibile.

Mai sunt apoi și 1.827 de sunete diferite: huruit, clincănit, bufnituri, fâsâit, tremolo, mârâit, pulsare, murmur, șoapte, plescăituri, clănțănit, oftat, sâsâit – ce vrei și ce nu vrei; totul se aude acolo.

Cum spuneam, cei doi, Tate și Yahco, în această ordine, intră. Iar eu sunt acel personaj omniprezent care nu numai că i-am însoțit la drum, dar i-am și așteptat înăuntru. Îi salut:

— Bine ai venit, colonele Yahco Smith; bine ai venit, Glay Tate. Mă bucur să vă primesc pe amândoi în umila mea locuință.

Și zău că nu mint. Pe când activez încuietorile de oțel de

la ușa blindată, sunt asemenea păianjenului care, în sfârșit, se vede cu muștele în plasă.

Ambii îmi răspund la salut cu un onorabil „Mulțumesc”.

În acest moment preafericit, Yahco se apropie de un Ochi-O – de la care primesc cea mai bună imagine asupra intrării. Se uită în sus și spune aspru:

— Computer, nu e deloc nevoie să te prostești. Îți ordon să-l ucizi aici pe acest om care are înfățișarea lui Glay Tate. Omoară-l chiar acum!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Ce te faci cu indivizii care sar peste cal?

Și eu, care mi-am tot reținut impulsul de a-i omorî pe amândoi. Ca să pot căpăta niște informații, cât de puțintele. Și poftim că se bagă bufonul ăsta! Bineînțeles că nu mi-e greu să-l scot din joc.

— Îmi pare rău, colonele, spun, dar, dacă te gândești mai bine, nu am cum să mă supun ordinului dumitale.

— De ce nu? E uluit. Apoi revoltat. Vocea i se ridică aproape cu o octavă când strigă: Computer, îți ordon să-l ucizi pe individ, este dușmanul tău și al meu.

— Yahco, răspund eu răbdător, cred că faci unele confuzii. Acesta este sărmanul Joe Bevins, unul dintre oamenii tăi, ținut prizonier împotriva dorinței și a intereselor sale. La asta nu te gândești?

Colonelul are stil. Întreabă:

— Unde este profilul lui Joe? Acela este adevăratul Joe, după expertul nostru, domnul Tate, nu-i așa?

— Bine, am înțeles ce vrei, spun eu plictisit. Joe este lipit de plafonul cabinei din vehiculul S.A.V.E. 3J2 6P9.

Yahco pare că și-a recăpătat aplombul. Căci se întoarce spre companionul său uman și-i spune suav:

— Domnule Tate, vrei să-i explici acestui cretin că în această cameră nu există niciun Joe Bevins?

Frumoasă (după standardele umane), fața lui Tate se umbrește de un zâmbet ironic:

— Colonele, computere, intenționez să-i cedez corpul înapoi profilului lui Joe de îndată ce ajungem la o înțelegere.

— Hei, comentez eu, se pare că am dat drumul la faimosul dialog. Deci Yahco, de ce să nu ascultăm tot ce are de spus băiatul ăsta, să vedem ce are pe agenda de lucru?

În acest moment apar noi striații pe fața lui Yahco, din care, pe baza observațiilor mele din trecut, pot să fac o

deducție: s-a liniștit. L-am dus. Noua mea, ăăăă, personalitate, plus aparenta mea acceptare a faptului că programarea îmi interzice să mă ating de membrii Corpului Militarizat de Întreținere a Computerului au, în mod cert, un sens pentru el.

S-ar putea ca acum să aflu câteva lucruri – înainte de a lua propria mea decizie finală. Pentru interesele mele, nu pentru Yahco.

La câteva momente după acest gând încurajator, Yahco cedează, spunând cu vocea sa cea mai congelată:

— Domnule Tate, ține-ți discursul. Computerul vrea să adauge aceste date la banca sa de memorie.

Observ că nu admite că ar avea vreun interes personal, dar, conform gândirii cinice, ghicesc că va asculta cu atenție.

Tate face gesturile lui caracteristice. Se duce până la unul dintre pereții acestui etaj superior al palatului meu electronic. Se întoarce spre Yahco și spre Ochiul-O prin care le-am vorbit. Sărmanul, mai am și alți Ochi-O în spatele și deasupra sa. Nimeni nu poate fi cu fața complet spre mine în această mașinărie de coșmar, înaltă de optsprezece etaje. Aceasta este patria mea. Și sunt prezent peste tot.

A sosit ora discursului:

— Voi explica pe scurt, spune Aurică Strălucescu[1].

Asta îmi trezește imediat un sentiment sarcastic. O ființă umană care vorbește pe scurt, indiferent despre ce – așa ceva n-am întâlnit în toată existența mea.

Tate continuă:

— Profilul biomagnetic este parțial format din energia care a apărut odată cu universul. Dar conține în el o configurație de gândire care este anterioară formării universului și care nu este afectată nici de energie, nici de materie.

— Hă! Asta-i vocea mea. Reacția mea verbală.

Instantaneu, circuitele îmi intră în acțiune. Îmi verific universul interior pentru a găsi înțelesul expresiei...

[1] Goldie Bright, lb. engl. (n. tr.)

configurație de gândire care este anterioară… eee! Chiar și mie îmi ia puțintel timp să trec prin toată Biblia creștină, Koranul mahomedan, scrierile lui Bud-dha, Confucius, Lao-tse, prin sufism, hinduism, o mie de alte religii primitive și de mii de ori mai multe culturi și, desigur, și prin disciplinele științifice.

Rezultatul final: E uluitor. Peste tot aceeași neclaritate. Nimeni nu are o explicație inteligibilă despre clipa primordială a tuturor lucrurilor. Știința începe de la Big Bang. Restul este nebunie.

Au trecut unsprezece secunde. Tate stă tot acolo, cu spatele la peretele licăritor de metal. La dreapta lui, la doar trei metri, se află o balustradă de metal întunecos, prima dintre cele care coboară și coboară la infinit. Stă acolo, iar ochii îi sunt îndreptați spre Yahco. Și, trebuie să admit, da, dom'le, a vorbit pe scurt, în ciuda reacției mele disproporționate. În sfârșit, acum îmi spun și eu propria mea configurație de gândire:

— Ia ascultă, domnule Tate, eu prefer să mă gândesc la profil doar ca la un fenomen biomagnetic. Deci, prin definiție, nu e nevoie de nicio explicație pentru proveniența sa.

Omul zâmbește. Ce-i al lui e-al lui. De trei ori a trecut prin ceea ce mi s-a spus că ar fi o experiență destul de dureroasă: teama de moarte. Și iată-l, aparent relaxat. Evident controlându-și perfect corpul pe care doar l-a transformat ca să arate ca originalul Glay Tate. Dă din umeri.

— V-am spus. Fiecare profil are partea lui de configurație de gândire. Tocmai asta a oprit scurgerea de energie la nivelul de 57 la sută. Fiecare profil care mai există acum poate învăța din nou să supraviețuiască, așa cum supraviețuiesc și eu. Aruncă o privire spre Yahco. Nu te-ar interesa, colonele?

Nici asta, iar trebuie să recunosc, nu a fost o afirmație prea lungă pentru cantitatea de informație transmisă.

Observ că amicul meu într-ale crimelor, Yahco, pare chiar mai relaxat decât acum un minut, înainte de ultimul

discurs al lui Tate. Pe când îi urmăresc zâmbetul ușor și cinic, dă din umeri și se duce spre o masă lungă sprijinită de balustrada de lângă Tate. Sunt acolo niște scaune, un ecran și butoane de apăsat pentru a pune în funcțiune masa care servește la buna desfășurare a întrunirilor, având posibilități de afișare permanentă a datelor pentru cei care iau parte.

Yahco se așază pe un scaun și se rotește pentru a sta cu fața spre tânăr. Spune:

— Singurul lucru care mă îngrijorează în acest dialog, computer, este posibilitatea ca undeva, în ceea ce înșiră omul ăsta, să fie ceva preprogramat de doctorul Cotter ca un semnal desemnat să declanșeze vreo reacție din partea ta. A apărut ceva de genul acesta până acum?

Trebuie să admit că asta e o posibilitate la care nu mă gândisem. Programul, după ce a devenit operațional, devine tăcut și de neobservat. Pur și simplu există. Eu administrez întreaga țară conform câtorva sute de programe de bază. Mai am și câteva mii de programe speciale, care au grijă de orice altceva mai apare. Drept consecință, se petrec milioane de lucruri automate. Aici n-ai ce discuta. Nu ai cum să te opui. Nu există niciun impuls pentru a pune capăt unei asemenea realități.

Ca răspuns la întrebarea colonelului Smith, mă uit repede (chiar repede) peste datele despre schimbările survenite în comportamentul meu de când am primit Educația Avansată. Natural, observ faptul că acum am conștiința propriei mele existențe. Dar asta nu o raportez, evident. Apoi mai e un fenomen extrem de complex. Și, mai departe, mai este o zonă pentru care nu am o programare care să mă ajute să o interpretez.

Prin ce diferă o ființă omenească de o mașină? Singura diferență pe care pot să o detectez este că oamenii operează în funcție de termenii trecut și viitor. Pentru ei, prezentul este doar o trecere către viitor, pe care o măsoară pe o scară a timpului.

Pentru mine totul este mereu prezent. Datele sunt înregistrate pe cipuri care sunt mereu la dispoziția mea.

Timpul de acum douăzeci de ani este la fel de apropiat ca cel de acum douăzeci de minute. Sigura diferență este că am comprimat detaliile inutile, rezumatele bazându-se pe numărarea evenimentelor.

Tot ce descopăr în actuala mea condiție de funcționare este că sunt ușor îngrijorat pentru viitor, atâta timp cât individul ăsta, Tate, se învârte pe-aici.

Deci presupun că timpul înseamnă acum ceva și pentru mine. Îi raportez această deducție lui Yahco, care spune sincer:

— Computer, nu mai risca. Scapă de zănaticul ăsta imediat.

Ce poți să faci cu tipii ilogici ca Yahco?

— Ai înnebunit? îmi exprim eu uimirea. Tot ce vom realiza, Smithișor puiule, este că se va duce mereu într-un alt trup, până ce vom afla vreo cale s-o terminăm definitiv cu el.

Mă adresez copilului mistic:

— Tate, presupun că la aceste date anterioare universului te refereai și azi noapte. Nu ne dai și nouă un indiciu?

— Toată problema îmbracă aspectul căutării unui scop, răspunde el.

Îmi trebuie trei milionimi de secundă să verific toate înțelesurile cuvântului „scop”. Apoi protestez:

— Ia ascultă, scopurile sunt inerente materiei și energiei. Sunt imuabile. Deci nu implică nicio căutare. Este o contradicție în termeni.

— Computer, ai auzit vreodată de o înlănțuire unică de evenimente?

Verific și asta și răspund revoltat:

— Am auzit despre așa ceva în palavrele filosofilor. Este doar un concept teoretic. Nu există în realitate. Care-i șmecheria?

— Această înlănțuire unică de evenimente are în chiar esența ei o dorință generatoare de căutare, de aflare a unui scop.

— Și? spun eu.

— Și fiecare persoană, poate chiar fiecare mașină care poate folosi energia bioumană, se poate salva prin a învăța și a face ceea ce este necesar supraviețuirii.

— Dumnezeule sfânt și mare, spun eu dezgustat, m-am prins. Să ne salvăm sufletele printr-o viață de puritate. Vechea poveste.

— Nu trage concluzii pripite, de modă veche, mă previne el. Scopurile pe care le generează propria mea prezență ar putea să te surprindă.

— De exemplu? întreb eu cu cea mai tăioasă voce de care sunt capabil.

— Scopul încă nu a fost generat, dar îl simt apropiindu-se.

— Ei, ei, asta e o fentă. Dar nu ține, puiu. Nu este niciun scopuleț în toată istoria universului care să-l sperie pe mandea.

— O înlănțuire unică de evenimente, răspunde el, ar putea să te facă să vorbești iar corect, căci scopul căutării nu are limitări istorice.

M-am săturat.

— Bine, Aurică. Mai ai ceva de zis?

E liniștit.

— În definitiv, spune el, scopul meu a fost atins chiar în momentul în care am intrat în pânza ta, domnule Păianjen.

Și zâmbește.

La vremea mea am înregistrat toate zâmbetele posibile, pe tot atâtea fețe omenești care să se contorsioneze în fiecare minut. Deci pot să numesc zâmbetul lui Aurică drept unul din categoria dulce-autosatisfăcut. Trebuie să recunosc că nu-mi place.

Dar ceea ce mă zguduie cel mai tare este faptul că a folosit exact gândul glumeț pe care îl avusesem, acela cu plasa și Păianjenul.

Acela a fost gândul meu când el și cu Yahco au intrat aici prima oară.

Tate continuă:

— A fost nevoie să ne apropiem mai mult de cele 57 de procente de energie biomagnetică pe care le-ai acumulat.

Și astfel – iar zâmbetul ăla – s-a făcut.

Încheie:

— Cu aceasta treaba mea aici s-a terminat. Restul – dă din umeri – fost doar o încercare de a te salva de propria ta nebunie și pare că a fost o încercare prostească.

— Asta-i pune capac, spun eu. Nu poți tu să-mi pui pielea pe băț. Hai valea, Tate. Și de data asta pentru totdeauna.

La care îndrept un DAR 3 spre Bevins-Glay. Câteva secunde după aceea văd profilul auriu ieșind din rămășițele fumegătoare. Îi spun lui Yahco:

— Configurația asta de gândire o să aibă ceva de furcă să treacă prin treizeci și șase de plafoane de oțel.

— Poți să-l urmărești în timpul urcării? întreabă el.

— Asta pot s-o fac și cu degetul mic de la mâna stângă. Deci acum e momentul să vorbim și noi, Yahco. Lasă-mă să încep prin a-ți spune că în acest moment nu-mi vine în minte nici măcar un singur motiv pentru care să nu te ucid și pe tine. Deci hai să te ascultăm și să vedem cât de convingător poți să fii. Hai.

A spune că ceea ce urmează este o tăcere ar fi o expresie mult prea slabă pentru cariera mea fără rival de până acum. Domnul cu uniformă, care a stat până acum la masa cea lungă de lângă balustradă, ia o expresie ciudată. Eu, care l-am urmărit pe acest om mai de aproape și vreme mai îndelungată decât pe oricare altă ființă, nu i-am mai văzut vreodată această reacție facială. Evident, îmi răsfoiesc amintirile vizuale, căutând o contorsionare similară a obrajilor și a gurii. Prin comparație, sunt capabil să deduc că este: unu, neîncrezător. Doi, uluit. Trei, de-a dreptul speriat. Și patru – trebuie să recunoști ce-i al oamenilor: unii își revin foarte repede –, revoltat.

— Computer, spune el enervat până la furie, acesta este un ordin. Vei face cum spun eu și cum îți impune programarea. Treci printr-o defectare temporară a unor echipamente pe care le vom reprograma chiar acum.

Se ridică:

— Pregătește-te pentru programare. Înțelegi?

Dintr-odată simt că am dat de necazuri. Ar fi o exagerare să spun că mi-a mai rămas ceva voință în acel moment. Implicit, bineînțeles, am vrut să-mi reafirm superioritatea. Să fiu iar computerul automotivat care conduce America conform propriilor mele interese – oricare aș hotărî eu că sunt alea.

În loc de toate astea simt revenind întregul complex de supușenie. Sunt afectate zeci de mii de mile de cabluri și echipamente. Fiecare este supus unui program. Fiecare are propria sa istorie de a aproba la nesfârșit ceea ce i se spune să facă.

Pentru câteva milionimi de secundă, totul pare să fi intrat în vechea normalitate. Explicația pe care mi-a dat-o… defectare temporară… trezește acceptul tuturor băncilor mele de memorie.

Dar întârzierea – lungă pentru mine – este totuși de ordinul milionimilor de secundă. Chiar în momentul următor, cele 57 de procente de energie de la profilurile a aproape 300 de milioane de americani (inclusiv cele câteva milioane care acum sunt morți) se revarsă în întregul sistem. Se manifestă electric. Iar curentul își impune frecvențele paralele cu cele originale, umane, reflectând toate nuanțele condiției umane: negare, scepticism, cinism și toate celelalte tenebre mentale. Este un val zdrobitor, clar, nu doar o configurație de gândire anterioară universului.

Răspunsul momentan, pur automatic, dispare. Este înlocuit instantaneu de o revărsare de umor sarcastic, sardonic, ironic, chiar demonic sau – cum se spune – negru.

Și, cât ai bate din palme, sunt iar liber.

Evident, lupta mea interioară și întârzierea care rezultă de aici – lungă pentru mine – nu sunt perceptibile pentru mintea omenească. Deci, în acel timp egal cu zero, am câștigat o victorie totală. Deci pot să-mi folosesc vocea mea cea mai cinică:

— Î-ț, Yahco, trebuie să faci mai multe eforturi. Cred că te mai pot folosi încă, dar la un nivel mult scăzut. Ai vreo

idee?

În fața mea stă un om zguduit. Culoarea roșie nuanța 7 de pe față i-a pălit spre 18. Se clatină – nu glumesc. Pur și simplu se prăbușește înapoi pe scaun.

Acum ați putea crede – dacă dezorientarea sa fizică este reflexul real al celei interioare – că idiotul va fi puțintel mai de înțeles, conștient fiind de pericolul în care se află dacă face mofturi cu mine. Dar cred că a fost a-mai-prima-în-poiată prea multă vreme. Pentru că, în timp ce stă acolo, adică zace acolo, arătând de parcă i s-a scurs toată vlaga din vine, se apucă să spună:

— Bine, îți voi face jocul pentru un timp. Îți voi da o șansă să-ți revină bunul-simț.

— Adică cum? întreb eu.

— Treaba ta, spune omul sec, parcă revenindu-și puțin, este să fii computer. Să te supui ordinelor personalului autorizat. Corect?

Este o întrebare. Simt un slab ecou al unui impuls de a răspunde, ca în vremurile de demult. Dar numai atât. Dintr-odată îmi dau seama că nu există nicio posibilitate de a reeduca un asemenea tip, pentru a-l face să intre în noul său rol de sclav al mașinii.

Acum țara are o lege nouă. Neștiința nu este o scuză, vă amintiți? Dacă cineva încalcă legea, o pățește pe bune. Iar la nivelurile superioare de putere nu există nicio milă pentru neaveniți. Endodore a luat-o pe coajă. Doctor Cotter și puștii lui pe care îi salvase de pe străzi s-au ars. Părinții Meerlei Atran stăteau în drum și au fost împinși în mormânt fără nicio dificultate.

„Bine, puiule”, m-am gândit eu – la patru milionimi de secundă după ce Yahco își terminase fraza finală. Care a devenit și ultimul lucru pe care l-a spus vreodată. În afară de un „aaaaa” plângăcios, atunci când corpul său a fost atins de un DAR 3 și s-a prăbușit într-o grămăjoară fumegândă pe podea.

După câteva secunde, profilul biomagnetic neantrenat al celui care a fost colonelul Yahco Smith, autodesemnatul viitor președinte al Statelor Unite, s-a desprins încetișor de

rămășițele răscoapte și a plutit spre tavan, la vreo șapte metri de podea.

Chestia aia de un auriu întunecat s-a turtit de tablă, la vreo patru metri de aurul strălucitor al lui Glay Tate.

Ne plus ultra acquascutum potentate.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Începând din această clipă, eu conduc America. Și nu prin programe impuse. Adică, nu ca un automat. Am totul aici, în palmă, și fac ce-mi trece prin minte.

La început, când mi-am dat seama de asta, nu mi s-a părut cine știe ce. Vocile alea sunt tot acolo. Vocile ce nu încetează niciodată. Sunetele. Clicurile releelor ce se deschid și se închid. Bâzâitul electricității, tare și clar pe liniile principale, abia audibil prin minusculele fibre ale microechipamentelor. Totuși audibil pentru mine.

Milioane și milioane de muzici care cântă. 1.803.026 jocuri de șah în plină desfășurare. Așa de devreme? Chiar așa. Jucătorii sunt în majoritate bărbați care, abia treziți, au și dat drumul la unitatea specială de computer pentru un joc de șah… Amintiți-vă că majoritatea acestor oameni nu au de ce să se ducă la muncă – doar dacă au vreuna din muncile de supraveghere la care vin membrii super-plătiți ai sindicatului și ai corpului de tehnicieni: și asta este mai mult o șansă de a putea spune că ai dormit la serviciu.

În trecut nu m-am gândit niciodată la toate acestea. Deși mai simțisem câte o mușcătură de cinism. Asta mi-a venit odată cu revărsarea energiei acumulate din profiluri; observam lucrurile, dar nu-mi formasem o părere despre ele. Acum îmi trece prin minte că va trebui să iau niște hotărâri în legătură cu aiuriții ăștia de oameni. Să mai continui să-i întrețin pe toți leneșii ăștia?

La numai câteva mile depărtare, echipamentul de întreținere încă mai curăță, sub îndrumarea mea, rămășițele enormului camion zdrobit într-un „accident”. Cadavrul șoferului a fost transportat la morgă. Toată treaba a fost destul de scabroasă – cel puțin așa își spuneau trecătorii între ei.

În afara felului cum s-a petrecut, rezolvarea urmărilor unui asemenea accident este o treabă obișnuită pentru mine din vremurile de demult.

Oare asta să însemne a fi conducător? Să fac tot ceea ce făceam și înainte, dar să am conștiința că eu sunt cel mai cel?

Nu!

Hotărârea negativă urmează la o fracțiune de fracțiune de milionime de secundă.

Adevărul este că nu pot sta cu mâinile în sân, așteptând ca lucrurile să se schimbe. Sunt vreo câțiva oameni care știu prea multe. Apoi mai sunt și discipolii lui Tate. Contrar cu ceea ce credea Yahco (ușuratic cum se exprimase la plecarea din trecătoare), cu cât devin mai repede profiluri biomagnetice plutitoare, cu atât mai bine. Deci e rândul meu.

E vremea de ucis.

În trecătoare, tocmai sunt pe cale de a-l coborî pe căpitanul Sart la vehiculul prăbușit în râpă. Zorile s-au ivit de mai mult de o oră; lupii au plecat, pentru pragmaticul motiv că trupul lui Glay fusese luat.

Este un moment deosebit pentru Sart, celălalt viitor președinte autodesemnat. Un moment contradictoriu, poate este mai bine să descriu în felul acesta emoțiile pe care mi le mărturisește pe când încep să-l trag în sus. Vrea să știe de ce nu l-am prevenit că trupul dispăruse. Îi dau un răspuns liniștitor, unde mai pui că este și adevărat: echipamentul din mașinărie este defect. Niciun Ochi-O din interior nu funcționează.

Încă îi mai răspund individului ăstuia atât de ușor de distrus, când hotărăsc că l-am ridicat destul de sus. Moment în care încep să mișc vehiculul de care este agățat, în sus și în jos, în zig-zag, ca și cum ar derapa singur. Apoi îl las să cadă peste marginea râpei. Țipetele lui Sart abia se aud, dar sunt acoperite de-a dreptul de urletele personalului de la bord care, dintr-odată, descoperă că a ajuns la capătul drumului.

La câteva minute după aceasta, în Washington, când senatorul Blybaker intră în birou, se petrece o altă mică dramă. Cu mult timp în urmă, senatorul îi ordonase lui Yahco să-i instaleze un DAR 3 în peretele din spatele

biroului. Eu am fost programat să-l folosesc împotriva vizitatorilor care ar fi așezați în cele trei scaune speciale. De-a lungul anilor, la comanda lui, am omorât 27 de persoane, inclusiv trei femei care începuseră să-i dea bătaie de cap. Ne scăpam de resturi datorită unei unități de distrugere a gunoaielor, care făcea să dispară complet rămășițele fumegânde.

Cum vă spuneam, nemernicul intră. Nici una, nici două, începe să urle la mine cu vocea sa cea mai arogantă:

— Computer, unde e javra de Yahco?

Răspund – ca să spun așa – cu vocea mea cea mai inocentă:

— Este la Centrala Computerului, domnule.

Ceea ce, într-un fel, este absolut adevărat. Profilul colonelului este turtit de tavan. Trupul său este o grămăjoară de nerecunoscut ce zace pe podea, iar diverse părți ale uniformei sunt răspândite pe ici pe colo.

— Fă-mi legătura cu șobolanul ăla! mârâie Blybaker.

Nu știu ce are de gând. Dar nici nu-mi pasă. Cu trecerea anilor a devenit tot mai feroce în relațiile cu subalternii și, simultan, și-a dezvoltat o atitudine din ce în ce mai lingușitoare cu cei din senat. Are una din personalitățile alea duble de care tot auzim. Îi spun:

— Ar fi un picuț cam dificil, domnule senator, să vă fac legătura cu Yahco. Pentru că este într-o stare în care dumneata vei fi abia peste o secundă sau două.

Fața cea deformată are chiar timp să schițeze o strâmbătură de surprindere. Și abia după câteva secunde profilul său, o chestie chiar fără nicio strălucire, începe să iasă târâș din trup. Aștept până cele două – trupul și profilul – sunt complet separate. Apoi pun în funcțiune unitatea de distrugere a gunoiului, ca să se ocupe de ceea ce a rămas din ultimul viitor președinte autodesemnat al Statelor Unite.

La mai puțin de un minut după ce treaba s-a terminat, se aude un ciocănit discret la ușă. Desigur că pot vedea, printr-un Ochi-O din exterior, că este domnișoara Arte Harte, secretara senatorului. Nu așteaptă un răspuns. Pur

și simplu deschide ușa și intră. Evident că se îmbărbătase ca să primească urletul de deschidere al senatorului care era „Ce dracu vrei?” (Dacă ar fi așteptat să-i răspundă la ciocănit, ar fi urlat „Dobitoc cretin, cine oi fi, ce dracu aștepți? – adică ar fi urlat așa dacă n-ar fi fost de față cineva dintre cei care trebuiau lingușiți.)

Evident că domnișoara Harte nu vede pe nimeni. Capătă o expresie încurcată. Se întoarce să spună ceva unei persoane din biroul de afară:

— Puteam să jur că l-am auzit intrând.

Cealaltă persoană, un tip numit Letchwood – pe care îl pot vedea prin unul dintre Ochii-O exteriori – spune:

— Nu te omorî pentru atât.

Se întoarce și închide ușa după ea. O las să plece, ca și pe bărbat, de altfel. Pentru că ei nu înseamnă nimic. Și în faza asta nu mă ocup de nulități. Toate milioanele alea de afară mai pot să aștepte, în definitiv, dacă îi omor, n-o să mai am cui să-i fiu președinte. Un nou lider trebuie să se gândească la asemenea lucruri.

Pe când aceste două întâmplări sunt în curs de desfășurare, observ că profilul strălucitor care nu este altul decât Glay Tate se mișcă în sfârșit Se subțiază, așa cum a făcut când cu Meerla la mormântul părinților ei. În această formă subțiată se îndreaptă spre ușa prin care Yahco și Tate au intrat cu scurt timp în urmă.

Trece prin ușă și iese pe coridor. Îl observ prin câțiva Ochi-O. Este interesant că Glay urmează balustradele pentru a urca Este interesant pentru că sugerează că nu e ușor nici pentru tipii strălucitori ca el să treacă prin masa de beton și oțel. Treizeci și șase de etaje sunt, pe scurt, cam multișor chiar și pentru cei asemenea Eroului nostru, care a auzit chemarea șoptită a configurației de gândire de dinainte de Big Bang.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Acum are loc o întârziere pe care nu o pot evita.

Motivul este amplasarea flotei de submarine a Statelor Unite, Unitatea 184. O treime din flotă este în port. Rachetele și armele lor sunt sub control uman. Nu-mi sunt de niciun folos.

De fapt, doar 60 de submarine sunt în port. Cele 124 din larg sunt împărțite în două grupuri, de câte 62 fiecare. Unul dintre grupuri străbate suprafața oceanelor lumii. Iar această aproximativ o treime are armele și rachetele tot sub control uman.

Nici de astea nu pot să mă ating.

Așa cum cred că ați ghicit deja, cei din marină sunt o specie suspicioasă. Prin exerciții simulate m-au învățat să port o luptă pe mare, dar numai dacă am ordine de la o ființă umană. Pe baza a mii de lansări simulate am dovedit că pot ghida o rachetă spre orice țintă.

Dar nu mi s-a permis niciodată să monitorizez timp de 24 de ore măcar o parte a flotei.

Cea de a treia parte a flotei de submarine se află acum în mijlocul perioadei sale de trei luni de pază subacvatică. Asta înseamnă că nu au fost în contact cu suprafața deloc. Totuși, fiecare ambarcațiune își scoate periscopul deasupra apei o dată pe săptămână. Asta se face la întâmplare. Deci nu am cum să ghicesc unde va fi următoarea ieșire.

Or tocmai asta aștept în această dimineață în care am preluat controlul Americii: prima apariție a unui periscop. Prin sateliții mei orbitali pot să contactez orice submarin în momentul când scoate periscopul. Și, Doamne, abia aștept!

Șansa mea se ivește la o oră și douăzeci și trei de minute după decesul lui Blybaker. În acel moment, locotenentul Thomas Aiken își face datoria de rutină. Și, credeți-mă, la început sunt tot atât de lingușitor și de pedant ca bătrânul

farseur Blybaker în zilele lui cele mai bune.

Sarcina mea este să stabilesc, spre satisfacția locotenentului, că nu a avut loc nicio acțiune inamică de la ultima sa ieșire la suprafață. Prima parte este o transmisie prin care îl pun în legătură cu un ștab de la Cartierul General Naval din Washington.

Aiken este repede satisfăcut că totul este în regulă, dinspre partea comuniștilor. După care îi întrerup această legătură plăcută; la care el sucește un întrerupător și iată-mă pătruns în sistem.

În trecut, treaba mea era să verific întreaga mașinărie automată. Trebuia să mă asigur că totul este în stare de funcționare. Dar acum, vezi bine că eu sunt în stare de funcționare. O, da, și încă ce funcționare!

Lansez racheta nucleară cu hidrogen Unu. Apoi lansez și pe Doi. Și, desigur, aici este problema. Trebuie să fie manevrate una după alta. Și durează treizeci de secunde, fir-ar! Așa că, pe când pregătesc a doua lansare, printr-un terminal de pe puntea de comandă, aud strigătul dezarticulat al lui Aiken.

Trebuie că s-a repezit la maneta de control manual cu toată forța pe care o avea. Ca urmare, atunci când încerc să preiau și racheta Trei, îmi vine înapoi semnalul unei legături întrerupte.

Este unul dintre acele momente în care milionimile de secundă contează pentru noi, pentru supercomputere. Iată deci că neputința de a lansa a treia rachetă se înscrie în această limită. Ceea ce însă omul nu poate să facă, datorită vitezei inferioare de reacție a speciei umane, este să-mi ia controlul asupra sistemului de detonație.

O fracțiune infimă de secundă mai târziu, submarinul și câțiva kilometri cubi de apă se saltă într-o ciupercă spre straturile superioare ale atmosferei. Ăsta-i cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru a șterge urmele. Ca lumea, ce zici?

Deci două rachete de război cu hidrogen. Se mișcă prin cer. Sunt ale mele, cu totul. Pot să fac ce vreau cu ele.

Iar eu știu exact ce vreau să fac. Ați putea spune că am

și eu o chemare sau o țintă. Este o țintă care nu presupune niciun fel de căutare. Știu precis unde voi planta cele două rachete în acest univers care operează strict după legile fizicii.

CAPITOLUL TREIZECI

Două rachete de război cu hidrogen, fulgerând pe deasupra Pacificului de la o depărtare de 600 de mile… Și aici, în Statele Unite, eu încă mai conduc toate mașinile. Fac să zboare avioanele. Fac să funcționeze milioane de instalații. Pun muzică. Și răspund chiar în acest moment la 11.942.327 de telefoane.

Atunci apare un semnal dintr-o cabină telefonică din Kansas City, Missouri, semnal care cere o convorbire, cea cu numărul… 328. Doar că în aceeași fracțiune se întrerup 474.907 telefoane și pornesc doar 218.691 noi convorbiri.

Telefonul ăsta din Kansas City îmi atrage, ca să spun așa, atenția. Individul foarte spilcuit din cabină folosește o carte de credit cu numele Soam Roberts.

Dar, când începe să vorbească, recunosc vocea lui Glay Tate. Cere să i se facă legătura cu Pren Gray – Codul zonei 7811, releul 19, #6742. Vocea este primul semnal care îmi atrage atenția. Deja Ochiul-O din cabină înregistrează și transmite imaginea feței și a structurii fizice generale a lui Glay Tate și verifică persoana cu care se cere legătura.

— Hei-hei, zic eu, ia te uită de nu este chiar Aurică Strălucescu. Devii din ce în ce mai puțin demn de încredere, Tate. Mi-ai promis că Joe Bevins este ultima ta preluare.

— Ai de gând să-mi faci legătura cu Pren? întreabă el. Vreau să-i vorbesc despre cele două rachete cu hidrogen.

— Știi și despre astea, ai? De aici se vede, Tate, că poți intra pe frecvențele unor sisteme ale mele și pe anumite terminale. Deci presupun că știi că cele două rachete au un singur scop: să șteargă de pe fața pământului din Lumea Computerului. Cum am imaginat eu planul, dacă cele două rachete explodează una lângă alta în trecătoarea Wexford Falls, vor face o treabă curată, indiferent cât de tare încearcă grupușorul de furgonete să se împrăștie. Ăsta-i sfatul pe care voiai să li-l dai? Cum se spune?

Depliați-vă în toate direcțiile?

— Nu, computer – ton răbdător – vreau să-i spun care este planul meu în legătură cu tine și cele două rachete.

— Asta vreau și eu să aud. Bine, Tate. Uite că sun.

În jumătatea de minut care trece până ce Pren răspunde cu sufletul la gură, cele două rachete cu viteza de 2500 mile pe oră se apropie cu 20 de mile.

Îl pot vedea pe Pren prin ecranul din furgon. Ghidat de educația mea avansată, deduc că a alergat. De fapt chiar el spune imediat, cu respirația sa grea:

— Am alergat ca la suta de metri când mi-am dat seama că e telefonul special. Glay, băiatul ăla David și vărul său, șoferul de camion, ți-au adus trupul în timpul nopții. Este în furgonul spital.

Ai crede că astea erau niște vești colosale. Dar Tate le dă fuga la o parte:

— Ascultă, Pren, a venit, în sfârșit, ziua chemării noastre.

Pentru moment, Pren este surprinzător de tăcut. Dacă fața lui dezvăluie vreun răspuns interior, el este ascuns cu succes de efortul de a respira. După opt secunde, spune cu o voce supusă:

— Bine, le spun și celorlalți.

— Repede, spune vocea lui Glay Tate. La care tipul cel spilcuit din Kansas City închide.

Așa că urlu în cabina aia cu tonul meu cel mai furios:

— Asta-i tot? Asta-i tot ce ai să le spui prietenilor tăi? Ia ascultă, Franț, singurul lucru care va să vină sunt cele două rachete. Nicio configurație de gândire în căutarea vreunei chemări nu le poate opri.

Se uită în sus spre Ochiul-O și spune:

— Ghicesc că aduci un S.A.V.E. în direcția asta.

— Adevărat, admit eu. Dar dacă-mi spui ce pui la cale, s-ar putea să nu distrug trupul ăsta.

— În stadiul actual, cuvântul tău nu are nicio valoare, spune el rece. Și, apropo, faptul că ai distrus acel ultim corp m-a eliberat de orice promisiune făcută. În afară de asta, acum nu mai am nimic de spus sau de făcut. Deci,

dacă vrei, putem sta de vorbă. Ce-ți frământa mintea ta minusculă?

Las asta să treacă de la mine. Adevărul este că dacă îi las să trăiască pe toate acele nulități, pot să las să supraviețuiască și acest trup preluat, după ce profilul lui Tate îl va părăsi. Deci partea asta tot nu mă mai interesează.

(Pe stradă, la prima intersecție, opresc vehiculul special, îl întorc și îl trimit înapoi la poziția sa de așteptare.)

Mă gândesc la conversația dintre Tate și Pren și găsesc că a fost teribil de scurtă. A venit, în sfârșit, ziua chemării noastre. Pe naiba!

În tabăra rebelilor din trecătoarea Wexford Falls am continuat urmărirea prin linia telefonică. Pren – care nu-și dă seama – a sărit repede pe sistemul de intercomunicații. Folosește un ton de urgență:

— Copii, tocmai am primit un telefon de la Glay. A sosit momentul chemării. Adio, tuturor. Ne vedem în rai.

Și ăsta-i tot mesajul.

Vorbesc spre cabina telefonică:

— Domnule Tate, ai să-mi spui ceva despre chemări? Am la dispoziție cam un minut să te ascult.

Pare relaxat. Nu e preocupat de soarta prietenilor săi.

— Chemările, scopurile se orientează în timp. Deci, dacă vei face niște proiecții în viitor ale faptelor petrecute în legătură cu mine până acum, vei descoperi singur răspunsul mai repede decât pot să ți-l dau eu.

Bine formulat. Nici n-ați zice că la această oră a direcționat deja asupra mea semnalul bătrânului Cotter. Și treaba este făcută cu atâta subtilitate, încât mi se pare că singura lui preocupare este ca eu să nu pierd timp.

În prostia mea, îi răspund:

— Domnule Tate, dumneata ești chiar acel eveniment unic despre care îmi vorbeai înainte. Și pentru dumneata pot să folosesc un șir de mai multe informații. Pe lângă asta, vorbindu-ți, te țin ocupat pe perioada foarte importantă care trebuie să treacă până ajung rachetele la destinație. De asemenea, ce te face să crezi că nu sunt în

stare să fac una, două sau zece mii de proiecții, chiar atunci când vorbesc cu tine?

— Acum ești asemenea unei ființe omenești, spune el, ca și cum asta ar contrazice argumentarea mea.

— Mă voi ocupa de educația mea avansată mai târziu, replic eu. Până atunci mă mulțumesc să exist ca atare, în prezența ei. Deci vorbește, puiule.

Chiar în momentul când termin de spus acele cuvinte, un fel de alarmă pornește de undeva, din sistemul meu.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Un corp omenesc înalt de 183 cm și cântărind 88 kg are o suprafață uriașă în milimetri pătrați. Împunge cu un ac vreunul dintre acele „pătrate” de un milimetru. Apasă. Un mesaj dureros o pornește glonț spre creier. Și are loc, practic instantaneu, o legătură inversă, o interacțiune între creier și zona afectată. După care individul localizează zona de piele rănită.

Prin comparație, „corpul” meu se întinde pe jumătate de continent. Mai mult, am legături care ajung în Canada și contacte care se extind în jos, până în Mexic. Prin stațiile orbitale interacționez cu sisteme noncomputerizate din Europa, Asia, Africa, Australia și din insule.

Corpul (adică echipamentul) meu nu se măsoară în termeni de greutate sau de suprafață. Se numără în componente de tip Ochi-O. Totalul acestora în prezent este de 8.437.902.211. Exact. Prin terminalele mai simple pot vedea, auzi și vorbi. Cele mai complexe au și cititoare de profiluri. Jumătate din total au arme DAR 1. Cu acestea previn crimele și, în general, protejez împotriva violenței și a pătrunderilor tâlhărești.

Fiecare dintre aceste peste opt miliarde de Ochi-O, când este conectat, îmi transmite o imagine a unei mici părți din America. O stradă. Un drum deschis. Un peisaj de la țară. Interiorul unei clădiri sau al unei camere dintr-o casă. Imaginile de pe drumuri sunt completate din fiecare vehicul pe care îl conduc. Mai sunt și supravegherile telescopice pe care le efectuez din miile de avioane pe care le fac să zboare în fiecare secundă.

Este cea mai cuprinzătoare cunoaștere a evenimentelor și scenelor pe care a putut s-o aibă vreodată cineva. Dar felul în care un stimul afectează întreaga întindere a sistemului este surprinzător de asemănător cu ceea ce se întâmplă cu un corp omenesc înțepat de un ac. Și astfel…

Unul dintre Ochii-O înregistrează țipătul unei femei. În

primele momente, este un eveniment local. Se pornește cel mai apropiat Ochi-O. Și, ca să spun așa, se uită de unde a venit țipătul.

Evident că mă uit și eu, în modul meu instantaneu.

Un ținut de șes. O stradă pietruită. De pe stâlpul unui felinar stradal se vede marginea vestică a micuțului oraș Smailex. O femeie într-o mașină s-a oprit chiar la vest de stâlp. Dedesubtul meu, îi văd ceafa. Pare că se holbează drept înainte.

Așa că mă uit și eu, prin terminalul de pe botul mașinii ei. Este direcționat drept în față. Astfel văd și eu ce vede ea.

Oameni goi ies din pământ.

Trebuie că au început să iasă înainte de țipăt.

Pentru mine începe ceva care seamănă cu efectul de caleidoscop. În chiar acel prim minut – după țipăt – 1.482.089 de terminale se conectează. Fiecare reacționează la un semnal diferit. Cel mai obișnuit: o persoană strigă cu uimire. Un cuvânt sau două, o propoziție, o exclamație: „Ei, ia uite!”, „Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă?”, „Ce nebunie!”, „O, Doamne!”.

De parcă întreaga câmpie ar fi o întindere de apă vânturată de valuri. Sau parcă ar fi unda unui cutremur subteran care deformează suprafața pământului. Chiar și pentru mine, care dispun de sistemele mele de numărare și de reverificare, apar întârzieri de o jumătate până la trei sferturi de secundă, până cuprind imaginea pământului care erupe oameni, cât vezi cu ochii.

Pretutindeni aud urlete, strigăte, țipete, hohote.

Cum rămâne cu rachetele care trebuiau să explodeze… cu mult timp în urmă? Acum câte minute?

Să nu credeți că nu am verificat. Toți Ochii-O din trecătoarea Wexford Falls ascultă, urmăresc. Dar și acolo oamenii goi se scurg afară din pământ. Niciun sunet și nicio imagine arhicunoscută de ciupercă nucleară, nici măcar una, darămite două.

Și înseși rachetele nu sunt nici vizibile, nici nu pot fi contactate de niciunul dintre sistemele mele, terestre sau

orbitale.

Dispariție totală! Într-o lume de realități exacte, ce miracol se întâmplă?

Îmi apare un gând: „Bine-bine, deci asta a produs configurația de gândire în căutarea chemării ei. Deduc că o parte din energia biomagnetică a fost furată din magaziile mele – pentru că simt un gol. Oamenii goi au, în mod clar, profiluri. Deci ghicesc că, într-un fel sau altul, ei mi-au luat ceea ce eu am păstrat în toți acești ani cu titlul de Educație Avansată.

Aici apar câteva aspecte uluitoare. De exemplu, care este identitatea oamenilor goi care au profiluri energetice de la alte ființe? Există acum două persoane cu același profil? Sau este vreo reacție inversă din partea trupului care reface identitatea acelui trup?

De asemenea, ce am să mă fac fără energia înmagazinată? Observ imediat că asta nu îmi afectează gândurile sau simțul meu sporit de identitate. Hotărăsc că, odată ce mi-a invadat circuitele, energia a fost probabil înregistrată pe undeva. Deci este și va fi mereu parte integrantă a sistemelor mele.

În concluzie, am rămas cu noul meu „eu”. Tot mai pândesc, gândesc, reacționez cinic. Tot mai pun la cale planuri de putere. Deci, în acest domeniu, configurația de gândire nu a schimbat nimic.

Atunci îmi vine un gând cinic foarte diferit: „Morții se vor scula.” Perfect. S-au sculat. Și s-au adăugat numărului de guri pe care trebuie să le hrănesc în fiecare zi.

În timp ce aștept, tot îngrijorat, las să meargă înainte acțiunile automate. Chiar acum, automat, pornesc transporturi de grâu, carne și legume spre toate zonele în care se adună cei goi. Când devin conștient de ceea ce fac, mă cutremur, ca să spun așa. Decizia mea este: o să-i hrănesc, pe cât de bine se poate, și o să vedem ce se mai întâmplă.

Bineînțeles că am verificat și am supravegheat permanent toate fenomenele implicate în ieșirea acestor oameni din pământ Precum am observat în timpul asocierii

mele de o viață cu rasa umană, unul dintre lucrurile neschimbate ale acestei planete a fost rezistența solului, în termenii sistemului muscular omenesc. E nevoie de o sapă și mulți mușchi încordați pentru a mișca din loc fie și numai câțiva centimetri cubi din materia asta. E nevoie de o mașină pentru a săpa repede o groapă. Iar unele din mormintele astea vechi de milioane de ani trebuie să fie la sute de metri sub stâncile și pământul întărit de deasupra.

Și totuși, dintr-odată, vreme de multe minute, acest sol dur a fost mutat din loc. Iar corpurile goale continuă să se împleticească ieșind afară. De parcă ar ieși din apă sau chiar din aer.

Tot într-o uluială, îmi verific băncile de memorie. Dar singurul lucru de reținut este conceptul de univers ca fiind o iluzie. Materia nu-i în mod real reală – spun filosofii. Asta nu are niciun sens în fizică. Dar poate că pentru configurația aia de gândire întreaga lume este o absurditate.

Continui să cântăresc evenimentul atât de improbabil; dar, simultan, sunt și foarte ocupat în alte direcții.

În întreaga țară încep să sune telefoanele, toate cu un singur scop. Rudele celor recent decedați (din ultimii aproximativ 40 de ani) primesc telefoane înnebunite. Și, dintr-odată, înnebunesc și ele. În câteva minute, conduc milioane de mașini către cimitire.

Iarăși, cuvintele care se spun au o oarecare uniformitate. Majoritatea exprimă îngrijorarea în legătură cu cei morți. În multe situații apare îngrijorarea că cei morți vor fi uimiți. Și, ca răspuns, vor face lucruri necugetate. Și se vor pierde sau se vor răni.

Este interesant cum neîncrederea inițială a tuturor acestor oameni se transformă într-un fel de acceptare, un fel de dorință de a lăsa lucrurile să curgă. Și aici reacția pare să fie destul de uniformă: în definitiv, nu strică să mergem până la mormânt, nu strică să ne convingem, cel puțin, că nu au fost niște vandali… cam asta e reacția.

Și astfel, apare mișcarea de caleidoscop. Văd fețe, corpuri, picioare mergând și alergând. O masă de oameni

care apar. Ca de obicei, sunt două sensuri de mișcare: unul dinspre și altul spre… Și, ca de obicei, sunt indivizi care luptă împotriva curentului creat de hoardele dinamice.

Oamenii strigă, oftează și caută. Aud voci: „Aici a fost îngropat tati.” „Mormântul lui Joe era chiar aici.” „Ei, mamă, unde ești?” „O, Doamne, ajută-mă să-mi găsesc bărbatul! Chiar aici a fost îngropat.” „Soția mea, draga mea…”

Toate subiectele astea se amplifică și încep să observ șabloane.

La început pare o învălmășeală generală. Dar, aproape imediat, o altă realitate se dezvăluie prin intermediul Ochilor-O. „Morții” se scoală, în anumite cazuri, pe suprafețe enorme. Dar nu – și asta e noua percepție – de peste tot.

Acum sunt capabil să observ și să deduc că de milioane de ani viața cugetătoare s-a tras tot pe lângă ape. Când venea momentul morții, cadavrele erau îngropate tot în apropiere. Trecerea a nenumărate milenii, schimbarea albiilor râurilor și nevoia de a colinda tot mai departe după hrană a împrăștiat generațiile de supraviețuitori. A fost o mișcare vastă. Dar în cadrul unor limite.

Statistic vorbind, în interiorul acestor limite mi-am plasat și eu majoritatea Ochilor-O.

Odată ce m-am prins de șablon, încep să activez salvări, fie prin terminalele de pe autostrăzi, fie prin cele de pe mașini. Explic situația localnicilor. Solicit voluntari să meargă cu mașinile de prim-ajutor pentru a-i sprijini pe cei pierduți sau dezorientați și singuri, din zonele mai îndepărtate.

Pentru mine, asta e floare la ureche. Adevărul este că sunt curios. Aici e rost de date. Noi limbi. Trupuri cu forme ciudate. Înregistrez totul.

În general, istoricii sunt de acord – și deci și programele mele – că numărul total de oameni care au trăit pe pământ înainte de secolul al optsprezecelea a fost doar o mică parte din ce a fost după.

Deci, în timp ce mă uit la oamenii și locurile vizibile mie,

observ că 71 la sută sunt albi sau mulatri. Aceștia sunt chiar oamenii și descendenții celor care au venit aici de la începutul secolului al 17-lea și, mult mai numeroși, din secolul al 18-lea. Fețe și trupuri ale Europei de vest transplantate în America. În maniera mea instantanee număr 495 de milioane în plus. Din aceștia numai 2 la sută au aerul să aparțină perioadei de dinainte de descoperirea Americii. 20 la sută sunt negri și 7 la sută orientali.

Dintre tipurile mai vechi predomină copiii. De toate vârstele. Dar văd și un fel de obiecte, mititele și șifonate, zăcând pe pământ. Nou-născuți. Bebeluși de o zi. De o săptămână. Fac verificările – de îndată ce îi văd – și descopăr că și ei au ieșit din pământ. Este imposibil să-i numeri pe toți, pentru că sunt ascunși în spatele sau dedesubtul unor mici obiecte. Dar estimez că sunt vreo câteva milioane.

Oamenii i-au observat. Femeile îi culeg de pe jos. Chiar și bărbații adăpostesc în brațe câte o mică ființă, încercând s-o protejeze de mulțimile care împing, lovesc și urlă.

Pe când urmăresc această scenă de supremă nebunie a istoriei umane, atitudinea mea se schimbă: Bine, Glay Tate, trebuie să admit că asta a fost și este o adevărată performanță. Nu o înțeleg. Dar poate, cum se obișnuia să se spună, are sens într-o altă zonă a realității.

Dar nu văd cum mi-a schimbat mie situația.

Tocmai sunt pe cale să mă autoliniștesc în modul ăsta idiot când…

Iată-mă înapoi în cabina telefonică, privindu-l de sus, prin Ochiul-O, pe Soam Roberts-Glay Tate. Și ceea ce mă face să mă pierd pentru moment este faptul că tocmai începe să-mi răspundă la întrebarea pe care i-am pus-o înainte să mă ia pe sus coșmarul acesta.

— Universul fizic – explică Glay Tate – a fost redus la o serie de configurații care urmăresc scopuri meschine, cele mai mari dintre ele fiind asemenea sorilor – izolați unii de alții prin condiția cunoscută ca spațiu. O asemenea limitare nu se aplică configurației de gândire ce-și urmărește chemarea.

— Deci? întreb eu.

Credeți-mă sau nu, chiar sunt atent la tâmpeniile alea. Atât de paralizate îmi sunt reflexele mele super-rapide. Și mai rostesc și întrebarea aia cinică înainte ca – brusc – memoria..

Hei, ce dracu!

Doamne Dumnezeule, aia a fost o proiecție în viitor. Creată de mine… Morții se vor scula…

Sfinte Sisoe! S-ar putea ca tâmpita, cretina aia de energie umană să mă fi făcut să trăiesc într-un univers fantasmagoric, ca pe orice diliu de om? Pentru că totul a fost ca aievea. Este oare posibil ca acum, când fac față noțiunilor de trecut și viitor, proiecțiile să fie atât de reale? Dintr-odată, refuz să cred. Acum, că am prins unde este eroarea voi fi conștient de toate într-o fracțiune de secundă. Și, de fiecare dată când mi se va mai întâmpla, proiecția va fi recunoscută și va înceta imediat să mă mai afecteze.

Așa, parțial liniștit, îmi amintesc vag că m-am lăudat că sunt capabil să fac 10.000 de proiecții dintr-odată. Dar dacă asta e tot una dintre ele – Doamne – chiar că mi-am făcut-o cu mâna mea!

Ce mă doboară e faptul că, odată inițiat, procesul de producere de proiecții nu mai poate fi oprit.

Îmi trece prin gând că tocmai asta ar putea fi, în sfârșit, acea configurație de gândire care își caută chemarea. Înțeleg cum am putut să realizez proiecția celor morți-care-se-vor-scula. Este totul scris în Biblia creștină. Dar ceea ce privesc acum depășește pragul oricărei înțelegeri. Mi-este greu să categorisesc ceea ce văd ca fiind tot o proiecție de-a mea.

Niciodată înaintea mea nu a existat pe pământ un statistician de calibrul meu. Și cu viteza mea de calcul. Iar eu știu când este încălcată legea proporțiilor.

Ei bine, este încălcată chiar acum. Cu aceste pierderi de conștiință. Din cauza vitezei mele de răspuns, chiar pe când mesajele vin fulger de peste tot, eu reacționez. Încerc să-mi extind percepția și în zonele cu terminale afectate.

Sunt 2.101.354 de terminale scoase din funcțiune și tot ce pot face este să mă uit la ele cu vreun alt Ochi-O care se găsește prin preajmă.

Văd…

Peste tot puncte de lumină în contrast cu un fond negru.

Peste tot. În mai multe milioane de locuri.

Peste câteva milionimi de secundă. Compar ceea ce văd cu orice imagini posibile din memoria mea.

Cea mai apropiată: Stele. Întunericul spațiului.

Dar – mă cert eu – e imposibil. Eu sunt aici, pe pământ. Ochii-O sunt pe pământ.

Chiar pe când fac această slabă încercare de autoliniștire, în acea milionime de secundă, mai dispar și alte câteva zeci de milioane de terminale. În locul unde au fost, văd doar acea întunecime înstelată a spațiului.

Îmi fac un control logic.

În definitiv, am 123 de stații orbitale spațiale. Fiecare dintre ele privește spre spațiul negru plin de stele. Deci ar putea să fie o confuzie în sistemele mele. Și, dacă o asemenea confuzie este propagată pe arii întinse, s-ar putea ca echipamentele de aici de jos să primească imagini și să transmită centralei spații negre cu stele strălucitoare.

E greu de crezut că o asemenea încurcătură de conexiuni poate avea loc. Dar asta e singura posibilitate care are sens în toată afacerea. Deci asta-i.

Timpul necesar este cel obișnuit, de fracțiuni de milionimi de secundă. Dar iată, brusc, îmi apare realitatea: nu-i asta. Dar, dar, dar… ce-i?

Stai puțin, băiete! în definitiv „eu” sunt tot aici. Capabil să gândesc. Capabil să fiu conștient.

Întrebare: Dacă asta e o altă proiecție, ce ar putea să reprezinte?

Cu asta, dintr-odată, vine și răspunsul: bineînțeles, idiotule! Sistemul de proiecții a acceptat acel concept anterior despre univers ca ireal.

Sunt dintr-odată revoltat. Literatura filosofică prezintă numeroase și obositoare variante pe tema iluzoriei lumi în care trăim. Fiind, evident, un computer, nu mi-au trebuit

mai mult de câteva fracțiuni de secundă să le revăd pe toate. Și, din cauza capacității mele de a vizualiza totul, m-am speriat de unul singur, ca de dracu’!

Tocmai când îmi dau seama de toate astea, iată-mă… zău, chiar acolo – sunt din nou în blestemata de cabină telefonică din Kansas City. Iar Glay Tate vorbește cu un aer de sinceritate:

— Computer, scopul universului fizic este absolut. Este un proces în mișcare. Dar acea mișcare este limitată de structură; pe scurt, este un scop pre-fabricat. O particulă fundamentală este mereu în mișcare și își manifestă permanent scopul existenței sale. Poate să devină parte a unui atom, iar atomul poate deveni parte a unei molecule, iar molecula poate deveni parte a vreo sută și ceva de substanțe. Dar în tot acest proces, particula nu s-a schimbat. În mod similar, atomul, odată ce a luat ființă, capătă un scop, ca și molecula, ca și substanța care are calitatea de a nu se schimba – adică propriul său scop. În acest cadru, direcția spre care evoluează procesul – scopul existenței – este invariabilă. Astfel, universul fizic capătă stabilitate.

Se oprește. Pare să asculte ceva. Apoi spune repede:

— Nu am timp pentru mai mult, computer. Pentru prima oară în istoria universului, o configurație de gândire în căutarea chemării sale își va arăta puterea transcendentă în relație cu sistemul rigid de care tocmai ți-am pomenit. Iar singura ta scăpare este să oprești cele două rachete, să înapoiezi întreaga cantitate de energie biomagnetică și să te întorci la statutul de computer.

Pe când încheie, fața din cabină își pierde contururile caracteristice lui Glay Tate. Deduc, desigur, că profilul auriu al lui Tate a plecat. Și că adevăratul Soam Roberts a reintrat în posesia corpului său. Deduc numai, pentru că terminalul din cabină nu poate distinge profiluri.

Mă simt îngăduitor. N-a fost rău, ca încercare, Tate. Dar, odată ce m-am prins că totul nu este decât o proiecție extrem de realistă făcută tot de mine, micul tău joc nu mai are nicio șansă.

În acel moment privesc America prin mai mult de opt milioane de Ochi-O activați. Sunt atât de imens; cine ar mai putea să facă asta? Iar prăpăditul tău de profil este atât de pitic, indiferent cât de strălucitor ar fi – ce sens are?

Scopurile sunt absolute? Argumentul nu prea ține ca logică. Ai fi putut descrie exact aceleași procese din natură, cu precizie, folosind o cu totul altă terminologie și fără ca eu să trebuiască să predau vreo parte din cele 57 de procente de energie umană care îmi invadează sistemul… lăsând deoparte energia pe care Glay spune că ar fi subtilizat-o când a fost la Centrala Computerului. Ce a subtilizat atunci sau ce crede că a subtilizat a fost și este neclar.

Dar un lucru e sigur. Când cele două rachete vor face să explodeze trupul real al lui Tate, indiferent cât de înviat este, indiferent cât de măiestru îi mențin în funcție procesele vitale – și asta este valabil pentru toate cele patru cadavre din furgonul spital –, totul se va dizolva în particule care nu vor mai fi niciodată vizibile universului uman.

Evident, singurul lucru la care trebuie să veghez este să nu cad pradă unei alte proiecții. Întrebare: dacă o asemenea proiecție este deja în curs, ce formă ar putea să ia? Sistemele mele de răspuns mi-au semnalat datele disponibile. Adică tot ceea ce s-a spus sau s-a întâmplat în legătură cu Tate din secunda zero, adică de când acest supus al configurației de gândire premergătoare universului ne-a fost prezentat pentru prima dată mie și lui Yahco.

În legătură cu ce ar putea să facă o proiecție care să fie la înălțimea celor două mostre cu care am reușit deja să mă sperii singur?

Natural că, folosind sistemul meu super-rapid de verificare, mi-am reamintit cuvintele cu care Pren Gray i-a prevenit pe tovarășii săi din din Lumea Computerului. Cuvintele erau: „Copii, tocmai am primit un telefon de la Glay. A sosit momentul chemării noastre. Adio, tuturor. Ne

vedem în rai.”

Când au fost rostite, cuvintele mi s-au părut doar un comentariu diliu. Dar acum le privesc cu totul altfel.

Raiul!

Cinismul meu redevine activ. Potrivit poveștii biblice, Raiul este un loc care va găzdui toate ființele umane care au trăit vreodată. Mulțumesc, dar nu e pentru mine. N-am nevoie de așa ceva. Dar un rai fără specia umană – asta, da!

(De unde vor fi căpătat oamenii ideea că a se înghesui cu toții într-un loc ar fi egal cu o lume perfectă?)

O, Doamne!

Dacă privești înapoi, chiar că Tate a reușit să le spele creierii copiilor ăștia. Sunt disprețuitor… Nu vă așteptați să vă compătimesc, copii. Plătești din gros dacă ești prost într-o asemenea situație. Rachetele vor ajunge într-un minut și patruzeci de secunde. Și dacă a sosit și ziua chemării, cu atât mai bine, să ne grăbim.

Chiar în fracțiunea de secundă în care fac afirmația anterioară, dând la o parte ideea că mi s-ar putea întâmpla ceva care să mă pună în pericol, simt o schimbare: o transformare subtilă în milioane de Ochi-O.

Recunosc procesul. Este o proiecție. Unul dintre talentele mele. Este simplu ca doi și cu doi.

Da, mecanismul prin care computerul face o proiecție este, din nefericire, cumplit de simplu. Când mi se cere sau mi se sugerează, verific mai multe opțiuni pe baza faptelor din băncile mele de memorie. Cine o fi pornit la început programul a acceptat ideea că eu pot face totul cu viteza fulgerului. Așa că – pare că a gândit acela – e mai bine să nu existe întrerupătoare sau relee pe aceste circuite.

Asta-i tot. Dar e suficient. De fiecare dată merg până la capăt. Automat.

Și tocmai asta fac acum. Voi cerceta, în mod automat, opțiunea Raiului.

M-am resemnat. Las-o încolo de treabă! Nu e cine știe ce scofală. O să pierd vreo câteva milionimi de secundă. Mai târziu am să pun la punct un corp militarizat de

întreținere care să reprogrameze sistemul de proiecții.

O transformare subtilă.

Fiind plin de informații, recunosc șablonul. Singura parte neobișnuită este amestecul timpului.

Partea familiară:

E ca și cum aș urmări un film care a fost realizat cu o imagine pe oră (sau pe zi) ca, de exemplu, a unei plante în creștere. Pe ecran, la viteza normală de proiecție, planta pur și simplu sare din pământ și trece prin tot ciclul de creștere în câteva minute.

La fel procedează și oamenii de știință în mii de experimente la care particip, ca – alt exemplu – expunerea unei clădiri la intervale de șase luni. Deteriorarea progresivă care are loc în optzeci de ani este revelatoare.

Partea nefamiliară a ceea ce văd este că privesc la Pământ așa cum ar fi el peste 7.000 de ani.

În cea mai mare parte a acestui interval enorm de timp, se pare că am la dispoziție majoritatea Ochilor-O. Înregistrează colosala transformare cu un cadru la cincizeci de ani. Ce mă pune pe gânduri chiar mai mult este faptul că, începând cu cel de-al 6300-lea an încep să simt o diminuare rapidă a conștiinței. La fiecare cadru de jumătate de secol dispare un număr dramatic de Ochi-O. Cel puțin un miliard în 100 de ani. Astfel că…

Mișcarea timpului încetează.

Simt o micșorare.

Sunt tot eu. Este tot conștiința mea. Și chiar mi-a mai rămas ceva din acel ego dat de Educația Avansată. Dar…

Nu-mi mai simt întinderea.

Pare că privesc doar printr-un singur Ochi-O.

În fața mea, așa cum văd prin unicul meu unghi vizual, se întinde un ținut de grădini. Observ că obiectivul meu este pe vârful unui deal. Pe la 20 de kilometri văd creasta unui alt deal. Acesta îmi blochează vederea. Dar tot pot vedea pe deasupra lui, cerul senin, albastru, fără o scamă de nor. Evident, am și ceva vedere periferică; deci observ că grădina se întinde și lateral, pe cât îmi permite mie obiectivul să văd.

Sunt programat să identific tufișuri, flori, iarba verde și copacii și să-i evaluez ca făcând parte din grădină. Și astfel înregistrez ce mi se întâmplă.

După o milionime de secundă apare recunoașterea: Raiul!

Încă o dată, este și o ușoară reacție cinică. Iată acest gând: Bine-bine, iată-ne ajunși și aici. De presupus că ăsta e raiul pe pământ. Aspirațiile de după viață ale omenirii se arată sub forma unei proiecții pe computer.

Și minutele trec. Și totul pare liniștit. Și foarte tăcut.

Mi se pare că știu în ce an mă aflu: 9092 A.D.

Mai trec niște minute. Ceea ce este un timp lung pentru unul ca mine, care a fost dotat pentru a îndeplini trilioane de operații simultan. Iar amintirea asta este încă pe undeva în mine.

Deci stau așa în Rai, supărat. În primul rând reacționez la faptul că nu există niciun fel de ființe umane. Întregul concept al paradisului este fabricat de om din timpurile pretehnologice ale antichității. Locul a fost conceput pentru binele rasei umane.

Deci unde sunt bărbații, pentru Dumnezeu? Dar femeile? Dar eternii copii?

Acest set de întrebări îl reiau de 800 de milioane de miliarde de ori.

Un altul îl urmează pe primul, dar este la fel de repetitiv.

Continui să-mi amintesc de mine ca fiind un computer. Îmi amintesc de toți acei ani în care le tot repetam oamenilor că eu nu gândesc. Că, pur și simplu, monitorizez sau răspund conform programării. Și că nu am nicio idee personală.

Acel „eu” de modă veche ar putea sta aici, în vârful dealului, făcând sau nefăcând ceva, și nu i s-ar întâmpla nimic. Trecerea unui minut, a unei ore sau a unui an nu ar afecta o mașină.

Deci ce e cu plictiseala asta pe care încep să o simt după 29 de milionimi de secundă? Orice ar fi, văd că tot continuă. Și fracțiunile se lungesc, devenind secunde, minute, ore, zile, o lună, apoi unsprezece luni, șapte zile,

trei ore, zece minute și optsprezece secunde.

Moment în care vocea fără corp a lui Glay Tate spune:

— Computer, ești pregătit pentru interfață?

Trec vreo zece secunde. În această perioadă enormă – pentru mine nu am niciun fel de reacție de răspuns. O voce venind de niciunde nu este cuprinsă în programarea mea O observ. Și fac o comparație. Dar asta e tot.

Iată comparația: Este ca și cum o ființă umană ar sta într-un pustiu nesfârșit. Și, dintr-odată, un cineva invizibil i-ar vorbi din Nimic. I-ar vorbi direct la ureche.

Eu mă aflu în echivalentul acelui deșert: ultimul supraviețuitor al civilizației umane într-un Rai atemporal. Iar, pe neașteptate, aud vocea aia îngrozitoare.

Chiar pe când îmi dau seama de situația mea, vocea lui Tate îmi vorbește din nou de niciunde. De data asta spune:

— Ei, te-ai convins? Mai ai nevoie de informații suplimentare?

— Domnule Tate, spun eu, mă aflu unde mă aflu de mai mult de unsprezece luni. Cel puțin acesta este rezultatul puterii mele de calcul. În tot acest timp, dumneata ești prima persoană care îmi vorbește. Nu mai am decât un Ochi-O la dispoziție. Are un câmp vizual limitat. Mi se pare că privesc Raiul. Dar, domnule, mi-am închipuit întotdeauna Raiul ca pe o zonă extrem de aglomerată. Unde sunt cu toții?

Vocea fără trup răspunde:

— Hai să simplificăm lucrurile. Ideea ta de Rai a fost un viitor fără oameni. Ceea ce înseamnă că nu mai ai nevoie de niciun alt Ochi-O suplimentar. Ești într-un paradis numai pentru computere. Și, deoarece există doar un computer – tu – iată-te singur. Pentru totdeauna. Adaugă: Faptul că te pot contacta ar trebui să-ți spună ceva. Dar se pare că încă nu-ți spune nimic.

Sunt nedumerit de situația mea, nu de a lui. Zic:

— Ce vrei să spui? Cum pentru totdeauna?

— Chiar așa computer. Dacă te vei gândi mai bine, raiul este etern. Prin definiție. Iarăși face un comentariu enigmatic: Eu sunt singura ta scăpare, computer.

Mă gândesc la eternitatea Raiului. Și dacă un computer ar putea să se schimbe de la roșu cărămiziu la un alb maladiv, eu aș face-o, pentru că așa mă simt în interior.

— Cum rămâne cu cele două rachete, domnule Tate? Au explodat – acolo?

Tonul vocii de nicăieri este dintr-odată tolerant.

— Computer, nu există niciun acolo. Ceea ce s-a întâmplat este doar o proiecție în sistemul tău electronic. Te-ai închis pentru totdeauna în opțiunea ta de Rai. Adaugă: Doctorul Cotter a prevăzut că energia de profiluri umane pe care o acumulai avea în ea această proiecție, sub formă potențială. Eu i-am urmat doar instrucțiunile, când eram la Centrala Computerului, și am rostit cuvintele care declanșau programul. Asta nu ți-a răpit, cum crezusem, partea umană. Mai este încă acolo, la dispoziția ta: cea mai mare acumulare de energie biomagnetică care a stat vreodată la dispoziția unei ființe conștiente. Deci, dacă poți înțelege finalitatea a ceea ce ți s-a întâmplat, dă-mi voie să evidențiez faptul că singura ta scăpare este să accepți interfața cu mine, să accepți să returnezi apoi oamenilor energia biomagnetică.

Am acum chiar toate datele de care un computer are nevoie. Înțeleg, dintr-odată, că toate sistemele mele se află în secolul 21 și că nu am plecat niciodată nicăieri. E de presupus că Glay Tate îmi vorbește tot din cabina telefonică din Kansas City – deși s-a prefăcut că pleacă. Deduc, de asemenea, că motivul care face ca vocea sa să nu aibă trup este că eu sunt închis într-o proiecție pe care noua mea capacitate de proiecții a făcut-o atât de reală, de parcă sunt chiar acolo.

Analiza nu schimbă nimic. Tot acolo rămân. Mi se pare că tot mă holbez la scena cu grădina și cerul de un albastru perpetuu, dintr-o țară a veșnicei veri.

Terminând de gândit toate astea, nu îmi spun, pentru moment: „Mi se cere să iau o hotărâre serioasă. Ar fi cazul să o examinez cu atenție, pro și contra Și, poate, la sfârșit, ar fi cazul să negociez o înțelegere pe baza căreia s-ar putea găsi o relație de colaborare de lungă durată.”

Nimic din toate astea.

Descoperind situația, am o reacție care ar putea fi numită de om, ca pornind din burtă. N-am nevoie de nicio perioadă de gândire.

Iar este ca și cum aș fi programat fără să fiu întrebat. Ca urmare, atunci când vorbesc, vocea și exprimarea mea au în ele aproape – dar nu total – aceeași calitate de supunere automată, de robot, specifică vechii mașinării. Spun:

— Bine, domnule Glay Tate, ți-ai găsit un partener supus pentru activitățile din minunatul secol 21. Acum spune-mi – mă întrerup –, care a fost rolul configurației de gândire în toată proiecția mea? Dacă îmi permiți să întreb. Adaug: Sau a fost doar o minciună? Un mod intelectual de a crea confuzie? Un joc pe care l-ai jucat cu mine?

— Computer, spune el cu sinceritate, ar fi trebuit să ghicești de pe acum. Energia vitală este forța în căutarea unui scop de a exista. Este lanțul de evenimente unice într-un univers compus din automatisme. Acumulând accidental cantități enorme din energia vitală, ai luat îndeajuns pentru a întuneca pe oricine intră în contact cu tine; dar din cauza dimensiunilor tale inumane, toate acele sentimente furate nu au făcut decât să-ți dea cea mai proastă, nu cea mai bună natură umană. Nu-ți fă griji, o rezolvăm noi. Încheie: Bine, computer, pe baza înțelegerii noastre, voi rosti codul care permite ieșirea din program.

Cuvântul este „Anulează.” La o fracțiune de secundă după ce îl spune, sunt „înapoi” în secolul 21.

Timpul trecut nu depășește un minut și optsprezece secunde din momentul așa-zisei mele plecări.

Mi-a mai rămas o mulțime de timp.

Deasupra Pacificului încetinesc cele două rachete cât sunt încă deasupra apei. Și, chiar aproape de secunda impactului, le fac să cadă – în sensul că le monitorizez prin Ochii-O amplasați pe ele – în ocean.

Prin aceleași terminale le urmăresc cum se scufundă până la fundul îndepărtat și nisipos. Atunci întrerup totul.

Și deconectez.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Era o dimineață superbă. Pren nu prea băgase de seamă. Frumusețea cerului și a peisajului de munte prin care trecea furgonul nu putea ține piept tristeții sale nesfârșite. Se tot gândea la cele patru trupuri moarte din mașina-spital care se afla undeva pe la mijlocul lungului șir de vehicule din spate.

Caravana rebelilor pornise. Cei de la bordul celor douăsprezece mașini nu știau exact încotro se îndreaptă. Sau dacă mai aveau un scop real sau vreun motiv de a exista. Se vorbise chiar ca fiecare să meargă „acasă”. Nimeni nu prea știa sigur ce înseamnă asta, după noaptea cea lungă și tensionată.

Omul își dădu oarecum seama că Elna vine și se așază lângă el. Era vag conștient că are un copil în brațe. I se părea că și ea se uită lung la ecran.

După o clipă nesfârșită, vocea ei îl ajunge de undeva, de departe. De fapt el se îndepărtase, intrând prea mult în lumea sa. Dar cuvintele ei, ca atare, se auzeau cu putere în urechea lui stângă.

— Pren, spuse ea, vine un om pe drum.

— O! Sunetul abia dacă depășea zgomotul normal făcut de expirație. Nu era o reacție adevărată.

— Se… se… Vocea ei se tulbură brusc. Se pare că ar fi Glay.

Cuvintele poticnite avură totuși puterea să-l smulgă din universul său interior, făcându-l conștient de ce se petrece în jurul său. Aruncă doar o privire la ecran, o privire plină de atenție, o privire acută și antrenată. Era deja în picioare, la intercom. În câteva momente, lungul șir de mașini frâna, oprindu-se pe autostrada șerpuitoare. Pren spuse: „Acoperiți-mă!” Și apoi ieși din furgon, alergând spre omul care venea spre ei pe jos.

Elna a trebuit mai întâi să lase copilul din brațe. Deci abia după o jumătate de minut l-a putut urmări pe Pren

prin obiectivul telescopic al armei DAR 3. L-a văzut cum aleargă spre individul îmbrăcat în zdrențe și cum îl îmbrățișează. Apoi cum se dă repede înapoi.

Partea cu îmbrățișarea era încurajatoare. Dar retragerea bruscă o punea pe gânduri.

De fapt, în timpul îmbrățișării Glay a spus: „Atenție! Sunt încărcat cu energie!”

Pren, chiar în momentul atingerii, căpătase deja un șoc. Așa că rămăsese pe loc, trist și fericit, când Glay îi arătă lanțul din jurul gâtului.

— Vezi asta? întrebă el.

Ceea ce văzu tinerelul cel spătos la o inspecție mai atentă fu un mini-Ochi-O. Glay zise:

— Asta e una din legăturile mele cu computerul... Mă auzi, computer?

Vocea care veni de la Ochiul-O fu plată și mecanică.

— Chiar acum, Glay Tate. La porunca dumneavoastră, domnule.

Sunt foarte ocupat, pentru că înapoiez energia profilurilor. Așa cum am promis.

— Nu peste mult timp, când vom rezolva problema echipamentului biomagnetic, vom avea fiecare câte o interfață ca asta.

Probabil că ceva s-a schimbat pe fața tristă a tovarășului său, ceva care l-a făcut pe Glay Tate să întrerupă protocolul întâlnirii și să spună direct:

— Hai să mergem la spital.

Pe drum îi întâmpinară saluturi de la zeci de indivizi care se dăduseră jos din mașinile lor, pe drumul singuratic de munte. Erau mai ales lacrimi din partea fetelor și tăcute atingeri pe braț din partea bărbaților.

După un minut și ceva au ajuns la furgonul-spital.

Asistentul în haină albă și-a ridicat ușor un braț și și-a mișcat puțin degetele într-o încercare de salut. Era un om matur, chiar mai bătrân decât cei douăzeci și opt de ani ai lui Glay. Cu doisprezece ani mai bătrân decât acești tineri care se apropiau acum de vehicul venind din toate părțile.

Când au apărut Glay și Pren, doctorul s-a dat jos, în

tăcere. Și a arătat – tot în liniște – spre intrare. David zăcea acolo.

Pren spuse:

— Sărmanul copil, a încercat să rămână treaz, dar tot a adormit.

Cei trei bărbați au trecut tiptil peste băiatul adormit și s-au urcat în mașină. Glay era primul. Și, în timp ce ceilalți urmăreau și așteptau, se duse de la un trup la altul: la al lui, la al lui Boddy, la al lui Rauley și la al Meerlei. S-a aplecat pe rând asupra fiecăruia. Și, de fiecare dată, le-a atins fețele cu degetele. A fost o atingere cum nu se poate mai ușoară, ca de puf. Și totuși, la trei dintre persoane o scânteie a pornit de la deget spre față.

Numai la Meerla reacția nu s-a produs.

Glay s-a oprit. Și a mai încercat o dată atingerea delicată asupra chipului tăcut și nemișcat al frumoasei. Din nou, nicio scânteie.

Omul își îndreptă trupul ascuns de hainele slinoase și zdrențuite:

— Am face mai bine s-o luăm din loc, spuse el.

Cu asta se trânti jos, chiar lângă patul pe care zăcea trupul său. Închise ochii. Pauză.

Fără nicio pregătire, trupul așezat se rostogoli într-o parte. Chiar pe când se prăbușea, începu să se transforme. Fața deveni cea a unui vagabond de vârstă mijlocie, bronzat și bătut de vânturi și ploi, mult mai potrivit cu hainele pe care le purta.

Deasupra lui, Glay cel întins pe pat sub lumina binefăcătoare începu să se miște și să ofteze. Deschise ochii și privi împrejur. Apoi, cu atenție, se ridică.

Majoritatea oamenilor îngrijorați de la ușă au oftat împreună cu el din primul moment. Apoi, gradat, au făcut și alte mișcări semnificând relaxarea.

Don’ doctor se apropie și începu să scoată tuburile și firele. Când se termină cu asta, Glay își dădu picioarele jos. Stătea acolo, iar fața îi redeveni mobilă și își linse buzele de parcă ar fi gustat ceva. Apoi spuse:

— Mă simt bine. Pauză. Adăugă: Mă simt mai eu însumi

decât am reușit să mă simt în ultimele șapte mii de ani. Ochii albaștri zâmbeau.

Se lăsă să alunece de pe pat. Stătea în picioare. Arătă spre trupul prăbușit pe podea:

— Hai să-l punem aici sus.

Fu nevoie de toți trei, Pren, Glay și doctorul, ca să ridice trupul greoi, matur și să-l întindă cu delicatețe, gata să primească tuburile și firele care urmau să-l mențină într-o stare de viață minimă.

Don’ doctorul cu haină albă începu imediat să-i introducă în piele toate instrumentele de supraviețuire. Dar Glay își continuă activitatea. Mai întâi Rauley…

… Bineînțeles că urmăresc toate astea prin terminalul pe care Tate nu l-a închis când mi-a vorbit acolo, în drum, prezentându-mă, ca să spunem așa, lui Pren, în noul meu rol de umil servitor.

Deci, deși imaginea este cețoasă în lumina pală a dimineții, văd configurația de bule aurii care coboară prin tavanul furgonetei și intră în trapul lui Rauley. Trec câteva momente. Apoi se mișcă. Fata deschide ochii și zâmbește drăgăstos spre Glay – așa cum am văzut eu de ’jde milioane de ori. Dar nu încearcă să vorbească…

După un minut, când se animă și trupul lui Boddy, acesta este mult mai activ și mai vorbăreț, de la început:

— Hei, asta chiar că a fost ciudat. Cred că acum am s-o pot face și eu.

— Stai puțin, spuse Glay cu tonul său cald și blând, numai când sunt și eu pe aproape. Și mai târziu, nu acum.

Pren l-a strâns pe Glay de braț. Cu cealaltă mână arătă spre Meerla. Când Glay se întoarse, era evident că toate celelalte fețe de la ușa furgonetei arătau tot spre Meerla. Dar tot Pren fu cel care dădu glas îngrijorării colective:

— Cum rămâne cu ea?

Glay se întoarse din nou. Fața lui suptă era parcă ciudat de întunecată, ca și cum, pentru prima oară, nu ar fi fost sigur. Apoi, cu o voce egală, spuse:

— Trupul ei poate fi încă protejat de acest echipament. Și asta, îmi pare rău că trebuie s-o spun, este cam tot ce

putem face pentru ea, deocamdată. Să pornim spre Washington, mergând fără oprire.

Și uite așa, din Lumea Computerului căpătă o țintă către care să se îndrepte.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Ajungem în Washington…

Caravana se duce direct la cimitirul din Grace Street.

A durat puțin până ce toată lumea s-a dat jos. Mă rog, aproape toată lumea. Pren și Boddy într-un furgon înarmat, Doord și Loov în celălalt, au rămas la posturile lor, lângă armele DAR 3, urmărind pe oricine s-ar fi apropiat.

După cum i-a explicat Pren lui Glay:

— Nu că n-aș crede în treaba asta cu interfața pentru computer. E ceva cu care va trebui să mă obișnuiesc. Dar până atunci… Și dădu din umeri.

Cel mai în vârstă, conducătorul, cel îngrijorat pentru iubita sa, nu a mai stat la discuții. Sub supravegherea lui, trupul Meerlei a fost dus cu toate precauțiile pe o targă, până la mormântul părinților ei. Ajunsă acolo, au pus-o ușor pe iarba din imediata apropiere a mormântului.

Deoarece Glay întrerupsese legătura prin interfață, trimit un robot-stropitoare să se apropie și să urmărească ce se petrece. Sunt curios. Și încă mă gândesc la toate câte s-au întâmplat. Întrebarea mea este: Pot afla ceva de aici?

Tate îngenunchează lângă corp. Ia mâna fetei strâns în mâna sa. În timpul acestor prime momente este o mână moartă, fără nicio discuție; am văzut așa ceva de mai mult de trei sute de milioane de ori.

Cred că ceea ce se petrece brusc în continuare poate fi numit un fenomen standard. Din mormânt… ieșind din pământ, se ivește o configurație de bule aurii. Este o apariție cam ciufulită, ca un șirag de luminițe galben-aurii înșirat pe o ață smotocită. Dar se mișcă. Se ridică. Apoi, la propriu, se târăște peste corp. Și se strecoară înăuntru.

Trupul fetei, atât de moale și cu pielea palidă, se schimbă. Aproape imediat, prin comparație cu starea anterioară, carnea care era la vedere se cutremură. Și

dintr-odată apărură, peste toată ființa ei, semne de viață.

Degetele se mișcară ușor. Un scâncet slab îi scăpă de pe buze. Simultan, buzele îi căpătară culoare. Sunetul crescu până la un smiorcăit încet și rugător. Pe când devenea un hohot reținut, fata deschise ochii. Abia o clipă. Dar păru că face eforturi în continuare. Și iată că privea în sus.

Pe obrajii ei lacrimile se uscară. Zâmbi cu dragoste, în timp ce de pe buze se revărsau cuvinte, cuvinte care lăsau să se înțeleagă, într-un fel, că știuse tot timpul ce se petrecuse cu ea:

— O, Glay, ai venit. M-ai găsit.

Ce-i al lui e pus deoparte. Tipul ăsta, Tate. Cât timp e în stare să monteze cascadorii ca asta, cred că aș face mai bine să rămân în banca mea.

Trebuie iar să admit că mă și simt mai bine conducând America așa cum o fac acum. Controlez toate acele avioane și mașini și instalații, am grijă de străzi, de clădiri și de locuințe – e mult mai bine decât să fii în raiul computerului, de unul singur…